

*Dragoste
la prima vedere*

NICHOLAS
SPARKS

Dragoste
la prima vedere

NICHOLAS
SPARKS

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS
Dragoste la prima vedere / Nicholas Sparks;

trad.: Iordana Ferent, Ștefan Ferent

București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

Editura RAO
Grupul Editorial RAO

NICHOLAS SPARKS
At First Sight
© 2005 by Nicholas Sparks

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENT
ȘTEFAN FERENT

Fotografia copertei
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2007
ianuarie 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

*Acest roman le este dedicat lui
Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah*

PROLOG

februarie 2005

Oare chiar este posibilă dragostea la prima vedere?

Aflat în camera de zi, el întorcea pe toate părțile întrebarea în minte. Afară, soarele hibernal asfințise de mult. Prin fereastră se întrezărea o sclipire cenușie de ceață, și, lăsând la o parte bătaia ușoară a unui ram în geam, totul era cufundat în liniște. Și totuși, el nu era singur, așa că se ridică de pe canapea și se duse pe hol să arunce pe furis o privire spre ea. În timp ce se uita, își imaginează că se întinde lângă ea, cel puțin astfel avea o scuză ca să închidă ochii. I-ar fi prins bine puțină odihnă, dar nu voia să riște să adoarmă chiar în clipa aceea. Se mulțumi să o urmărească mișcându-se ușor, și gândurile îi zburară înapoi în trecut. Se gândi din nou la cum ajunseseră să fie împreună. Cine era el pe atunci? Și cine era el acum? În aparență, întrebările păreau simple. Se numea Jeremy, avea patruzeci și doi de ani, era fiul unui tată irlandez și al unei mame italiene și-și câștiga traiul scriind articole în reviste. Acelea erau răspunsurile pe care le putea oferi. Deși erau adevărate, uneori se întreba dacă trebuia să mai adauge ceva. Trebuia să-și amintească, de pildă, că în urmă cu cinci ani făcuse o călătorie în Carolina de Nord să investigheze un mister? Că acolo se îndrăgostise, nu o dată, ci de două ori în același an? Sau că frumusețea acelor amintiri se împletea cu tristețea și că, chiar și în clipa de față, se întreba care dintre amintirile lui aveau să dăinuie?

Se întoarce din ușa dormitorului și reveni în camera de zi. Cu toate că nu mai stăruise asupra acestor întâmplări de mult timp, nici nu evita să se gândească la ele. Nu mai putea șterge acel capitol din viața sa, la fel cum nu-și putea schimba ziua de naștere. Cu toate că existau momente când ar fi dorit să poată da timpul înapoi și să îndepărteze toată tristețea, avea presentimentul că, dacă ar fi făcut-o, și bucuria s-ar fi diminuat. Și nu putea concepe așa ceva.

În cele mai întunecate ore ale nopții, se pomenea adesea aducându-și aminte de noaptea petrecută cu Lexie în cimitir, noaptea în care văzuse luminile fantomatice, atunci când venise de la New York pentru

investigații. În orice caz, în noaptea aceea înțelesese pentru prima oară cât de mult însemna Lexie pentru el. Pe când așteptau în întunecimea cimitirului, Lexie îi spusese povestea ei. Rămăsese orfană pe când era o copilă, îi mărturisise ea. Jeremy știa deja acest lucru, dar nu și că ea începuse să aibă coșmaruri la câțiva ani după moartea părinților, coșmaruri repetate și violente în care ea asista la moartea acestora. Bunica ei, Doris, neștiind ce altceva să facă, o dusese în cele din urmă la cimitir să vadă luminile misterioase. Pentru un copil, luminile erau miraculoase și divine, așa că Lexie le luase drept fantomele părinților ei. Într-un fel sau altul, fusese exact ceea ce-i trebuia, pentru că de atunci coșmarurile încetaseră s-o mai chinuiască.

Jeremy fusese înduioșat de povestea ei, mișcat de pierderea suferită și de puterea convingerilor inocente. Dar mai târziu în noaptea aceea, după ce văzuse și el luminile, o întrebase pe Lexie ce credea ea că erau în realitate. Ea se aplecase spre el și șoptise: „Erau părinții mei. Probabil au dorit să te cunoască“.

Atunci și-a dat seama cât de mult voia să o ia în brațe. Cu mult timp în urmă, stabilise că aceea fusese clipa când se îndrăgostise de ea, și de atunci nu încetase niciodată să o iubească.

Afară, vântul de februarie se pornea din nou. Dincolo de întunericul de nepătruns, Jeremy nu vedea nimic, așa că se întinse pe canapea, suspinând obosit, simțind cum forța aceluia an îl trăgea înapoi în timp. Ar fi putut alunga imaginile, dar, în timp ce privea fix în tavan, le lăsa să se apropie. Mereu le lăsa să se apropie.

Iată, își aminti el, ce s-a întâmplat după aceea.

UNU

Cu cinci ani în urmă New York City, 2000

— Înțelegi, e simplu, zise Alvin. Mai întâi, cunoști o fată drăguță, și pe urmă vă întâlniți o vreme pentru a vă convinge că împărtășiți aceleași convingeri. Vedeți dacă sunteți compatibili în deciziile importante de

genul: „Asta este viața noastră și ne-o trăim împreună“. Stabiliți pe care familie aveți de gând să o vizitați în vacanță, dacă vreți să locuiți într-o casă sau într-un apartament, dacă să vă luați un câine sau o pisică sau despre cine ajunge să folosească primul dușul dimineța, cu toate că nu se oprește apa caldă. Dacă veți mai fi cât de cât de acord, *atunci* vă căsătoriți. Mă urmărești?

— Te urmăresc, zise Jeremy.

Jeremy Marsh și Alvin Bernstein se aflau în apartamentul lui Jeremy din Upper West Side, într-o după-amiază rece de sâmbătă din luna februarie. Împachetaseră ore în șir, și peste tot erau împrăștiate cutii. Unele erau deja pline și fuseseră stivuite lângă ușă, pregătite pentru a fi duse la autodubă, altele se aflau în diferite etape de finalizare. În mare, locul arăta ca și cum un diavol tasmanian s-ar fi năpustit pe ușă, s-ar fi distrat pe cinste, și apoi ar fi plecat în momentul în care n-ar mai fi fost nimic de distrus. Lui Jeremy nu-i venea să creadă câte vechituri adunase în decursul anilor, fapt pe care logodnica sa, Lexie Darnell, îl subliniase toată dimineța. În urmă cu douăzeci de minute, după ce ridicase mâinile învinsă, Lexie plecase să ia prânzul cu mama lui Jeremy, lăsându-i pe Jeremy și pe Alvin singuri pentru prima oară.

— Păi, ce naiba crezi că faci? izbucni Alvin.

— Exact ceea ce ai spus.

— Nu, nicidecum. Dai totul peste cap. Te îndrepti spre mărșă „Da“ înainte ca măcar să fi înțeles dacă voi doi sunteți potriviți unul pentru celălalt. Nu o cunoști pe Lexie aproape deloc.

Jeremy trânti încă un sertar de îmbrăcăminte într-o cutie, dorindu-și ca Alvin să schimbe subiectul.

— O cunosc.

Alvin începu să amestece câteva hârtii de pe biroul lui Jeremy, și apoi le îndesă în aceeași cutie pe care o umplea și acesta. Fiind cel mai bun prieten al lui, se simțea liber să spună tot ce avea pe suflet.

— Încerc doar să fiu cinstit, așa că ar trebui să știi că spun ceea ce toți ceilalți din familia ta au gândit în ultimele săptămâni. Problema este că nu o cunoști îndeajuns de bine ca să te muți acolo, darămite să te căsătorești cu ea. Ați petrecut doar o săptămână împreună. Nu este la fel ca relația ta cu Maria, adăugă el, referindu-se la fosta soție a lui Jeremy. Nu uita că am cunoscut-o și eu pe Maria, mult mai bine decât o cunoști tu pe Lexie, dar totuși n-am avut impresia că o cunoșteam suficient de bine cât să mă căsătoresc cu ea.

Jeremy scoase hârtiile și le puse înapoi pe birou, reamintindu-și că Alvin o cunoscuse pe Maria dinaintea lui și că rămăseseră prieteni.

— Și?

— Și? Și ce se întâmpla dacă făceam treaba asta? Ce se întâmpla dacă veneam la tine și îți spuneam că am cunoscut o femeie grozavă, că voi renunța la cariera mea, că îmi voi abandona prietenii și familia și că mă voi muta în sud ca să mă căsătoresc cu ea? Așa cum era fetișoara aia... cum o chema... Rachel?

Rachel lucra la restaurantul bunicii lui Lexie, și Alvin îi făcuse avansuri în timpul scurtei sale vizite la Boone Creek, mergând până acolo încât să o invite la New York.

— Spuneam că mă bucur pentru tine.

— Mai lasă-mă! Nu-ți aduci aminte ce ai spus când mă gândeam să mă căsătoresc cu Eva?

— Îmi aduc aminte. Dar situația de acum e diferită.

— O, da, înțeleg. Pentru că ești mai matur decât mine.

— Asta, dar și faptul că Eva nu era tocmai genul de persoană dispusă să se căsătorească.

Asta era adevărat, recunosc Alvin. În timp ce Lexie era o bibliotecară dintr-un orașel din sud, o persoană care spera să-și întemeieze un cămin, Eva era o tipă care făcea tatuaje în Jersey City. Majoritatea tatuajelor de pe brațele lui Alvin erau opera ei, și cea mai mare parte a piercingurilor din urechile lui tot ea le făcuse, astfel că acesta arăta ca un individ recent eliberat din închisoare. Nimic din toate astea nu-l deranjase pe Alvin, însă faptul că Eva locuia cu iubitul ei, despre care ea uitase să-i spună, a dus în cele din urmă la ruperea relației lor.

— Chiar și Maria crede că e o nebunie.

— I-ai spus?

— Bineînțeles că i-am spus. Discutam despre orice.

— Mă bucur că ești așa de apropiat de fosta mea soție. Dar nu este treaba ei. Și nici a ta.

— Mă străduiesc doar să-ți deschid ochii. Totul se petrece prea repede. Nu o cunoști pe Lexie.

— De ce continui să afirmi asta?

— O să continui să o afirm până când vei recunoaște în final că voi doi sunteți, în esență, doi necunoscuți.

Alvin, la fel ca toți cei cinci frați mai mari ai lui Jeremy, nu învățase când trebuia s-o lase baltă. Tipul era asemenea unui câine care avea un os,

hotărî Jeremy.

— Nu e o necunoscută.

— Nu? Atunci care este al doilea ei prenume?

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Spune-mi al doilea nume al lui Lexie.

Jeremy strânse din ochi.

— Ce are asta de-a face cu restul?

— Nimic. Dar, dacă ai de gând să te căsătorești cu ea, nu crezi că ar fi cazul să fii în stare să răspunzi la această întrebare?

Jeremy deschise gura să răspundă, și atunci își dădu seama că habar n-avea. Lexie nu-i spusese niciodată, și nici el nu o întrebuse. Alvin, simțind că, în sfârșit, putea discuta cu prietenul său cel naiv, forță nota.

— Perfect, dar ce părere ai despre aceste chestiuni fundamentale? Care a fost specializarea ei în facultate? Cine erau prietenii ei de școală? Care este culoarea ei preferată? Îi place pâinea albă sau pâinea din făină integrală? Care e filmul sau show-ul ei de televiziune favorit? Care este autorul ei preferat? Știi măcar câți ani are?

— Are în jur de treizeci de ani, încercă Jeremy.

— În jur de treizeci de ani? Asta-ți puteam spune și eu.

— Sunt aproape sigur că are treizeci și unu de ani.

— Ești aproape sigur? Poți măcar să îți dai seama cât de ridicol pari? Nu te poți căsători cu cineva dacă nici măcar nu știi câți ani are.

Jeremy deschise un alt sertar și îl goli într-o altă cutie, știind că Alvin avea dreptate, dar refuzând să recunoască. În schimb, oftă adânc.

— Îmi imaginam că erai fericit că am găsit, în sfârșit, pe cineva, zise el.

— Mă bucur pentru tine. Dar nu mi-am închipuit că ai să te muți din New York și ai să iei hotărârea de a te căsători cu ea. Am crezut că glumeai. Știi că sunt de părere că e o femeie minunată. Chiar este, și dacă vei mai fi la fel de serios în privința ei într-un an sau doi, te voi târî chiar eu la altar. Pur și simplu grăbești lucrurile, și nu are niciun rost să o faci.

Jeremy se întoarse spre fereastră; dincolo de geam vedea cărămizile cenușii, acoperite cu funingine, care încadrau ferestrele dreptunghiulare ale clădirii învecinate. Imagini neclare se derulau dincolo de ele: o doamnă vorbea la telefon, un bărbat înfășurat într-un prosop se îndrepta spre baie, o altă femeie călca în timp ce se uita la televizor. Câtă vreme locuise acolo, abia dacă le adresase câte un salut.

— E însărcinată, zise el în cele din urmă.

Pentru o clipă, Alvin își imaginează că nu auzise bine. Abia când observă

expresia de pe chipul prietenului său, înțelese că Jeremy vorbea serios.

— E însărcinată?

— E fetiță.

Alvin căzu brusc pe pat, ca și cum, dintr-odată, nu l-ar mai fi ținut picioarele.

— De ce nu mi-ai spus?

Jeremy ridică din umeri.

— Ea m-a rugat să nu spun nimănui deocamdată. Așa că păstrează, te rog, secretul.

— Mda, zise Alvin uluit. Sigur.

— Și încă ceva.

Alvin ridică ochii.

Jeremy se întinse și își puse mâna pe umărul său.

— Aș vrea să fii cavalerul meu de onoare.

Cum se întâmplase?

A doua zi, pe când cutreiera prin FAO Schwarz¹ împreună cu Lexie, care studia totul cu atenție, el încă se mai chinuia să răspundă la acea întrebare. Nu la partea cu sarcina; aceea fusese o noapte pe care avea să și-o amintească probabil de-a pururi. Deși făcuse pe viteazul în fața lui Alvin, uneori se simțea de parcă ar fi fost pe punctul de a juca un rol într-o comedie romantică pe placul publicului, o comedie în care orice era posibil și nimic nu era sigur până nu se derula genericul de final.

În definitiv, ceea ce i se întâmplase lui nu se întâmpla de obicei. De fapt, nu se întâmpla aproape niciodată. Cine călătorește spre un orașel cu scopul să scrie un articol pentru *Scientific American* și cunoaște o bibliotecară de provincie de care se îndrăgostește lulea în doar câteva zile? Cine hotărăște să lase în urmă o șansă la un post de televiziune și viața din New York City ca să se mute la Boone Creek, Carolina de Nord, un oraș care nu era nimic altceva decât un punct pe hartă?

Foarte multe întrebări în ultimele zile.

Nu că începea să aibă dubii în legătură cu ceea ce se pregătea să facă. De fapt, în timp ce o urmărea pe Lexie care scormonea prin grămezile de soldăței și păpuși Barbie, voia să-i surprindă pe nenumărații lui nepoți și nepoate cu daruri și să facă astfel o impresie bună, se simțea mai sigur ca

¹ Cel mai vechi magazin de jucării și articole pentru copii din SUA, fondat în 1862 de germanul Frederick August Otto Schwartz, în prezent lider mondial în lumea jucăriilor. (n.tr.)

oricând în privința hotărârii sale. Jeremy zâmbi, văzând deja cu ochii minții stilul de viață în care era pe punctul să se vâre. Cine tihnite, plimbări romantice, glume și îmbrățișări în fața televizorului. Lucruri grozave, lucruri care te făceau să simți că viața merita trăită. Nu era atât de naiv încât să creadă că n-aveau să apară și divergențe, dar nu avea nicio îndoială că aveau să treacă peste toate cu bine, înțelegând în final că erau perechea perfectă. În linii mari, viața avea să fie minunată.

Dar, când Lexie îi dădu un ghiont, încercând să-l scoată din starea de visare, Jeremy se pomeni uitându-se la un alt cuplu care stătea lângă o grămadă de animale de pluș. Era chiar imposibil să nu îi observi pe cei doi. Aveau cam în jur de treizeci de ani și erau îmbrăcați extravagant; el avea aerul unui director la o bancă de investiții sau al unui avocat, pe când soția sa arăta ca o persoană care își petrecea toate după-amiezile la Bloomingdale's². Erau împovărați de șase sacoșe de la alte șase magazine. Diamantul de pe degetul ei era de mărimea unei bile de la jocul Marble, cu mult mai mare decât inelul de logodnă pe care el tocmai îl cumpăraseră pentru Lexie. Jeremy îi privea, convins că de obicei într-o asemenea ieșire luau cu ei o bonă, pur și simplu păreau total dezorientați cu privire la ceea ce trebuiau să facă.

Copilul din cărucior țipa, genul de urlat pătrunzător care zgâria urechile trecătorilor și-i făcu să se oprească pentru o clipă din drum. Exact în același moment, fratele mai mare, care părea să fi avut vreo patru ani, începu să țipe și mai tare și, brusc, se trânti la pământ. Părinții aveau întipărite pe față panica și șocul, asemenea unor soldați aflați sub focul inamic, și era imposibil să nu le observi cearcănele de sub ochi și chipurile palide. În ciuda aspectului impecabil, erau în mod clar la capătul puterilor. În cele din urmă, mama eliberă fetița din cărucior și o luă în brațe, în timp ce soțul se aplecă înspre ea și mângâie fetița pe spate.

— Nu vezi că încerc să o potolesc? se răsti ea. Ocupă-te de Elliot!

Pus la punct, bărbatul se aplecă spre fiul care dădea din picioare și lovea podeaua, făcând-o pe mamă să-și iasă cu totul din fire.

— Încetează cu urlatul ăsta imediat! zise soțul cu asprime, făcând semn cu degetul.

„Da, sigur, își zise Jeremy. De parcă asta are să-l liniștească.“

Între timp, Elliot se împurpurase la față tot zvârcolindu-se pe jos.

Până și Lexie încetase să mai caute și își îndreptase atenția către cuplu.

² Lanț de magazine de lux din Statele Unite (n.tr.)

Jeremy se gândi că era ca și cum te-ai fi uitat la o femeie care își tundeau peluza în bikini, genul de spectacol imposibil de ignorat. Fetita țipa, Elliot țipa, soția țipa la tată să facă ceva, tata țipa și el, susținând că se străduia.

Se adunase o mulțime de oameni, încercuind familia fericită. Femeile păreau a-i urmări cu un amestec de recunoștință și compasiune: mulțumite că nu li se întâmpla lor, dar știind – foarte probabil din experiență – exact prin ceea ce trecea un cuplu tânăr. Bărbații, pe de altă parte, păreau să nu dorească altceva decât să meargă cât mai departe posibil de zgomot.

Elliot își lovi capul de podea și începu să țipe și mai tare.

— Hai să mergem! rosti scurt mama, în cele din urmă.

— Nu vezi că asta încerc să fac? se răsti tatăl.

— Ridică-!l

— Încerc! strigă el exasperat.

Elliot nu voia ca tatăl lui să intervină. În cele din urmă, când acesta îl înșfăcă, Elliot începu să se miște ca un șarpe mânios. Își bălângănea capul dintr-o parte în alta și dădea neconținut din picioare. Pe fruntea tatălui începură să se formeze broboane de transpirație în timp ce chipul i se schimonosea de efort. Pe de altă parte, Elliot părea să se mărească, devenind parcă un Hulk³ în miniatură care se umfla de furie.

În cele din urmă, părinții izbutiseră să plece, împovărați de sacoșele de cumpărături, împingând căruciorul și reușind să nu-i lase din mână pe cei doi copii. Mulțimea se despărți în două, de parcă Moise s-ar fi apropiat de Marea Roșie, și, în final, familia se făcu nevăzută, în timp ce urletele care se stingeau încet rămâneau singura dovadă a prezenței lor acolo.

Mulțimea începu să se împrăștie. Cu toate acestea, Jeremy și Lexie rămaseră încremeniți locului.

— Bieții oameni, zise Jeremy întrebându-se dintr-odată dacă așa avea să fie viața lui de cuplu peste câțiva ani.

— Mie-mi spui, aprobă Lexie, temându-se parcă de același lucru.

Jeremy continuă să se uite, ascultând până când plânsetul încetă în cele din urmă. Probabil că familia părăsise magazinul.

— Copilul nostru nu va face niciodată asemenea crize, spuse Jeremy.

— Niciodată. Cu voia ei sau fără să-și dea seama, Lexie își așezase mâna pe abdomen. Țsta categoric nu era normal.

— Și părinții păreau să nu aibă habar cât de mult greșeau, zise Jeremy. L-ai văzut pe el cum încerca să discute cu fiul său? Parcă era în sala de

³ Personaj fictiv din Marvel Comics, creat în 1962 de Stan Lee și Jack Kirby (n.tr.)

consiliu.

— Ridicol, dădu Lexie din cap, aprobator. Și modul în care se răsteau unul la celălalt? Copilașii simt tensiunea. Nu-i de mirare că părinții nu reușeau să-i stăpânească.

— Parcă habar nu aveau ce să facă.

— Nu cred că știau.

— Cum e posibil?

— Poate că sunt prea implicați în propriile existențe ca să mai aibă timp și de copiii lor.

Jeremy, încă nemișcat, urmări cum și ultimele persoane din mulțime dispăreau.

— Categoriec nu era normal, veni el din nou cu ideea.

— Tocmai asta îmi închipuiam și eu.

De acord, așa e, ei se amăgeau. În adâncul sufletului, Jeremy știa, Lexie știa, dar era mai simplu să pretindă că ei n-aveau să se confrunte niciodată cu o situație asemănătoare cu cea la care tocmai fuseseră martori. Pentru că ei aveau de gând să fie mai pregătiți. Mai dedicați. Mai îngăduitori și mai răbdători. Mai iubitori.

Și fetița... ei bine, o să crească în atmosfera pe care el și Lexie o vor crea. Nu exista nicio îndoială în privința asta. Ca sugar, va dormi toată noaptea, iar când va începe să umble, ea îi va încânta cu primele cuvinte rostite și cu abilitățile sale motrice peste nivelul mediu. Va explora cu aplomb târâmurile periculoase ale adolescenței, va sta deoparte de droguri și va strâmba din nas la filmele interzise tinerilor sub optsprezece ani. Până când va pleca de acasă, va fi politicoasă și manierată; ar fi primit calificative suficient de bune ca să fie acceptată la Harvard, ar fi campioană națională la înot, plus că ar mai găsi pe urmă destulă vreme pentru a lucra pe timpul verilor ca voluntar pentru Habitat for Humanity.

Jeremy se agață de această imagine până când umerii i se prăbușiră. În ciuda faptului că nu avea niciun fel de experiență la capitolul educării copiilor, știa că nu putea fi atât de simplu. În plus, mai era mult până atunci.

O oră mai târziu, stăteau pe bancheta din spate a unui taxi, blocați în trafic, în drum spre Queens. Lexie răsfoia un exemplar achiziționat de curând din *What to Expect When You're Expecting*⁴, în timp ce Jeremy

⁴ *La ce să te aștepti când ești gravidă*, unul dintre volumele de mare succes din seria „What to Expect“, pentru viitoarele mame, scris de Heidi Murkoff în colaborare cu Arlene

urmărea lumea de dincolo de geamurile mașinii. Era ultima lor noapte în New York – o ducea pe Lexie să-i cunoască familia –, și părinții săi puneau la cale o mică petrecere la casa lor din Queens. Mică, fără îndoială, era un termen relativ; cu cinci frați și soțiile lor și nouăsprezece nepoate și nepoți, casa avea să fie plină până la refuz, cum era de cele mai multe ori. Chiar dacă Jeremy aștepta momentul cu nerăbdare, nu reușea să-și abată gândurile de la cuplul pe care tocmai îl văzuseră. Păreau foarte... normali. Cu excepția faptului că erau la capătul puterilor, cum s-ar zice. Se întrebă dacă el și Lexie aveau să ajungă tot la fel sau dacă ei, într-un fel sau altul, urmau să fie scutiți de așa ceva.

Poate că Alvin avusese dreptate. Cel puțin parțial. Cu toate că o adora pe Lexie – și era convins că o adora, în caz contrar nu ar fi făcut o cerere în căsătorie –, Jeremy nu putea pretinde că o cunoștea cu adevărat. Pur și simplu, nu avuseseră timp să se cunoască mai bine, și, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult credea că ar fi fost minunat pentru el și pentru Lexie să fi avut șansa de a fi pentru o bucată de vreme un cuplu obișnuit. El mai fusese căsătorit, așa că știa că era nevoie de timp pentru a te deprinde să trăiești cu o altă persoană. Să te obișnuiești cu ciudățeniile ei, ca să zicem așa. Toată lumea are ciudățeni, dar, până cunoști cu adevărat o persoană, acestea tind să fie ascunse. Se întrebă care erau ciudățeniile lui Lexie. De exemplu, ce se întâmpla dacă ea dormea cu una dintre măștile acelea verzi care se presupunea că țineau ridurile la distanță? Ar fi cu adevărat fericit trezindu-se și văzând-o astfel în fiecare dimineață?

— La ce te gândești? întrebă Lexie.

— Cum?

— Am întrebat la ce te gândești. Ai o expresie ciudată.

— La nimic.

Ea îl privi.

— La nimic important sau la nimic-nimic?

El se întoarse cu fața spre ea, încruntându-se.

— Care este al doilea prenume al tău?

În decursul următoarelor minute, Jeremy parcurse seria de întrebări pe care Alvin le sugerase și află următoarele: al doilea prenume era Marin, se specializase în engleză, cea mai bună prietenă din facultate se numea Susan, culoarea ei preferată era roșu-închis, prefera pâinea din făină

integrală, îi plăcea să urmărească la televizor *Trading Spaces*,⁵ considera că Jane Austen era fantastică și, în realitate, împlinea treizeci și doi de ani pe 13 septembrie.

Și cu asta, basta.

Jeremy se lăsă pe spate mulțumit, în timp ce Lexie răsfoia în continuare cartea. De fapt, nu o citea, ci doar trecea ușor peste pasaje, ici-colo, în speranța că avea să găsească un început promițător, dacă se putea numi așa. Jeremy se întrebă dacă făcuse ceva asemănător atunci când avusese de învățat în timpul facultății.

Așa cum insinuase Alvin, Jeremy nu cunoștea într-adevăr multe lucruri care aveau legătură cu ea. Dar, în același timp, știa foarte multe. Ca unic copil, Lexie crescuse în Boone Creek, Carolina de Nord. Părinții ei muriseră într-un accident de automobil când ea era mică, așa că fusese crescută de bunicii din partea mamei, Doris și... și... Hotărî că trebuia să o întrebe numele bunicului. Oricum, urmase facultatea la Universitatea Carolina de Nord, în Chapel Hill, fusese îndrăgostită de un tip numit Avery și, oricât ar părea de ciudat, locuise în New York City timp de un an, unde lucrase ca intern la biblioteca NYU. Avery sfârșise prin a o înșela, așa că ea se întorsese acasă, devenind bibliotecar-șef în Boone Creek, așa cum fusese și mama ei înainte de a-și da duhul. Puțin mai târziu, se îndrăgostise de cineva la care făcea aluzie în mod vag numindu-l Domnul Renaștere, dar acesta părăsise orașul fără niciun regret. Din momentul acela, dusese o viață liniștită, întâlnindu-se, când și când, cu ajutorul de șerif local, până când a apărut Jeremy. Și să nu uităm: Doris – care deținea un restaurant în Boone Creek – pretindea că avea puteri paranormale, inclusiv capacitatea de a prezice sexul copiilor, ceea ce explică faptul că Lexie știa că urma să aibă o fetiță.

Toată lumea din Boone Creek, recunoscuse el, cunoștea aceste lucruri. Dar știau, pe lângă toate astea, că își dădea părul după ureche ori de câte ori se enerva? Sau că era o bucătăreasă minunată? Sau că, atunci când avea nevoie de o pauză, îi plăcea să se retragă la o cabană de lângă farul Cape Hatteras, unde se căsătoriseră părinții ei? Sau că, în afară de ea, era și inteligentă, și frumoasă, că avea ochii violeți și fața ovală, puțin exotică, și păr negru, înțelesese perfect încercările lui stângace de a o cuceri în dormitor? Îl încânta faptul că Lexie nu-l lăsa să scape cu una, cu două, spunea tot ce avea pe suflet și i se opunea cu dârzenie când considera că

⁵ Reality-show cu durata de o oră despre decorarea casei, prezentat pe canalele TLC și Discovery Home. (n.tr.)

greșea. Reușea cumva să facă toate lucrurile acelea degajând totodată farmec și feminitate – care erau subliniate de un accent sudic pasional. Dacă mai punem la socoteală faptul că era de-a dreptul uluitoare în jeansi strâmți, Jeremy se îndrăgostise lulea.

Dar în ceea ce-l privea pe el? Ce putea afirma ea că știa despre Jeremy? Majoritatea lucrurilor esențiale, se gândi el. Că se născuse în Queens, fiind cel mai mic dintre cei șase copii ai unei familii irlandezo-italiane, și că odinioară intenționase să devină profesor de matematică, dar își dăduse seama că se pricepea la scris și sfârșise prin a deveni editorialist pentru *Scientific American*, unde dezvăluia adesea, ca să zicem așa, supranaturalul. Că fusese căsătorit cu ceva ani în urmă cu o femeie pe nume Maria, care îl părăsise într-un final, după ce, ca rezultat al nenumăratelor drumuri făcute la o clinică de fertilitate, aflaseră că Jeremy era, din punct de vedere medical, incapabil să zămislească un copil. Că, după aceea, își petrecuse foarte mulți ani cutreierând barurile și întâlnindu-se cu nenumărate femei, dar străduindu-se să evite relațiile serioase, ca și cum în subconștient ar fi știut că nu putea fi un soț bun. Că la vârsta de treizeci și șapte de ani se dusese la Boone Creek să investigheze apariția periodică a luminilor fantomatice din cimitirul orașului, sperând să obțină astfel invitația de a participa la o dezbatere la *Good Morning America*⁶, dar constatase că își petrecea cea mai mare parte din timp gândindu-se la Lexie. Petrecuseră împreună patru zile încântătoare, urmate de o discuție aprinsă, și, cu toate că revenise la New York, înțelesese că nu-și putea imagina viața fără ea, așa că revenise să i-o dovedească și ei. Drept răspuns, ea îi așezase mâna pe abdomenul ei, iar el devenise, în sfârșit, încrezător – cel puțin, când era vorba despre miracolul sarcinii și despre șansa la paternitate, lucruri pe care el nu le considerase niciodată posibile.

Zâmbi, gândindu-se că era o poveste destul de bună. Poate chiar îndeajuns de bună pentru un roman.

Problema era că, oricât încercase să reziste farmecelor lui, și ea se îndrăgostise de el. Aruncându-și o privire spre ea, Jeremy se întrebă de ce. Nu că se considera antipatic, dar care era oare lucrul acela care atrăgea doi oameni unul spre celălalt? În trecut, Jeremy scrisese numeroase articole despre principiul atracției, și putea discuta despre rolul feromonilor, al dopaminei și al instinctelor biologice, dar nimic din toate acestea nu explicau nici pe departe ceea ce simțea el pentru Lexie. Sau modul în care

⁶ Emisiune matinală de televiziune în rețeaua ABC. (n.tr.)

ea ținea la el. Nici el nu-și putea explica. Știa doar că se potriveau cumva și că el se simțea ca și cum și-ar fi petrecut cea mai mare parte a vieții călătorind pe un drum care dusese inexorabil spre ea.

Era o viziune romantică, chiar poetică, iar Jeremy nu fusese niciodată înclinat spre idei poetice. Poate că exista un alt motiv care îl făcea să-și dea seama că ea era aceea. Pentru că ea îi deschisese mintea spre senzații și idei noi. Dar, indiferent de motiv, în timp ce călătorea în mașină cu fermecătoarea lui viitoare mireasă, era mulțumit cu orice li s-ar fi putut întâmpla în viitor.

Jeremy întinse mâna după mâna ei.

Oare chiar conta, la urma urmei, că își abandona căminul din New York și că își amâna planurile legate de carieră ca să se mute la capătul pământului? Sau că era pe punctul de a începe un an în care trebuia să planifice o nuntă, să-și întemeieze un cămin și să se pregătească pentru un copilăș?

Cât de greu putea fi?

DOI

Jeremy o ceruse în căsătorie când se aflau pe Empire State Building de Ziua îndrăgostiților.

Știa că era un clișeu, dar nu cumva toate cererile în căsătorie aveau ceva dintr-un clișeu? La urma urmei, existau foarte multe modalități în care putea să facă asta. Putea să o facă stând jos, în picioare, în genunchi sau culcat. Putea fi la masă sau nu, acasă sau în altă parte, cu sau fără lumânări, vin, răsărituri de soare, apusuri sau orice ar fi putut fi considerat cât de cât romantic. Undeva, cândva, Jeremy știa că un tip oarecare le făcuse deja pe toate, așa că nu prea mai avea rost să se neliniștească dacă ea avea să fie sau nu dezamăgită. El știa, fără îndoială, că unii bărbați mergeau până în pânzele albe – reclamă aeriană, panouri, inelul descoperit printre gunoai. Dar el era aproape convins că Lexie nu era genul care să pretindă originalitate totală. În plus, vederea Manhattanului îți tăia răsufarea, așa că, atâta timp cât nu uitase esențialul – motivul pentru care dorea să-și petreacă restul vieții cu ea, oferirea inelului și cererea în căsătorie –, Jeremy își închipuia că le rezolvase pe toate.

În definitiv, nu era cu adevărat o surpriză. Nu discutaseră concret despre momentul acela dinainte, dar faptul că el se muta la Boone Creek, împreună cu diversele frânturi de conversație la persoana întâi plural din ultimele săptămâni, nu lăsa nicio îndoială că momentul se apropia. Ca, de pildă, în: „Trebuie să cumpărăm un coș pentru copii să-l așezăm lângă patul nostru“ sau „Trebuie să-i vizităm pe părinții tăi“. De vreme ce Jeremy nu ripostase la auzul acelor afirmații, se putea spune că Lexie deja îl ceruse oarecum în căsătorie.

Totuși, chiar dacă evenimentul nu era o surpriză totală, Lexie a fost în mod evident emoționată. Primul ei impuls, după ce și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a sărutat, a fost să o sune pe Doris s-o pună la curent, conversație care a durat douăzeci de minute. El bănuia că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva – nu că îl deranjase. Deși părea foarte calm, faptul că ea acceptase într-adevăr să-și petreacă restul vieții cu el era copleșitor.

Iar acum, după aproape o săptămână, se aflau într-un taxi în drum spre casa părinților lui, iar el era atent la inelul de pe degetul ei. A fi logodit, spre deosebire de a-și da întâlnire, era Următorul Pas Important, unul de care majoritatea bărbaților, printre care și Jeremy, se bucurau într-o oarecare măsură. El putea, de pildă, să facă anumite lucruri cu Lexie, lucruri care, în general, erau interzise pentru oricine altcineva din lume. Cum ar fi să se sărute. De exemplu, chiar în clipa aceea, se putea lăsa pe bancheta din spate să o sărute. Mai mult ca sigur ea nu s-ar supăra. Probabil că ar fi chiar încântată. „Încearcă asta cu o necunoscută, și vezi cât de departe poți ajunge“, se gândi Jeremy. Acest gând îi dădea și mai multă încredere, simțind că procedase cum trebuia.

Lexie, pe de altă parte, se uita pe geam și părea preocupată.

— Este ceva în neregulă? întrebă el.

— Ce se întâmplă dacă nu mă plac?

— Te vor îndrăgi. Cum să nu te îndrăgească? Și, mai mult decât atât, te-ai bucurat de un prânz minunat cu mama mea, nu? Ai spus că v-ați plăcut una pe alta.

— Știu, zise ea, nepărând însă prea convinsă.

— Atunci care e problema?

— Și dacă ei își imaginează că vreau să te îndepărtez de ei? întrebă ea. Și dacă mama ta a vrut doar să pară drăguță, dar în adâncul sufletului ei are resentimente?

— Nici pomeneală, zise el. Și, te rog nu-ți mai face atâtea griji. În primul rând, nu mă îndepărtezi. Plec din New York pentru că prefer să fiu

cu tine, și ei știu asta. Crede-mă, sunt bucuroși. Mama mea mă bate la cap de mulți ani să mă recăsătoresc.

Lexie își strânse buzele, gândindu-se la vorbele lui.

— Foarte bine, zise ea. Dar totuși, încă nu vreau ca ei să știe că sunt însărcinată.

— De ce nu?

— Își vor face o impresie greșită.

— Știi că vor afla oricum.

— Știu, dar nu trebuie să fie astă-seară, nu? Să-i lăsăm să mă cunoască mai întâi. Dă-le șansa să se obișnuiască cu ideea că ne vom căsători. E o surpriză destul de mare pentru o singură seară. Ne vom ocupa de restul mai târziu.

— Sigur, zise el. Cum vrei, continuă fraza, lăsându-se pe spate. Dar, să știi, chiar dacă se va afla, nu ai de ce să-ți faci griji.

Ea clipi de câteva ori.

— Cum s-ar putea afla? Nu-mi spune că deja le-ai povestit.

Jeremy clătină din cap.

— Nu, bineînțeles că nu. Este posibil să-i fi pomenit lui Alvin.

— I-ai spus lui Alvin? Întrebă ea, albindu-se la față.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, mi-a scăpat. Dar nu-ți face griji, nu va spune nimănui.

Ea ezită înainte de a da, în sfârșit, din cap aprobator.

— Bine.

— Nu se va mai întâmpla, zise Jeremy întinzându-se după mâna ei. Și nu are rost să te stresezi.

Ea schiță un zâmbet forțat.

— E ușor pentru tine să o spui.

Lexie se întoarse din nou spre geam. Ca și cum n-ar fi fost deja îndeajuns de stresată, acum mai avea și asta pe cap. Era chiar atât de greu să păstrezi un secret?

Lexie știa că Jeremy nu avea intenții rele și că Alvin urma să fie discret, dar nu aceea era problema. Problema era că Jeremy nu prea înțelegea cum ar putea privi familia lui genul acela de veste. Era convinsă că erau niște oameni foarte rezonabili – mama sa părea destul de drăguță – și se îndoia că avea s-o acuze că ar fi o târfă, dar totuși, însuși faptul că se căsătoreau atât de repede urma să ridice întrebări. Nu avea nicio îndoială în acest sens. Tot ce trebuia să facă era să privească problema din perspectiva lor. În

urmă cu șase săptămâni, ea și Jeremy nici măcar nu se întâlneau, și acum – după nebunia nebuniilor – erau în mod oficial logodiți. Asta era îndeajuns de șocant.

Dar dacă ar afla că era însărcinată?

Ei bine, în sfârșit, ar *înțelege*. Aveau să-și imagineze că acela era singurul motiv pentru care Jeremy se căsătorea cu ea. În loc să-l creadă pe Jeremy atunci când avea să susțină că o iubea, se vor mulțumi să dea din cap și să spună: „Asta e frumos“. Dar îndată ce Jeremy și Lexie plecau, putea pune rămașag că avea să se strângă laolaltă pentru a discuta problema. Ei erau o familie, o familie de modă veche, încheată, care se reunea de câteva ori pe lună. Nu-i spusese el asta? Ea nu era naivă. Și despre ce discuta familia? Familie! Bucurii, tragedii, dezamăgiri, succese... Familiile încheate își împărtășeau toate acestea. Dar dacă lui Jeremy urma să-i scape iar, ea știa ce avea să se întâmple. În loc de logodnă, avea să discute despre sarcina ei, întrebându-se cu voce tare dacă Jeremy își dădea într-adevăr seama ce făcea. Sau, mai rău, să susțină că ea îl prinsese probabil în capcană.

Se putea înșela, bineînțeles. Poate că avea să fie cu toții încântați. Poate că găseau întreaga situație absolut rezonabilă. Sau poate credeau că logodna și sarcina nu avea nicio legătură una cu cealaltă, pentru că acesta era purul adevăr. Și poate că ea urma să-și fluture, pur și simplu, brațele și să zboare tot drumul spre casă.

Ea nu dorea să aibă probleme cu rudele prin alianță. De acord, în principiu, nu se putea face nimic în privința lor, dar nu era dornică să înceapă cu stângul.

În plus, oricât ar fi vrut să nu o recunoască, dacă ar fi în locul familiei lui Jeremy, și ea ar fi sceptică. Căsătoria era un pas important pentru orice cuplu, ca să nu mai vorbim despre un cuplu în care partenerii nu se cunoșteau mai deloc unul pe celălalt. Cu toate că mama lui Jeremy nu o pusese la zid, Lexie simțise totuși cum o analizase din cap până-n picioare pe măsură ce se cunoșteau, așa cum ar face orice mamă cumsecade. Lexie fusese în cea mai bună formă, și, la final, mama lui Jeremy o îmbrățișase și o sărutase de rămas-bun.

Un semn bun, recunoscă Lexie. Sau un început bun, oricum. Membrii familiei aveau nevoie de timp să o accepte pe deplin ca pe una de-a lor. Spre deosebire de restul nurorilor, Lexie nu avea să fie prin preajmă în weekenduri, așa că urma probabil o perioadă de probă, până când timpul avea să dovedească faptul că Jeremy nu făcuse o greșală. Cel puțin un an

sau doi, poate chiar mai mult. Își închipuia că ar putea grăbi procesul trimițând periodic scrisori și dând telefoane...

„Fii atent, se gândi ea. Cumpără articole de papetărie.“

Cu toate acestea, dacă era să fie pe deplin sinceră, până și ea era puțin șocată de rapiditatea cu care se mișcau lucrurile. El era într-adevăr îndrăgostit? Dar ea? Își pusese zilnic acele întrebări de nenumărate ori în decursul ultimelor săptămâni, și mereu îi veneau în minte aceleași răspunsuri. Da, era însărcinată, și da, era copilul lui, dar ea nu ar fi acceptat să se căsătorească cu el dacă n-ar fi crezut că aveau să fie fericiți împreună.

Și aveau să fie fericiți. Nu-i așa?

Se întrebă dacă Jeremy își pusese vreodată întrebări în legătură cu modul rapid în care toate lucrurile păreau să se întâmple. Probabil, socoti ea. Era imposibil să nu-și pună asemenea întrebări. Dar el părea mult mai relaxat decât ea, iar ea se întreba de ce. Poate pentru că el mai fusese căsătorit sau poate pentru că el fusese cel care o urmărise în timpul săptămânii petrecute la Boone Creek. Dar, indiferent de motiv, el se arătase mereu mai sigur decât ea în privința relației lor, ceea ce era ciudat, de vreme ce el însuși se autodeclarase sceptic.

Lexie se uită în treacăt la el, observându-i părul negru și ondulat și fiind încântată de ceea ce vedea. Își aminti că i se păruse atrăgător încă din prima clipă în care îl văzuse. Ce spusese Doris despre el după ce îl întâlnise prima dată? „Nu e așa cum îți închipui tu.“

„Ei bine, se gândi ea, o să-mi dau seama, nu-i așa?“

Erau ultimii sosiți. Lexie era în continuare stresată în timp ce se apropia de ușă și se opri pe treptele din față.

— Te vor îndrăgi, o liniști el. Ai încredere în mine.

— Rămâi aproape, bine?

— Unde altundeva aș putea să fiu?

Nu a fost nici pe departe atât de rău pe cât se temuse Lexie că putea fi. De fapt, ea a părut mai mult decât stăpână pe situație, așa că, în ciuda promisiunii lui Jeremy de a rămâne aproape, acesta s-a trezit stând pe veranda din spate, bățându-se de pe un picior pe altul, cu brațele încrucișate, în încercarea de a se proteja de răcoarea din aer, în timp ce își urmărea tatăl fățându-se pe lângă grătar. Omului îi plăcea să se ocupe de grătar; vremea de afară nu fusese niciodată un impediment. Când era copil, Jeremy îl văzuse îndepărtând efectiv zăpada de pe grătar și făcându-se

nevăzut în viscol, numai ca să reapară în casă peste o jumătate de oră cu un platou de friptură și cu sprâncenele acoperite de un strat de gheață.

Cu toate că Jeremy ar fi preferat să stea în casă, mama sa îi spusese să-i țină companie tatălui său – asta era modul prin care-i cerea de fapt să se asigure că tatăl lui se simțea bine. În urmă cu doi ani, suferise un atac de cord, și, cu toate că se jura că nu răcise niciodată, ea își făcea griji din pentru el. S-ar fi ocupat ea de grătar, dar, cu treizeci și cinci de persoane înghesuite într-un spațiu atât de mic, locul părea o casă de nebuni. Ea avea patru oale care fierbeau pe sobă, frații lui ocupaseră toate locurile din camera de zi, iar nepoții și nepoatele erau goniți fără întrerupere din camera de zi înapoi la subsol. Aruncând o privire pe fereastră, Jeremy se asigură că logodnica lui continua să se descurce de minune.

Logodnică. Cuvântul suna oarecum ciudat, socoti el. Nu că era ciudat să te gândești că aveai o logodnică, ci mai degrabă din pricina felului în care suna acest cuvânt rostit de cumnatele lui care îl repetaseră de cel puțin o sută de ori. La scurt timp după intrarea lor, înainte ca Lexie să-și fi scos măcar jacheta, Sophia și Anna veniseră precipitându-se spre ei, presărând practic toate propozițiile cu acel cuvânt.

— Mult ți-a mai trebuit ca, în sfârșit, să-ți cunoaștem *logodnica!*

— Așadar, cum vă descurcați tu și *logodnica* ta?

— Nu crezi că *logodnica* ta ar vrea să bea ceva?

Pe de altă parte, frații săi șovăiseră și evitaseră complet cuvântul.

— Care va să zică, tu și Lexie, eh?

— S-a bucurat Lexie de călătoria până aici?

— Pune-mă la curent cu modul în care tu și Lexie v-ați cunoscut.

Probabil că era o chestiune feminină, socoti Jeremy, de vreme ce el, ca și frații săi, nu foloseau acel cuvânt. Se întrebă dacă putea scrie un articol despre cuvântul acela, înainte de a decide că redactorul său avea probabil să refuze, susținând că nu era suficient de serios pentru *Scientific American*. Asta venind de la un tip căruia îi plăceau articolele despre obiectele zburătoare neidentificate și despre Bigfoot⁷. Chiar dacă acceptase să-l lase să continue scrierea articolelor pentru revistă din Boone Creek, Jeremy nu avea să-i ducă dorul.

Jeremy își frecă brațele în timp ce tatăl său lovi ușor una din fripturi. Nasul și urechile i se înroșiseră de frig.

— Vrei să-mi dai farfuria aia? Maică-ta a lăsat-o pe balustrada de acolo.

⁷ Creatură între 2,10 și 3 metri, acoperită cu păr, din folclorul Nord American, cunoscută sub numele Yeti în Tibet, Yeren în China sau Yowie în Australia. (n.tr.)

Cârnații sunt aproape gata.

Jeremy apucă farfuria și se răsuci spre tatăl său.

— Știi că e cam frig aici, nu?

— Frig? Nici pe departe. În plus, cărbunii îmi țin cald.

Tatăl său, unul dintre cei din urmă dintr-un neam pe cale de dispariție, mai folosea cărbuni. Într-un an, cu ocazia Crăciunului, Jeremy cumpărase un grătar pentru aragaz, dar acesta o sfârșise prăfuindu-se în garaj, până când fratele său Tom întrebuse, în cele din urmă, dacă îl putea lua el.

Tatăl său începu să pună cârnații grămadă pe farfurie.

— N-am avut ocazia să discut cu ea prea mult, dar Lexie pare să fie o tânără drăguță.

— Așa și este, tată.

— Ah, mă rog, o meriți. Pe Maria n-am plăcut-o foarte mult niciodată, zise el. Chiar de la început, mi s-a părut cam nepotrivită.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu. Nu m-ai fi ascultat. Tu mereu le știai pe toate, ai uitat?

— Cum i s-a părut Lexie mamei? Ieri la prânz.

— I-a plăcut. Dar o să te cam țină în frâu.

— Și asta e un lucru bun?

— Venind din partea mamei tale? Țasta-i aproape lucrul cel mai bun pe care l-ai putea obține.

Jeremy zâmbi.

— Vrei să-mi dai vreun sfat?

Tatăl său puse deoparte farfuria înainte să clatine din cap.

— Nu. Tu nu ai nevoie de niciun sfat. Sunteți maturi. Acum, tu hotărăști singur. Și, în plus, n-aș putea să-ți spun prea multe. Suntem căsătoriți de aproape cincizeci de ani, și sunt momente când habar n-am ce o face pe mama ta să se comporte într-un fel sau altul

— E liniștitor.

— Te obișnuiești, zise el și își dresе glasul. Dar, stai, poate că există un lucru pe care aș putea să ți-l spun.

— Care?

— Două lucruri, de fapt. Numărul unu, nu o lua ca pe un atac personal dacă se va enerva. Cu toții ne enervăm, așa că nu te lăsa copleșit.

— Și numărul doi?

— Sun-o pe mama ta. Mult. Plânge în fiecare zi de când a aflat că te muți. Și nu folosi unul dintre accentele alea sudice. Ea nu ți-a spus, dar s-a chinuit să o înțeleagă pe Lexie uneori.

Jeremy râse.

— Promit.

— Nu a fost așa de rău, nu? întrebă Jeremy.

Câteva ore mai târziu, erau pe drumul de întoarcere spre Plaza. Din cauză că în apartamentul lui era o dezordine de nedescris, Jeremy se îndurase să dea o grămadă de bani pentru a petrece ultima lor noapte la New York într-o cameră de hotel.

— A fost minunat. Ai o familie deosebită. Înțeleg de ce nu doreai să te muți.

— O să-i văd câte puțin, ori de câte ori va trebui să mă prezint la revistă.

Ea încuviință din cap. În timp ce mergeau prin marele oraș, ea se uita la zgârie-nori și la trafic, minunându-se de cât de mare și de aglomerat părea totul. Cu toate că mai locuise în New York, uitase de aglomerație, de înălțimea clădirilor și de zgomot. Era foarte diferit de locul unde aveau să locuiască în curând, o cu totul altă lume. Întreaga populație din Boone Creek era probabil mai puțin numeroasă decât locatarii unui singur bloc din New York.

— O să-ți lipsească orașul?

Înainte de a răspunde, el se uită pe geam.

— Puțin, recunosc el. Dar tot ce mi-am dorit mereu se află în sud.

Și, după o ultimă noapte minunată la Plaza, și-au început noua lor viață.

TREI

În dimineața următoare, deoarece prisme de lumină începuseră să se strecoare prin spațiile dintre draperii, Jeremy deschise ochii brusc. Lexie dormea pe spate, cu părul ei negru risipit pe pernă. Dincolo de fereastră se auzeau zgomotele estompate ale traficului foarte matinal din New York: claxoane și zgomotul motoarelor de camioane ambalate în timp ce mergeau pe Fifth Avenue.

După părerea sa, n-ar fi trebuit să se audă nimic. Dumnezeu știa că îl costase o mică avere să stea în acel apartament deosebit, așa că bănuise că avea ferestrele izolate fonic. Totuși, nu se plângea. Lui Lexie îi plăcuse totul la acest loc: tavanele înalte și lambriul clasic, pedanteria chelnerului

care le adusesese căpșune învelite în ciocolată și cidru cu care înlocuiseră șampania, halatul gros și papucii confortabili, moliciunea patului. Absolut totul.

Atingându-i ușor părul, se gândi că era frumoasă așa cum stătea culcată alături de el, și nu se putu abține să nu răsuflă ușurat când constată că nu avea masca verde urâtă pe care și-o imaginase el pentru o clipă, cu o zi în urmă. Ba, chiar mai mult, nu avea bigudiuri sau o pijama urâtă și nici nu-și pierduse vremea timp de o jumătate de oră în baie, așa cum erau înclinate să o facă unele femei. Înainte să se furișeze în pat, se spălase doar pe față și își periașe părul, iar apoi, se cuibărise lângă el, exact cum îi plăcea lui.

În ciuda celor spuse de Alvin, Jeremy ajunsese la concluzia că o cunoștea. De acord, încă nu întru totul, dar mai era timp pentru asta. El afla lucruri despre ea, ea afla lucruri despre el, și, încetul cu încetul, aveau să se acomodeze cu propria rutină. Sigur că știa că aveau să fie unele surprize – întotdeauna existau –, dar acestea erau inerente vieții de cuplu. Cu timpul, ea avea să-l cunoască pe adevăratul Jeremy, acel Jeremy neîmpovărat de nevoia nesfârșită de a face impresie bună. În preajma ei, putea fi el însuși, persoana care, din când în când, trândăvea scăldat în sudoare sau mânca Doritos⁸ în fața televizorului.

Își strânse mâinile la ceafă simțindu-se dintr-odată mulțumit. Ea avea să-l iubească pe *adevăratul* Jeremy.

Nu-i așa?

Se încruntă, întrebându-se brusc dacă ea știa în ce se băga. Își dădu seama că ideea de a-l cunoaște pe adevăratul Jeremy putea să nu fie chiar atât de bună. Nu că se considera rău sau netrebnic, dar, la fel ca toată lumea, avea și el... *ciudățenii*, încât era posibil ca ea să aibă nevoie de timp să se obișnuiască cu ele. Avea să afle, de pildă, că lăsa capacul de la closet ridicat. Îl lăsase mereu și mereu îl va lăsa, dar ce se întâmpla dacă era o problemă pentru ea? Fusesse o mare problemă pentru una dintre fostele sale prietene, își aminti el. Și ce avea să-și închipuie ea despre faptul că, de regulă, el era cu mult mai preocupat de modul cum se descurcau cei de la Knicks⁹ decât de ceva care avea legătură cu ultima secetă din Africa? Sau că – atâta timp cât părea în ordine –, era cunoscut că mânca uneori mâncarea care căzuse pe podea? Acela era *adevăratul* Jeremy, dar ce se întâmpla dacă ea n-avea să fie prea încântată de toate astea? Ce se întâmpla dacă n-avea să le considere ciudățenii, ci defecte

⁸ Marcă de chipsuri (n.red.)

⁹ New York Knicks, club profesionist de baschet din Statele Unite (n.tr.)

reale ale caracterului său? Și ce părere...

— La ce te gândești? îi întrerupse gândurile vocea lui Lexie. Arăți de parcă tocmai ai înghițit un gândac.

El observă că ea îl privea atentă.

— Nu sunt perfect, știi.

— Despre ce vorbești?

— Îți voi spune sincer dinainte că am și eu defectele mele.

Ea păru amuzată.

— Serios? Și eu mi-am imaginat că poți zbura.

— Vorbesc serios. Consider că ar trebui să știi în ce te bagi înainte de a ne căsători.

— În caz că vreau să bat în retragere?

— Întocmai. Am ciudățenii.

— Cum ar fi?

El se gândi, socotind că ar fi cel mai bine dacă ar începe modest.

— Las robinetul să curgă când mă spăl pe dinți. Nu știu de ce, dar pur și simplu îl las. Nu știu dacă mă pot schimba.

Încercând să-și păstreze o expresie serioasă, ea dădu din cap.

— Cred că pot rezolva asta.

— Și uneori – doar ca să știi – stau în fața frigiderului cu ușa deschisă mult timp, încercând să pricep ce vreau să mănânc. Las aerul rece să iasă, dar n-am ce face. Țsta sunt.

Ea dădu din cap din nou, încă amuzată.

— Înțeleg. Altceva?

El ridică din umeri.

— Nu mănânc fursecuri rupte. Dacă tot ce a mai rămas într-o pungă sunt fursecuri rupte, pur și simplu arunc punga. Știu că e o risipă, dar mereu am procedat așa. Au un alt gust.

— Hmm, zise ea. Va fi neplăcut, dar cred că pot supraviețui cu asta.

El își încreți buzele, întrebându-se dacă ar fi cazul să-i amintească de capacul vasului de toaletă. Știind că era o chestiune extrem de delicată pentru unele femei, se hotărî să o lase deocamdată.

— Ești de acord cu toate astea?

— Cred că trebuie să fiu.

— Serios?

— Absolut.

— Și dacă ți-aș spune că îmi tai unghiile de la picioare în pat?

— Nu forța lucrurile, amice!

El zâmbi trăgând-o mai aproape.

— Mă iubești chiar dacă nu sunt perfect?

— Sigur că da.

„Uimitor“, se gândi el.

Pe când Lexie și Jeremy se apropiau de Boone Creek, exact când cele dintâi stele își făceau apariția pe cer, primul gând al lui Jeremy fu că locul nu se schimbase niciun pic. Nu că s-ar fi așteptat să se întâmple, pentru că, după cum se putea vedea, lucrurile de prin preajmă nu se schimbaseră de o sută de ani. Sau poate de trei sute, la drept vorbind. De când părăsiseră aeroportul din Raleigh, priveliștea pe ambele părți ale șoselei fusese o versiune prelungită a filmului *Groundhog Day*¹⁰. Ferme gata să se dărâme, câmpuri aride, șoproane pentru tutun dărăpănate, platforme de arbori... kilometri după kilometri. Desigur, trecuseră prin câteva orașele, dar chiar și acelea fuseseră insesizabile, în afară de cazul în care cineva cunoștea efectiv diferența între Hardee's și Bojangles¹¹.

Dar, cu Lexie alături de el, drumul nu fusese nicidecum neplăcut. Ea fusese bine dispusă toată ziua, și, în timp ce se apropiau de casa ei – „schimbă asta“, se gândi el brusc: casa lor – ea devenise și mai bine dispusă. Își petrecuseră ultimele ore readucând pe tapet călătoria la New York, și el îi recunoscuse expresia de mulțumire întipărită pe chip în timp ce traversau Pamlico River, apropiindu-se de faza finală a călătoriei lor.

Prima dată când fusese acolo, își aminti Jeremy, de-abia reușise să găsească locul. Singura cotitură care ducea spre centrul comercial al orașului se afla departe de șosea, așa că nu nimerise cea mai apropiată ieșire și se văzuse obligat să tragă mașina deoparte și să se uite pe hartă. Dar, imediat ce o apucase pe Main Street, fusese fascinat.

În mașină, Jeremy clătină din cap, revizuindu-și punctul de vedere. El se gândea la Lexie, nu la oraș. Orașul, deși bizar la modul în care erau toate orașele mici, era oricum, numai încântător nu. Cel puțin, nu la prima vedere. Își aminti, gândindu-se la prima lui vizită, că orașul i se păruse a se afla într-un regres lent. Centrul comercial ocupa doar câteva cvartale restrânse, cu foarte multe magazine desființate, cu fațade dărăpănate și cu vopseaua scorojindu-se, ajutate fără îndoială de noxele furgoanelor care părăseau orașul. Boone Creek, cândva un oraș prosper, făcea eforturi să

¹⁰ *Ziua Cârțiței* (1993) – film regizat de Harold Ramis, cu Bill Murray și Andie MacDowell în rolurile principale (n.tr.)

¹¹ Lanțuri de restaurante fast-food din Statele Unite (n.tr.)

reziste de când mina de fosfor și fabrica de textile se închiseseră, și, nu de puține ori, Jeremy se întrebese dacă orașul avea să supraviețuiască.

Problema nu era clarificată încă. Dar, dacă acela era locul unde Lexie dorea să trăiască, atunci asta îi era suficient. În plus, odată ce treceai peste impresia că locul era un „viitor oraș-fantomă“, Boone Creek *devenea* pitoresc într-o manieră sudică, gen mușchi-spaniol-care-se-agață-de-ramurile-copacului. La confluența râului Boone Creek cu Pamlico River era o promenadă din scânduri de unde se vedeau bărcile cu pânze care navigau de-a lungul apei, și, potrivit Camerei de Comerț, primăvara, azaleele și sângerii plantați de la un capăt la celălalt al centrului comercial „explodau într-un amestec de culori, egalat poate doar de covorul de frunze din luna octombrie, ce te ducea cu gândul la un apus de soare deasupra oceanului“, indiferent de ceea ce însemna asta. Chiar așa stând lucrurile, existau oamenii care făceau locul special, sau cel puțin așa declarase în mod solemn Lexie. Asemenea multor locuitori provinciali, ea îi vedea pe oamenii care locuiau acolo ca pe familia ei. Dar Jeremy păstră pentru el constatarea că „familia“ cuprindea adeseori câteva mătuși și câțiva unchi nebuni, iar orașul acela nu era cu nimic diferit. Oamenii de acolo dădeau cuvântului „personaj“ un înțeles cu totul nou.

Jeremy trecu pe lângă Lookilu Tavern – localul preferat al oamenilor după orele de muncă –, pe lângă pizzerie și pe lângă frizerie. Știa că după colț se afla un edificiu gotic masiv reprezentând biblioteca districtului, locul unde lucra Lexie. În timp ce își croiau drum pe strada care ducea spre Herbs, restaurantul pe care Doris, bunica lui Lexie, îl deținea, Lexie își îndreptă mai mult spatele. Ca o ironie a sorții, Doris fusese motivul pentru care Jeremy venise în oraș prima oară. În calitate de medium local, ea era în mod categoric unul dintre „personajele“ mai sus-amintite.

Chiar și de la distanță, Jeremy zărea luminile care străluceau înăuntru la Herbs. Odinioară o casă victoriană, părea să domine capătul cvartalului. În mod ciudat, mașinile erau parcate în susul și în josul străzii.

— Am crezut că Herbs este deschis numai pentru micul dejun și prânz.

— Așa e.

Aducându-și aminte de mica „întrunire“ pe care primarul o dăduse în onoarea sa la vizita anterioară – la care participase parcă aproape toată lumea din district –, Jeremy se încordă în spatele volanului.

— Să nu-mi spui că ne așteaptă.

Ea râse.

— Nu, o crezi sau nu, noi nu suntem buricul pământului. Este a treia zi

de luni din lună.

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă că este ședința consiliului orașenesc. Și, după asta, se joacă bingo.

Jeremy clipi de câteva ori.

— Bingo?

Ea dădu din cap.

— Asta îi determină pe oameni să vină la ședințe.

„Nu-ți da cu părerea. Este doar o lume diferită, asta-i tot. Cui îi pasă dacă niciunul dintre cei pe care îi cunoști nu a jucat de fapt niciodată bingo?“ își zise el în gând, dar cu voce tare nu rosti decât:

— Ah!

Observându-i expresia, Lexie zâmbi.

— Nu-i critica. Nu vezi toate mașinile acestea? Înainte de a începe să se joace bingo, nu venea nimeni aici. Se oferă și premii.

— Lasă-mă să ghicesc. A fost ideea primarului Gherkin?

Ea râse.

— A cui altcuiva?

Primarul Gherkin era așezat către un capăt al încăperii, înghesuit în spatele a două mese care fuseseră împinse una spre cealaltă. Pe ambele părți se aflau doi oameni pe care Jeremy îi recunoscuse ca fiind membri ai consiliului orașenesc; unul era un avocat costeliv, celălalt un medic corpolent. La colțul mesei se afla Jed, care stătea cu brațele încrucișate și cu o căutătură mânioasă. Jed, cel mai masiv om pe care Jeremy îl văzuse vreodată, avea chipul ascuns în cea mai mare parte de o barbă și de o coamă sălbatică de păr care îl trimiteau pe Jeremy cu gândul la un mamut lânos. Asemănarea i se potrivea, socoti Jeremy, nu numai pentru că Jed era proprietarul complexului Greenleaf Cottages – unicul complex cu camere de închiriat din oraș –, dar și pentru că era singura persoană din oraș care împăia animale. Timp de o săptămână, Jeremy dormise într-o cameră de la Greenleaf, înconjurat de exemplare împăiate ale unor specii de creaturi cunoscute în acea parte de lume.

Erau doar locuri în picioare; oamenii stăteau înghesuiți în jurul meselor cu bilete de bingo împrăștiate dinaintea lor, marcând frenetic căsuțele potrivite în timp ce Gherkin vorbea la microfon. Un nor de fum de țigară plutea în aer, în ciuda ventilatoarelor care zbârnăiau deasupra. Majoritatea purtau pantaloni de lucru, cămăși din stofă ecosez și șepci NASCAR, încât

Jeremy avu impresia că își luaseră cu toții articolele de îmbrăcăminte de la magazinul universal local, în care toate mărfurile se vindeau cu 5 sau 10 cenți. Îmbrăcat din cap până în picioare în negru – garderoba preferată a newyorkeșilor –, Jeremy avu senzația ciudată că înțelegea dintr-odată cum trebuie să se fi simțit Johnny Cash atunci când urca pe scenă fredonând cântece country la vreun târg de țară.

Jeremy de-abia reușea să-l audă pe primar vorbind la microfon, în încercarea lui de-a acoperi zgomotul.

— B-11... N-26...

Cu fiecare număr strigat, mulțimea devenea și mai gălăgioasă. Cei care nu fuseseră suficient de norocoși să aibă loc la o masă își rezemau biletele de pervazurile ferestrelor și de pereți; coșuri cu turte de mălai erau date gata fără oprire, ca și cum orășenii ar fi avut nevoie de stimulente ca să-și calmeze nervii în căutarea lor înverșunată de câștig. Lexie și Jeremy își făcură loc prin mulțime și dădură cu ochii de Doris, care așeza alte coșuri cu turte de mălai pe o tavă. Mai într-o parte, Rachel, chelnerița din restaurant, care cam cocheta cu clienții, îndepărta fumul de țigară. Spre deosebire de New York, în Boone Creek nu erau restricții în privința fumatului – de fapt, părea să fie aproape la fel de popular ca însuși jocul de bingo.

— Aud cumva clopotele de nuntă? intonă primarul.

Brusc, strigarea numerelor de bingo încetă, singurul zgomot rămânând cel al ventilatoarele care zbârnâiau. Toate fețele din restaurant se întoarseră să se holbeze spre Lexie și Jeremy. Jeremy nu văzuse în viața lui atât de multe țigări atârând de pe buze. Apoi, aducându-și aminte cum proceda lumea de acolo, dădu din cap și făcu semn cu mâna.

Lumea îi răspunse în același fel.

— Nu stați în cale... trecem... o auzi Jeremy pe Doris strigând.

Oamenii se agitară, începând să se împingă unii în alții, să facă loc, și Doris apăru în fața lor. Imediat o strânse pe Lexie în brațe.

Când Doris îi dădu drumul, se uită de la Lexie la Jeremy și înapoi la Lexie. Cu coada ochiului, Jeremy observa mulțimea făcând același lucru, de parcă și ei ar fi făcut parte din reuniune. Dar, ținând cont de apropierea lor, probabil că erau.

— Ei poftim, rosti Doris. Născută și crescută în sud, lăsă impresia că ar fi rostit doar ultimele trei litere. Vă așteptam să vă întoarceți acasă un pic mai târziu.

Lexie făcu semn cu capul spre Jeremy.

— Îi poți mulțumi vitezomanului de aici. El consideră limitarea vitezei mai mult ca pe o directivă decât ca pe o regulă adevărată.

— Bravo ție, Jeremy, zise Doris, făcând semn cu ochiul. Ah, avem atât de multe de discutat! Vreau să aud totul despre săptămâna petrecută în New York. Vreau să îmi povestești totul despre toate lucrurile. Și unde este inelul acela despre care îmi spuneai?

Toată lumea aruncă o privire spre inelul lui Lexie. În timp ce Lexie își ridică mâna, toate gâturile se întinseră. Câteva exclamații de uimire se ridicară din mulțime. Oamenii începură să se apropie să se uite mai bine, iar Jeremy simți respirația cuiva în ceafă.

— Ei bine, ăsta e un inel comun, auzi Jeremy pe cineva spunând în spatele său.

— Ridică-l puțin, Lex, adăugă o altă persoană.

— Seamănă cu alea cubice de zirconiu de la Home Shopping Network, veni cu ideea o femeie.

Pentru prima oară, Lexie și Doris păreau să înțeleagă că erau în centrul atenției.

— În ordine, în ordine... spectacolul s-a terminat, oameni buni, zise Doris. Lăsați-mă să vorbesc singură cu nepoata mea. Avem multe de discutat. Faceți-ne puțin loc!

Printre murmure de dezamăgire, mulțimea încercă să se retragă, dar efectiv nu se putea merge nicăieri. Oamenii mai că se călcau pe picioare.

— Să mergem în spate, sugeră Doris în cele din urmă. Veniți după mine...

Doris o apucă pe Lexie de mână și porniră amândouă. Jeremy se lupta să țină pasul cu ele în timp ce se îndreptau spre biroul lui Doris aflat dincolo de bucătărie.

Odată ajunși, Doris o bombardă pe Lexie cu întrebări. Lexie îi povesti despre vizita la Statuia Libertății, în Times Square și, desigur, la Empire State Building. Cu cât discutau mai precipitat, cu atât accentul de sudiste era mai evident, așa că, în ciuda încercărilor lui Jeremy de a nu rămâne în urmă, acesta nu izbuti să urmărească tot ce ziceau. Reuși să descifreze faptul că lui Lexie îi plăcuse familia lui, dar se dovedi mai puțin emoționată când afirmă că seara îi amintise de o situație pe care „se poate s-o fi văzut în *Everybody Loves Raymond*¹², dacă nu de șase ori mai serioasă, cu rude prin alianță nebune într-un mod oarecum diferit“.

¹² *Dragul de Raymond* – serial de comedie, desfășurat pe durata a nouă sezoane (1996-2005) la CBS. (n.tr.)

— Sună distractiv, zise Doris. Acum lasă-mă să mă uit mai bine la inel! Lexie întinse din nou mâna, fălindu-se ca o școlăriță. Doris surprinse privirea lui Jeremy.

— Tu ai ales asta?

Jeremy ridică din umeri.

— Cu puțin ajutor.

— Este minunat.

În momentul acela, Rachel își băgă capul pe ușă.

— Hei, Lex. Hei, Jeremy. Scuze pentru deranj, dar turtele de mălai sunt pe sfârșite, Doris. Vrei să încep eu încă un rând?

— Păi, da. Dar stai, înaintea de a pleca, vino să vezi inelul lui Lexie.

Inelul. Femeilor din toată lumea le făcea plăcere să privească inelul, chiar mai mult decât le făcea plăcere să rostească cuvântul „logodnică“.

Rachel se apropie. Cu părul ei roșcat și silueta ca de trestie, era la fel de atrăgătoare ca înainte, cu toate că Jeremy se gândi că părea mai obosită decât de obicei. În liceu, Rachel și Lexie fuseseră cele mai bune prietene, și, deși încă apropiate – era imposibil să nu fii apropiat de cineva într-un oraș de mărimea aceluia –, se îndepărtaseră când Lexie plecase la facultate. Rachel cercetă inelul.

— E splendid, zise ea. Felicitări, Lex. Și ție la fel, Jeremy. Tot orașul a fost în mare fierbere când s-a aflat.

— Mulțumesc, Rach, zise Lexie. Cum merg lucrurile cu Rodney?

Rodney, ajutorul de șerif local pasionat de haltere, tânjise după Lexie de când erau copii, și nu fusese deloc bucuros când Lexie și Jeremy formaseră un cuplu. Dacă Rodney n-ar fi început să se întâlnească imediat după aceea cu Rachel, cu siguranță ar fi preferat ca Jeremy să rămână în New York.

Rachel șovăi.

— Merg.

Lexie o privi în tăcere, înțelegând că nu era cazul să insiste. Rachel își dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Ascultă, mi-ar plăcea să stau și să discutăm, dar dincolo e o adevărată grădină zoologică. Habar n-am de ce l-ați lăsat pe primar să folosească locul asta pentru asemenea adunări. Lumea înnebunește când se ajunge la turtele de mălai și la bingo. Ne vedem mai târziu. Poate voi avea mai mult timp să discutăm.

De îndată ce Rachel plecă, Lexie se aplecă spre Doris.

— E totul în regulă?

— O, e treaba ei și-a lui Rodney, zise Doris făcând semn cu mâna ca și

cum astea ar fi fost știri vechi. Au avut un fel de ceartă scurtă cu câteva zile în urmă.

— Nu din cauza mea, sper.

— Nu, nu, bineînțeles că nu, o liniști Doris, dar Jeremy nu era convins.

În ciuda faptului că Rodney se întâlnea cu Rachel, Jeremy nu avea nicio îndoială că mai era încă îndrăgostit de Lexie. Pasiunile nebunești, chiar și cele de la maturitate, nu se uitau deloc ușor, iar cearta părea să coincidă cu vestea logodnei lor.

— În sfârșit, iată-vă! zise primarul Gherkin, întrerupând gândurile lui Jeremy.

Gherkin, supraponderal și chel, era de-a dreptul orb când venea vorba despre culorile hainelor pe care le purta. În seara aceea, avea pantaloni roșu-închis din poliester și o cămașă galbenă cu o cravată colorată. Politician desăvârșit, nu părea niciodată să tragă aer în piept în timp ce vorbea. Și vorbea de-adevăratelea – omul era un veritabil taifun al cuvintelor.

După cum era de așteptat, Gherkin merse mai departe.

— ... vă ascundeți în spate... zău, dacă n-aș avea destulă experiență, aș zice că făceți planuri secrete să fugiți pe ascuns și să lipsiți orașul ăsta de ceremonia pe care o merită în mod cinstit. Se apropie greoi, apucă mâna lui Jeremy și o scutură în sus și în jos. Mă bucur să te văd. Mă bucur să te văd, zise el într-un final înainte de a continua. Îmi imaginez scuarul orașului inundat de lumini, sau poate exact acolo, pe treptele de la bibliotecă. Cu destulă reclamă și puțină planificare, am putea fi în stare să-l facem pe guvernator să ia parte la petrecere. Este un prieten de-al meu, și, dacă nunta va coincide cu campania sa, ei bine, nu se știe niciodată, încheie el, uitându-se la Jeremy și ridicând din sprâncene.

Jeremy își drese glasul.

— Nici măcar nu am discutat încă despre nuntă, dar, de fapt, ne gândeam la ceva mult mai restrâns.

— Restrâns? Fugi de-aici! Nu se întâmplă în fiecare zi ca una dintre figurile cele mai proeminente ale orașului nostru să se căsătorească cu o adevărată vedetă.

— Sunt jurnalist, nu vedetă. Îmi imaginam că terminasem cu asta...

— Nu trebuie să fii modest, Jeremy. Parcă și văd... Se uită cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum chiar ar fi putut vedea. Astăzi, articole pentru *Scientific American*; mâine, talk-show-ul tău, emis spre publicul din lumea largă chiar de aici, din Boone Creek, Carolina de Nord.

— Nu sunt foarte convins...

— Trebuie să gândești în stil mare, prietene. În stil mare. Păi da, fără vise, Columb nu ar fi navigat niciodată spre Lumea Nouă, iar Rembrandt n-ar fi ales niciodată un penel. Îl lovi pe Jeremy cu palma pe spate, apoi se înclină și o sărută pe Lexie pe obraz. Și tu ești chiar mai drăguță decât de obicei, domnișoară Lexie. În mod categoric, logodna îți priește, draga mea.

— Mulțumesc, Tom, zise Lexie.

Doris își dădu ochii peste cap, și era gata să-l alunge din încăpere când Gherkin își îndreptă din nou atenția spre Jeremy.

— Te deranjează dacă discutăm afaceri pentru o clipă? Nu așteptă răspunsul. Acum, aș da dovadă de neglijență, ca slujitor al statului, dacă nu te-aș întreba dacă ai avea de gând să scrii ceva special despre Boone Creek, acum că vei locui aici. Ar putea fi o idee bună. Și un lucru favorabil și pentru oraș. De exemplu, știai că trei dintre cei patru draci-de-mare de primă mână întâlniți vreodată în Carolina de Nord au fost pescuiți din Boone Creek? Gândește-te numai... trei din cei patru de primă mână. E posibil ca apa să aibă, pur și simplu, ceva magic în ea.

Jeremy nu știa ce să spună. Desigur, redactorului său i-ar fi plăcut un asemenea subiect. Mai ales titlul: „Apa magică atrage dracii-de-mare giganți“. Nicio șansă. El era deja într-o situație delicată pentru că plecase din New York; la prima reducere de personal de la revistă, avea el bănuiala ascunsă că avea să fie în capul listei celor care urmau să plece. Nu că avea nevoie de banii de acolo; cea mai mare parte a câștigului său provenise din articolele scrise ca jurnalist liber-profesionist pe care le vânduse altor reviste și ziare, iar el făcuse niște investiții inspirate în decursul anilor. Avea mai mult decât era necesar ca să supraviețuiască pentru o vreme, dar editorialul de la *Scientific American* îl ajuta să-și mențină categoric profilul la o cotă mai înaltă de apreciere.

— De fapt, deja am pregătite următoarele șase editoriale. Și nu m-am hotărât asupra următorului articol, dar voi avea în vedere dracii-de-mare giganți.

Primarul dădu din cap încântat.

— Așa să faci, prietene. Și, ascultă, vreau să salut în mod oficial întoarcerea voastră în oraș. Nu vă spun cât de emoționat sunt că ați ales ca minunata noastră comunitate să fie căminul vostru permanent. Dar trebuie să mă întorc la jocul de bingo. Rhett strigă numerele, dar, cum abia reușește să citească, mă tem că ar putea face vreo greșală, iar mulțimea s-ar dezlănțui. Numai Dumnezeu știe ce vor face surorile Garrison dacă vor

avea impresia că au fost păcălite.

— Lumea chiar ia acest bingo în serios, fu de acord Doris.

— Vorbe mai adevărate n-au fost nicicând rostite. Acum, dacă vrei să mă scuzați, mă cheamă datoria.

Cu o întoarcere rapidă, uluitoare, având în vedere talia bărbatului, ieși din încăpere, iar Jeremy nu reuși decât să clatine din cap. Doris aruncă o privire dincolo de ușă, să se asigure că nu mai venea nimeni altcineva, și apoi se aplecă spre Lexie. Făcu semn spre abdomenul nepoatei sale.

— Cum te simți?

Ascultându-le pe Doris și pe Lexie vorbind în șoaptă despre sarcina lui Lexie, Jeremy se trezi gândindu-se că exista ceva ironic în faptul de a avea și de a crește copii.

Majoritatea oamenilor erau conștienți de responsabilitatea pe care o implicau nașterea și creșterea unui copil. Din experiența fraților și a soțiilor lor, știa cât de mult se schimbaseră viețile lor odată cu apariția unui copil; nu mai dormeau în weekenduri, de pildă, și nu mai ieșeau în oraș, la cină, când aveau chef. Dar susțineau că nu îi deranja, de vreme ce priveau creșterea unui copil ca pe un act altruist, un act în care erau dispuși să facă sacrificii pentru binele copiilor lor. Și nu erau singurii care gândeau așa. În Manhattan, Jeremy ajunsese să creadă că modul acela de a privi lucrurile era adesea dus la extreme. Toți părinții pe care îi cunoștea se încredințau că odraslele lor frecventau cele mai bune școli, aveau cei mai grozavi profesori de pian și participau la taberele sportive potrivite, toate cu scopul de a da într-o bună zi copilului posibilitatea de a urma o facultate din Ivy League¹³.

Dar altruismul acela nu presupunea în realitate egoism?

Jeremy se gândi că aici intervenea ironia. În definitiv, nu era ca și cum oamenii ar fi simțit nevoia să aibă copii. Nu, el știa că hotărârea de a avea un copil era în esență legat de două lucruri: Era următorul pas logic într-o relație, dar, în mod secret, era și o dorință ascunsă în adâncul sufletului de a crea o versiune miniaturizată a *ta*. *Tu* fiind foarte deosebit, era pur și simplu de neconceput ca omenirea să nu aibă parte decât de un singur exemplar din *tine*. Cât despre restul? Sacrificiile care duceau la Ivy League? Jeremy era convins că până și un copil de cinci ani știa despre Ivy League, motivat doar de faptul că era ceva important pentru părinți. Cu alte

¹³ Grup de universități și colegii din nord-estul Statelor Unite, recunoscute pentru prestigiul academic și social (Princeton, Yale, Harvard, Columbia etc.) (n.tr.)

cuvinte, Jeremy ajunsese la concluzia că majoritatea părinților doreau să creeze nu numai un *tu*, ci un *tu superior*, pentru că niciun părinte nu visează ca, la o petrecere, treizeci de ani mai târziu, să spună lucruri de genul: „O, Jimmie se descurcă minunat! Este eliberat condiționat și aproape a scăpat de dependența de droguri“. Nu, ei doresc să spună: „Emmett, pe lângă că va deveni multimilionar, tocmai și-a terminat doctoratul în microbiologie, iar *The New York Times* a publicat un articol despre cea mai recentă cercetare a sa, care e posibil să ducă la găsirea unui tratament pentru cancer“.

Fără îndoială, niciuna dintre acele chestiuni nu aveau de-a face cu Lexie și cu Jeremy, așa că Jeremy simți oarecum nevoia să constate acest lucru. Ei nu erau viitorii părinți tipici, pentru simplul motiv că sarcina nu fusese planificată. La acea vreme nu se gândeau la „tu și eu“, și nici nu fusese următorul pas logic în relația lor, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, nu prea avuseseră o relație. Nu, copilul lor fusese conceput din dragoste și tandrețe, fără niciun pic de egoism caracteristic altor părinți. Ceea ce însemna că el și Lexie erau mai buni și mai altruști, iar, cu timpul, socoti Jeremy, acel altruism avea să-i dea copilului lor cea mai importantă mână de ajutor când avea să fie acceptat la Harvard.

— Ești bine? întrebă Lexie. Ai fost cam tăcut de când am plecat de la Herbs.

Era aproape ora zece, iar Lexie și Jeremy erau acasă la ea, o vilă mică, alterată de intemperii, care avea în spate o pădurice de pini vechi. Dincolo de fereastră, Jeremy urmărea vârfurile copacilor care se balansau în adierea vântului în timp ce, în lumina lunii, acele coniferelor păreau aproape argintii. Lexie se cuibărea sub brațul său când stăteau pe canapea. O lumânare mică licărea la un capăt al mesei aruncând lumină pe o farfurie cu mâncare pe care Doris o pregătise pentru ei.

— Tocmai mă gândeam la copilaș, recunosc Jeremy.

— Serios? zise ea, ridicându-și capul într-o parte.

— Da, serios. Ce? Nu crezi că mă gândesc la copilaș?

— Nu, nu-i asta. Dar am avut impresia că erai oarecum tulburat când eu și Doris discutam despre fetiță. Și ce gândea?

El o trase mai aproape, socotind că era cel mai bine să nu pomenească acum cuvântul „egoist“.

— Mă gândeam ce copilaș norocos va fi să te aibă ca mamă.

Ea zâmbi înainte de a se întoarce să-l studieze.

— Sper că fiica noastră are gropițe ca ale tale.

— Ți plac gropițele mele?

— Le ador. Dar sper că are ochii mei.

— Ce este în neregulă cu ochii mei?

— Nu este nimic în neregulă cu ochii tăi.

— Dar ai tăi sunt mult mai frumoși? Țin să-ți spun că mama îmi adoră ochii.

— Și eu. Ochii tăi sunt seducători. Nu vreau ca fiica noastră să aibă ochi seducători. E doar un copilaș.

El râse.

— Altceva?

Ea îl privi concentrată.

— Vreau să aibă și părul meu. Și nasul meu, și bărbia mea. Își dădu o suviță de păr după ureche. Și fruntea mea.

— Fruntea ta?

Ea dădu din cap.

— Tu ai un rid între sprâncene.

El își duse absent un deget la frunte, ca și cum n-ar fi observat niciodată ridul acela.

— E din cauză că mă încrunt. Îi demonștră. Vezi? Mă concentrez profund. Gândesc. Nu vrei ca fiica noastră să gândească?

— Afirmi că vrei ca fiica noastră să aibă riduri?

— Mă rog... nu, dar tu spui că tot ce am eu frumos sunt gropițele?

— Ce zici dacă ar avea urechile tale?

— Urechile? Nimănui nu-i pasă de urechi.

— Cred că urechile tale sunt încântătoare.

— Pe bune?

— Urechile tale sunt perfecte. Probabil sunt cele mai perfecte urechi din lume. Am auzit lumea discutând despre cât de minunate sunt urechile tale.

El râse.

— De acord, să aibă urechile mele și gropița, iar de la tine ochii, nasul, bărbia și fruntea. Altceva?

— Ce-ai spune dacă ne-am opri? N-aș vrea să-mi imaginez ce-ai gândi dacă ți-aș zice că vreau să aibă și picioarele mele. Pari foarte susceptibil acum.

Nu sunt susceptibil. Dar, întâmplător, cred că am ceva mai mult de oferit decât urechi și gropițe. Și picioarele mele... în sfârșit, au sucit mințile, dacă într-adevăr vrei să știi.

Ea chicoti.

— Bine, bine, zise ea, ți-ai impus punctul de vedere. Ce idei ai pentru nuntă?

— Schimbăm subiectul?

— Dar trebuie să discutăm. Sunt sigură că vrei să te implici.

— Cred că voi lăsa asta la latitudinea ta.

— Mă gândeam să aibă loc lângă far. Afară, lângă vilă?

— Îmi amintesc, zise el știind, că făcea aluzie la Farul Cape Hatteras, unde se căsătoriseră părinții ei.

— Este un parc ce aparține statului, așa că va trebui să obținem o autorizație. Dar mă gândeam pentru sfârșitul primăverii sau începutul verii. Nu vreau să-mi apară burtica în poze.

— Mda, înțeleg. În definitiv, nu dorești să-și închipuie cineva că ești însărcinată. Ce ar spune lumea?

Ea râse.

— Deci n-ai nicio părere despre nuntă? Ceva deosebit la care ai visat întotdeauna?

— Sincer, nu. Acum, păreri despre petrecerea burlacilor, asta-i altceva...

Ea îi trase, în glumă, un pumn în burtă.

— Ai grijă ce faci, îl necăji ea. Apoi, potolindu-se, adăugă: Mă bucur că ești aici.

— Și eu mă bucur că sunt aici.

— Când vrei să mergem să căutăm casă?

Schimbările acelea bruște în conversație îl făceau pe Jeremy să-și aducă permanent aminte că viața sa luase dintr-odată o întorsătură drastică.

— Poftim?

— Să căutăm o casă. O să fim nevoiți să cumpărăm o casă.

— Îmi imaginam că o să locuim aici.

— Aici? Locuința asta e micuță. Unde o să fie biroul tău?

— În dormitorul de rezervă, zise el. Este loc berechet.

— Și copilașul? Unde o să doarmă?

A da, copilașul. I se părea uimitor că uitase, pentru o clipă de copilaș.

— Ai ceva în minte?

— Cred că mi-ar plăcea ceva cu ieșire spre apă, dacă e în regulă și pentru tine.

— Apă sună minunat.

Chipul ei căpătă o expresie aproape visătoare în timp ce continuă:

— Și să aibă o verandă mare. Un loc plăcut, cu camere spațioase și ferestre care să lase soarele să pătrundă în interior. Și un acoperiș de tablă. N-ai trăit până ce n-ai auzit ploaia căzând pe un acoperiș de tablă. Este cel mai romantic sunet din lume.

— Pot să trăiesc cu sunete romantice.

Ea se încruntă, gândindu-se la replicile lui.

— Ești teribil de liniștit.

— Uیți că am trăit într-un apartament în ultimii cincisprezece ani. Noi ne facem griji pentru diverse alte lucruri, ca, de pildă, dacă funcționează liftul.

— Din câte îmi amintesc, cel din blocul tău nu funcționa.

— Ceea ce ar trebui să-ți dea de înțeles că nu sunt mofturos.

Ea zâmbi.

— Nu putem merge săptămâna asta. Sunt convinsă că mă așteaptă un munte de hârtii la bibliotecă, și va dura ceva timp să le pun la punct. Dar poate că până la sfârșitul săptămânii putem merge să ne uităm.

— Sună bine.

— Ce ai de gând să faci cât timp voi lucra?

— Probabil că voi smulge petale de flori, prăpădindu-mă de dorul tău.

— Serios.

— Păi, ei bine, voi încerca să-mi aranjez lucrurile pe aici și să îmi fac un program cât de cât. Să montez computerul și imprimanta, să văd dacă obțin o viteză acceptabilă de navigare pe internet. Îmi place să am gata cel puțin patru sau cinci articole dinainte, așa încât, dacă apare o temă bună, să am timp să lucrez la ea. În plus, asta îl face pe redactorul meu să doarmă mai liniștit.

Ea rămase tăcută, pe gânduri.

— Nu cred că vei putea avea acces de mare viteză la Greenleaf. Nici măcar nu există cablu acolo.

— Cine vorbește despre Greenleaf? Mă gândeam că voi monta totul aici.

— Atunci ai putea la fel de bine să folosești biblioteca. Adică, de vreme ce vei sta la Greenleaf.

— Cine spune că voi sta la Greenleaf?

Ea se strecură pe sub brațul lui și îl privi fix în față.

— Unde în altă parte să stai?

— Îmi imaginam că voi sta pur și simplu aici.

— Cu mine? întrebă ea.

— Da, cu tine, zise el, ca și cum răspunsul era evident.

— Dar nu suntem căsătoriți încă.

— Și?

— Știu că e demodat, dar aici cuplurile nu locuiesc împreună înainte de a se căsători. Lumea din oraș n-ar privi asta cu ochi buni. S-ar înțelege că dormim împreună.

El o privi mirat, fără să se străduiască să-și ascundă confuzia.

— Dar dormim împreună. Ești însărcinată, ai uitat?

Ea zâmbi.

— Voi fi prima care recunoaște că nu prea are sens, și, dacă ar fi după mine, ai rămâne. Și știu că lumea va afla în cele din urmă că sunt însărcinată, dar nebunia e că cei de aici înțeleg că oamenii fac greșeli. Sunt cât se poate de bucuroși să ierte greșelile, dar asta nu înseamnă totuși că ar accepta să locuim împreună. Se va discuta pe la spatele nostru, se va bârfi, și va fi nevoie de mult timp ca să se uite că „am trăit în păcat“. Și ani în șir vor discuta despre noi. Ea clătină din cap înainte de a se întinde după mâna lui. Știu că sunt o grămadă de întrebări, dar vrei să faci asta pentru mine?

Lăsându-se pe spate, Jeremy își aduse aminte cum era la Greenleaf: un șir vechi de barăci așezate în mijlocul unei mlaștini cunoscute pentru soiurile de șerpi veninoși; Jed, proprietarul înspăimântător care nu vorbea; animalele împăiate care decorau toate încăperile. Greenleaf. Dumnezeu mare!

— Mda, zise el, de acord. Dar... la Greenleaf?

— Unde în altă parte? Dacă vrei, este un adăpost în spatele restaurantului lui Doris, și cred că are o baie, dar nu e la fel de frumos ca la Greenleaf.

Cu gândul la Greenleaf, Jeremy înghiți în sec.

— Jed mă sperie, recunosc eu.

— Știu, zise ea. Mi-a spus asta când am făcut rezervarea, dar mi-a promis să fie mai binevoitor, acum, că ești cetățean al orașului. Și vestea bună e că nu-ți va cere tariful obișnuit, pentru că vei sta o bună bucată de vreme. Vei obține o reducere.

— Ce noroc pe mine, zise Jeremy ușor forțat.

Ea își plimbă degetul pe brațul lui.

— Mă voi revanșa față de tine. De exemplu, dacă ești discret, mă poți vizita oricând. Și chiar îți voi pregăti cina.

— Discret?

Ea dădu din cap.

— Asta înseamnă că ar fi indicat să nu-ți lași mașina parcată în față, sau, dacă totuși o lași, ar fi de dorit să pleci înainte de răsăritul soarelui, ca nimeni să nu te vadă.

— De ce mă simt brusc ca și cum aș avea șaisprezece ani și m-aș furișa pe la spatele părinților mei?

— Pentru că exact asta o să facem. Numai că oamenii de aici nu sunt la fel de înțelegători ca părinții. Sunt mult mai răi.

— Atunci de ce locuim aici?

— Pentru că mă iubești, zise ea.

PATRU

În decursul lunii următoare, Jeremy începu să se adapteze la viața sa din Boone Creek. În New York, primele semne ale primăverii apăreau în aprilie, dar în Boone Creek totul se petrecea cu câteva săptămâni mai devreme, cam pe la începutul lunii martie. Copacii înmugureau, diminețile reci lăsau treptat loc celor răcoroase, și, în zilele când nu ploua, temperaturile după-amiezilor blânde le puteai face foarte bine față doar cu o cămașă cu mâneci lungi. Pajiștile, maronii în cursul iernii, când centipedele zăceau inactive, începeau să revină lent și aproape imperceptibil la verdele de smarald, ajungând la bine-cunoscuta lor culoare exact când înfloreau sângerii și azaleele. Aerul era înmiresmat de parfum de pin și de briză, în timp ce seninul cerului, întrerupt doar de pete răzlete de nori, se întindea dincolo de linia orizontului. Până ce Idele lui Martie veneau și plecau, orașul însuși părea mai strălucitor și mai plin de viață; era ca și cum amintirea lui despre felul în care arăta locul iarna n-ar fi fost decât un vis întunecat.

Mobilierul său, care sosise în sfârșit, se afla depozitat în adăpostul din spatele restaurantului lui Doris, și existau momente, în timp ce stătea la Greenleaf, când se întreba dacă nu s-ar fi simțit mai bine cu mobila sa. Nu că nu se obișnuise cu ideea că Jed îi era singurul vecin; Jed nu-i adresase încă niciun cuvânt, dar era destul de bun la preluarea mesajelor ocazionale. Erau dificil de citit și uneori pătate cu... ceva – lichid de îmbălsămare, poate, sau cine știe ce altceva cu care împăia creaturile –, dar, orice ar fi fost, ajuta bilețelele să se lipească direct pe ușă, așa că nici Jed și nici

Jeremy nu luau în seamă pata siropoasă rămasă pe hârtie.

Jeremy intrase, de altfel, într-un fel de rutină. Lexie avusese dreptate – la Greenleaf nu exista nici cea mai mică posibilitate de acces la internetul de mare viteză, dar el găsisese o modalitate de a intra în rețea să-și recupereze e-mailurile și să caute cu viteză redusă – putea aștepta și cinci minute până să se încarce o pagină. Un lucru bun era că, din cauza vitezei reduse de navigare pe internet, avea un motiv să se îndrepte spre bibliotecă aproape în fiecare zi. Uneori, el și Lexie stăteau de vorbă în biroul ei, alteori mergeau să ia prânzul, dar, după aproape o oră petrecută împreună, ea spunea ceva de genul: „Știi că mi-ar plăcea să stau la taifas cu tine toată ziua, dar am ceva de terminat“. El înțelegea aluzia și se întorcea la unul dintre computerele unde își stabilise reședința pe durata căutărilor sale. Agentul lui, Nate, îl sunase în repetate rânduri, lăsându-i mesaje și întrebând dacă Jeremy avea vreo idee grozavă pentru un articol viitor, „deși afacerea cu televiziunea nu este încă moartă!“ Ca majoritatea agenților, Nate era un optimist incurabil. Jeremy rareori avea răspunsul înaintea lui Nate. De când se mutase în sud, nu descoperise nicio temă de reportaj și nu mai scrisese niciun articol. Cu atât de multe pe cap, era destul de ușor să devii confuz.

Sau cel puțin așa încerca el să se convingă. Adevărul era că avusese câteva idei, dar nu ieșise nimic din ele. Ori de câte ori se așeza să scrie, era ca și cum creierul i se transforma într-o masă vâscoasă, și degetele îi deveneau artritice. Scria o propoziție sau două, se uita cincisprezece până la douăzeci de minute, evaluându-și munca, și, în cele din urmă, ștergea. Își petrecea zile întregi scriind și ștergând fără să ajungă la niciun rezultat în final. Uneori se întreba de ce tastatura părea dintr-odată inamicul lui, dar lăsa deoparte supărarea, știind că avea lucruri mult mai importante la care să se gândească.

Ca de pildă Lexie. Și nunta. Și copilașul. Și, desigur, petrecerea burlacilor. De când Jeremy plecase, Alvin se străduise să stabilească data exactă, dar asta depindea de administrația parcului. În ciuda aluziilor nesfârșite din partea lui Lexie pe marginea acestui subiect, Jeremy nu fusese în stare să găsească la telefon pe cineva care ar fi putut să-l ajute. În final, îi spusese lui Alvin să stabilească petrecerea burlacilor pentru ultimul weekend din aprilie – cu cât mai repede, cu atât mai bine –, iar Alvin pusese receptorul în furcă chicotind de încântare și cu promisiunea să organizeze o noapte de neuitat.

Nici nu trebuia prea mult. Oricât de mult s-ar fi... obișnuit aici, Boone

Creek, nu era New York, și își dădu seama că îi lipsea locul. De acord, știuse că erau multe de pus la punct înainte să se mute acolo, dar era totuși uimit că nu avea absolut nimic de făcut. În New York, nu trebuia decât să iasă din apartament, să meargă două străzi în orice direcție, și găsea o mulțime de filme de văzut, de la cel mai recent film de acțiune până la vreun film artistic franțuzesc. Boone Creek nu avea nici măcar o sală de cinema, iar cea mai apropiată – în Washington – avea doar trei ecrane, dintre care unul părea să difuzeze continuu numai ultimul desen animat de la Disney. În New York, găsea mereu un restaurant nou de încercat și mâncare potrivită, indiferent de dispoziția în care era, de la mâncare vietnameză la cea italiană, grecească sau etiopiană; în Boone Creek, cina la restaurant însemna ori pizza la cutie, ori mâncare gătită la Ned's Dinner, un local unde totul era prăjit, iar aerul din încăpere era atât de uleios, încât trebuia să-ți ștergi fruntea cu un șervețel înainte de plecare. Într-adevăr, auzise fără să vrea lumea discutând la tejea despre cel mai bun mod de a pregăti slănina pentru a fi cea mai gustoasă și despre cantitatea de chefal – ce mai era și acela – de adăugat la varză înainte de a garnisi toată mâncarea cu unt. Lasă-i pe sudici să găsească o modalitate de a prepara legumele cât mai nesănătos!

Probabil că judeca totul prea aspru, dar fără restaurante și cinematografe, ce variante aveau tinerele cupluri? Chiar dacă doreai să faci o plimbare prin oraș, puteai merge doar câteva minute în orice direcție înainte de a te vedea nevoit să te întorci. Lexie, bineînțeles, nu găsea nimic neobișnuit în legătură cu toate acele lucruri și părea cât se poate de mulțumită să stea pe verandă după orele de muncă, sorbind ceai dulce sau limonadă și făcând semn cu mâna vreunui trecător ocazional care se plimba tacticos pe stradă. Sau, dacă natura coopera și se întâmpla să fie furtună, distracția nopții era să stai pe verandă în așteptarea fulgerelor. Ca nu cumva să fie dezamăgit de întreaga idee a statului pe verandă, Lexie îl asigură ulterior că „vara, poți vedea atât de mulți licurici, încât gândul îți va zbura la Crăciun“.

— Abia aștept, răspunse Jeremy oftând.

Dar era și ceva pozitiv în toate astea: în ultimele săptămâni Jeremy își văzuse în sfârșit visul cu ochii: achiziționarea primei sale mașini. O fi vreo caracteristică bărbătească, dar de îndată ce înțelesese că urma să se mute în Boone Creek, asta fusese unul dintre lucrurile pe care abia le aștepta. În decursul anilor, nu economisise și nu investise deloc aiurea. Fusese destul de norocos să cumpere acțiuni Yahoo! și AOL – după ce scrisese un articol

despre viitorul internetului – și acțiunile crescuseră foarte mult până își luase el partea, când se mutase la Boone Creek, așa că acum își imagina numeroase detalii legate de viitoarea achiziție – de la lectura atentă a diverselor reviste de automobile și mersul pe teren la statul în spatele volanului și inhalatul inconfundabilului „miros de mașină nouă“. Nu de puține ori regretase că locuia în New York, pentru că a avea o mașină într-o metropolă era aproape inutil. Abia aștepta să intre într-un automobil sport cu două locuri sau într-unul decapotabil și să-l testeze într-o cursă de probă de-a lungul drumurilor districtuale liniștite. În dimineața în care el și Lexie se apropiaseră pentru prima dată de mașină, el zâmbise neconținut, imaginându-și cum avea să se strecoare în spatele volanului mașinii visurilor sale.

Se uită cu drag la mașina decapotabilă cu două uși și trase o linie cu degetul de-a lungul curbelor ei, însă replica lui Lexie îl luă complet prin surprindere.

— Ce părere ai? întrebă el.

Știa că și ea era incapabilă să reziste.

Lexie se uită la mașină nedumerită.

— Unde o să punem scaunul pentru copilaș?

— Putem folosi mașina ta, zise el. Asta e o mașină pentru noi doi. Pentru călătorii rapide la plajă sau la munte, pentru weekenduri în Washington.

— Nu cred că mașina mea o să mai țină prea mult, așa că, nu crezi că ar fi mai bine să cumpărăm ceva pentru întreaga familie?

— Ca de pildă?

— Ce spui de o dubiță?

El o privi printre gene.

— Nici vorbă. Nicio șansă. N-am așteptat treizeci și șapte de ani pentru o dubiță.

— Atunci ce părere ai de un sedan?

— Un sedan? Tata conduce un sedan. Sunt prea tânăr să cumpăr un sedan.

— Dar un SUV¹⁴? Sunt mașini sport și puternice. Le poți conduce și la munte.

El încercă să-și imagineze cum ar arăta în spatele volanului înainte de a clătina din cap.

¹⁴ Sport Utility Vehicle - mașină ce combină capacitatea de tractare a unei mașini de teren cu spațiul interior al unei dube (n.tr.)

— Alea sunt mai degrabă vehicule pentru mamele din suburbii. Am văzut mai multe SUV-uri în parcările de la Wal-Mart decât la munte. Și, în plus, sunt mult mai poluante decât mașinile obișnuite, iar mie îmi pasă de mediul înconjurător.

El își atinse pieptul într-un mod teatral, străduindu-se să pară serios.

Lexie se gândi la replica lui.

— Atunci, cu ce rămânem?

— Cu prima mea alegere, zise el. Imaginează-ți ce minunată ar putea fi viața... circulând cu viteză pe șosea, cu vântul răvășindu-ți părul...

Ea râse.

— Parcă ai fi dintr-o reclamă. Și, crede-mă, și eu îmi imaginez că ar fi grozav. Mi-ar plăcea un model mic și strălucitor ca acesta. Dar trebuie să recunoști că nu este tocmai practic.

El o urmări, iar gura i se usca în timp ce simțea că visul său începea să se spulbere. Lexie avea dreptate, fără îndoială; se tot fâțâi de pe un picior pe celălalt până când în sfârșit întrebă:

— Care îți place?

— Cred că aia de acolo ar fi cea mai potrivită pentru familie, zise ea făcând semn spre un sedan cu patru uși aflat la jumătatea parcării. Era cotate ca „Best Buy“ în *Consumer Reports* la capitolul siguranță, este trainic și putem obține o garanție până la o sută de mii de kilometri.

Chibzuită. Practică. Responsabilă. Lexie se gândise la toate aspectele, recunoscuse el, dar i se înmuiară picioarele când zări mașina aleasă de ea. După părerea sa, mașina ar fi putut avea foarte bine panouri de lemn pe lateral și pneuri cu partea laterală de culoare albă, și aspectul i-ar fi fost iremediabil compromis.

Observându-i expresia, Lexie se îndreptă spre el și îi înconjură gâtul cu brațele.

— Știi că nu este probabil ceea ce ai visat, dar ce-ar fi dacă am comanda o nuanță roșu incendiar?

El ridică din sprâncene.

— Cu flăcări pictate pe capotă?

Ea râse din nou.

— Dacă asta-i ceea ce-ți dorești cu adevărat.

— Nu. Mă gândeam doar cât de departe aș putea merge.

Ea îl sărută.

— Mulțumesc, zise ea. Și, ca să știi, cred că o să arăți foarte sexy la volanul ei.

— O să arăt exact ca și tatăl meu.

— Nu, zise ea, vei arăta ca tatăl copilașului nostru, și niciun bărbat de pe pământ nu se poate ridica la un asemenea nivel.

El zâmbi, știind că ea se străduia să-l facă să se simtă mai bine. Totuși, gândindu-se la ceea ce ar fi putut avea, șovăi puțin când semnă documentele, o oră mai târziu.

Lăsând la o parte unda de dezamăgire pe care o simțea ori de câte ori se strecura în spatele volanului, viața nu era chiar atât de urâtă. Pentru că nu scria, avea acum foarte mult timp la dispoziție, mult mai mult decât fusese obișnuit. Ani în șir alergase după teme pentru reportaje în jurul lumii, investigând totul, de la Omul Zăpezilor din Munții Himalaya până la Giulgiul din Torino, în Italia, demascând escrocherii, dezvăluind mituri, precum și tot felul de înșelătorii. Între timp, redactase articole dând în vileag escroci, spiritiști și tămăduitori și totuși mai găsea timp și pentru cele douăsprezece editoriale obișnuite pe an. Era o viață de presiune continuă, uneori doar de consum, dar mult mai adesea, pur și simplu, necruțătoare. La începutul căsătoriei cu Maria, deplasarea sa permanentă devenise o sursă de tensiune, așa că ea îi ceruse să termine cu activitatea de jurnalist liber-profesionist și să accepte o slujbă care îi aducea un venit constant, la unul dintre ziarele importante din New York. El nu luase niciodată în serios sugestia ei, dar, reflectând asupra vieții sale din prezent, se întrebă dacă ar fi trebuit să o fi făcut. Stresul permanent de a descoperi și transmite, își dădu el seama, influențase și alte sfere ale vieții sale. Ani la rând simțise nevoia de-a face ceva – orice – oricând nu dormea. Nu putea sta liniștit decât câteva minute, exista mereu ceva de citit sau de studiat, întotdeauna ceva de scris. Încetul cu încetul, își pierduse capacitatea de a se relaxa, astfel că într-o lungă perioadă din viața sa lunile se pierduseră pur și simplu una în alta, anii scurgându-se toți la fel.

Ultima lună în Boone Creek, așa plictisitoare cum fusese, se dovedise de fapt... odihnitoare. Nu exista, pur și simplu, nimic de făcut, și, ținând seama de ritmul agitat al vieții sale în decursul ultimilor cincisprezece ani, cine s-ar putea plânge de așa ceva? Era ca o vacanță, una pe care nu o planificase, dar o vacanță care îl făcea să se simtă mai odihnit decât se simțise vreodată. Pentru prima oară după mult timp prefera să-și aleagă el singur ritmul vieții, decât să-și lase stilul de viață să aleagă pentru el. Plictiseala, hotărî el, era o formă de artă subapreciată.

Îi plăcea această stare mai ales când era cu Lexie. Nu atât de mult statul

pe verandă, cât momentele pe care le savura din plin când ea stătea la el în brațe în timp ce urmăreau un meci din NBA. Era foarte plăcut să stea cu Lexie, și se bucura de conversațiile lor liniștite de la cină și de căldura trupului ei în momentele în care stăteau împreună pe culmea dealului Riker. Aștepta cu nerăbdare momentele acelea simple cu un entuziasm care îl uimea, dar ceea ce îl bucura cel mai mult erau clipele când dormeau împreună, și apoi se trezeau și leneveau. Era o plăcere vinovată – era posibil numai atunci când ea mergea la Greenleaf să-l ia seara, după muncă, ca nu cumva mașina lui de pe alee să fie recunoscută de vecinii băgăcioși –, dar, indiferent de motiv, faptul că se ascundeau făcea totul mult mai interesant. După ce se sculau din pat, citeau ziarul la masa mică de bucătărie în timp ce lua micul dejun. De cele mai multe ori, ea continua să stea în pijama, cu papucii pufoși, cu părul răvășit și încă buimacă după somn. Dar când soarele dimineții se strecura pe fereastră, el era convins că ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui.

Uneori, Lexie îl surprindea privind-o, și se întindea după mâna lui. Jeremy își relua lectura, și, în timp ce stăteau împreună ținându-se de mână, fiecare pierdut în lumea lui, el se întreba dacă exista ceva mai plăcut în viață.

Pe lângă acestea, căutau o casă, și, cum Lexie știa foarte clar cam cum trebuia să fie, iar în Boone Creek nu erau așa de multe case, Jeremy se gândi că aveau să găsească una potrivită în câteva zile. Dacă ar fi norocos, poate chiar într-o după-amiază.

Se înșela. Din diverse motive, și-au petrecut trei weekenduri prelungite vizionând, cel puțin de două ori, toate casele de vânzare din oraș. Jeremy găsea toată situația mai degrabă demoralizantă decât captivantă. Există ceva legat de mersul prin casele oamenilor care îl făcea să se simtă de parcă ar fi judecat pe cineva, și, de regulă, nu în cele mai plăcute moduri. Ceea ce, desigur, chiar făcea. Cu toate că era un oraș istoric, și casele păreau încântătoare din exterior, o vizită a interiorului ducea, în mod inevitabil, la dezamăgire. În cele mai multe cazuri, timpul părea că se oprise în loc, undeva prin anii 1970. El nu mai văzuse atât de multe carpete de lână bej, tapete portocalii și chiuvete verzui de când *The Brady Bunch*¹⁵ ieșise din emisie. Uneori se simțeau mirosuri ciudate, unele făcându-l să strâmba din nas – naftalină granule și resturi de pisică, poate, sau scutece

¹⁵ Serial de comedie, desfășurat pe durata a cinci sezoane (1969-1974) la ABC (n.tr.)

murdare și pâine mucegăită – și, adesea, mobila era îndeajuns să-l facă să clatine din cap. În cei treizeci și șapte de ani de viață, nu se gândise nici măcar o dată la balansoare în camera de zi și la canapele pe veranda din față. Dar tot timpul poți învăța câte ceva.

Existau nenumărate motive de refuz, dar, chiar și atunci când găseau ceva care să le placă și să-i determine să accepte, era adesea tot la fel de ridicol.

— Uite, exclamă el într-o zi, casa asta are o cameră obscură!

— Dar tu nu ești fotograf, răspuse Lexie. N-ai nevoie de o cameră obscură.

— Da, dar s-ar putea să devin fotograf într-o bună zi.

Sau:

— Îmi plac tavanele înalte, zise ea cu un aer surprins. Mereu am visat să am un dormitor cu tavanul înalt.

— Dar dormitorul e micuț. De-abia dacă putem pune un pat dublu aici.

— Știu. Dar ai observat cât de înalt este tavanul?

În cele din urmă, au găsit o casă. Sau, mai degrabă, o casă care-i plăcea lui Lexie; el, pe de altă parte, era încă nesigur. O vilă în stil georgian din cărămidă, cu două etaje, cu o verandă neacoperită care dădea spre râu și cu o dispunere a încăperilor care ei îi convenea. Scoasă la vânzare de aproape doi ani, casa era o afacere bună – după standardele din New York, un adevărat chilipir –, dar avea nevoie de renovare. Totuși, când Lexie a insistat să meargă să o vadă pentru a treia oară, până și doamna Reynolds, agentul imobiliar, și-a dat seama că momeala era prinsă de cârlig, și un pește flămând îi dădea târcoale. Căruntă și uscățivă, doamna Reynolds avea întipărit pe fața ei ca de șoarece un zâmbet mulțumit și-l asigură pe Jeremy că renovarea n-avea să fie „mai scumpă decât prețul de cumpărare“.

— Grozav, spuse el calculând în minte dacă își putea permite.

— Nu vă faceți griji, adăugă doamna Reynolds. Este perfectă pentru un cuplu tânăr, mai ales dacă vă întemeiați o familie. Case ca aceasta nu se ivesc în fiecare zi.

„De fapt, se ivesc“, se gândi Jeremy. Casa aceea ar fi putut fi cumpărată de oricine în ultimii doi ani.

El se pregătea să facă o remarcă amuzantă, când o observă pe Lexie făcând semn cu mâna de pe scări.

— Pot să mai arunc încă o privire pe la etaj? întrebă ea.

Doamna Reynolds se răsuci cu un zâmbet, gândindu-se fără îndoială la

comisionul ei.

— Bineînțeles, dragă. Te voi însoți. Apropo, intenționezi să-ți întemeiezi o familie? Pentru că, dacă ai astfel de gânduri, trebuie să vezi podul. S-ar putea transforma într-o cameră de joacă minunată.

În timp ce o urmări pe doamna Reynolds însoțind-o pe Lexie la etaj, Jeremy se întrebă dacă aceasta înțelesese că el și Lexie trecuseră de etapa de gândire în privința întemeierii unei familii.

Se îndoia. Lexie continua să păstreze tăcerea asupra sarcinii, cel puțin până la nuntă. Numai Doris știa, lucru cu care el s-ar fi putut împăca; numai că, de curând, se trezise implicat în cele mai bizare conversații cu Lexie, pe care ar fi preferat ca ea să le aibă cu prietenele. De pildă, ea se așeza pe canapea și, pe neașteptate, se întorcea spre el și spunea: „Uterul meu va rămâne umflat multe săptămâni după ce voi naște“ sau „Colul meu uterin o să se dilate zece centimetri. Poți să crezi așa ceva?“

De când Lexie începuse să citească tot felul de cărți despre sarcină, el auzea cuvinte precum „placentă“, „ombilical“ și „hemoroizi“ mult prea des, iar dacă ea mai amintea din nou de faptul că sfârcurile aveau să o doară în timp ce avea să alăpteze – „chiar până la sângerare!“ – era convins că n-ar fi putut decât să părăsească încăperea. Ca majoritatea bărbaților, avea doar foarte vagi cunoștințe despre cum stătea treaba cu „copilul care se dezvoltă în interiorul tău“ și chiar mai puțin interes; în principiu, el era, în primul rând, mult mai preocupat de acțiunea concretă de la care pornea totul. Nu că n-ar accepta să discute despre *asta*, mai ales dacă ea s-ar uita la el pe deasupra unui pahar de vin, într-o încăpere luminată de lumânări, și vorbindu-i foarte senzual.

Problema era că ea lansa acele cuvinte ca și cum ar fi fost ingrediente înșirate pe o cutie de cereale, așa că, în loc să-l facă să se simtă mai atras de ceea ce se întâmpla, conversațiile îi lăsau, ce cele mai multe ori, o senzație de greață.

În pofida acelor conversații, Jeremy era emoționat. Există ceva înduioșător în faptul că ea purta copilul *lui*. Era mândru să știe că el își îndeplinise obligația de a duce mai departe specia, cu aceasta ducându-și la bun sfârșit rolul de creator al vieții – într-o asemenea măsură, de fapt, încât nu puține erau momentele când își dorea ca Lexie să nu-l fi rugat să păstreze secretul.

Pierdut în gânduri, avu nevoie de o secundă să își dea seama că Lexie și doamna Reynolds coborau pe scări.

— Asta rămâne, zise Lexie radiind pe când se întindea să-l prindă de

mână. O putem cumpăra?

Jeremy trase adânc aer în piept când conștientiză faptul că trebuia să vândă o parte substanțială din portofoliul său de investiții ca să rezolve afacerea asta.

— Cum dorești, zise el, sperând că îi va putea sesiza generozitatea din voce.

În seara aceea au semnat documentele, iar oferta le-a fost acceptată a doua zi dimineață. În mod ironic, aveau să pună totul la punct pe 28 aprilie, în aceeași zi când el avea să se îndrepte spre New York pentru petrecerea burlacilor. Abia mai târziu a părut să-și dea seama că în ultima lună devenise o cu totul altă persoană.

CINCI

— *Încă* n-ai făcut rezervare pentru la far? întrebă Lexie.

Era ultima săptămână a lunii martie, și Jeremy era cu Lexie după orele de muncă, îndreptându-se spre mașină.

— Am încercat, explică Jeremy. Dar nu-ți poți imagina cum e să te străduiești să o scoți la capăt cu acești oameni. Jumătate dintre ei nici nu vor să-mi vorbească dacă nu completez formulare, iar ceilalți par să fie mereu în vacanță. Nici măcar n-am înțeles cu exactitate ce trebuie să fac.

Ea clătină din cap.

— Va veni luna iunie până când vei face aranjamentele.

— O scot eu cumva la capăt, făgădui Jeremy.

— Știu că așa va fi. Dar aș prefera să mai pot ascunde sarcina, și aprilie nu e departe. Nu cred că reușesc până în iulie. Pantalonii încep să mă strângă, și cred că fundul ia proporții deja.

Jeremy ezită, știind că subiectul era un câmp de mine unde nu avea nicio dorință să calce. În ultimele zile, problema apăruse tot mai des. La drept vorbind – „Ei bine, bineînțeles că fundul tău ia proporții... ești însărcinată!” – însemna că avea să doarmă la Greenleaf în fiecare noapte timp de o săptămână.

— Îmi pari neschimbată, se aventură el în schimb.

Lexie dădu din cap, încă adâncită în gânduri.

— Vorbește cu primarul Gherkin, sugeră ea.

El o privi, rămânând serios.

— E de părere că fundul tău ia proporții?

— Nu! Despre far! Sunt sigură că ne poate ajuta.

— Foarte bine, spuse el înăbușindu-și râsul. Voi discuta.

După ce mai făcură câțiva pași, ea îl atinse cu umărul în joacă.

— Și fundul meu *nu* ia proporții.

— Nu, sigur că nu.

De regulă, prima lor oprire înainte de a se îndrepta spre casă o făceau ca să verifice cum înaintau lucrările de renovare.

Cu toate că nu aveau să încheie târgul cu casa în mod oficial până la sfârșitul lunii aprilie, proprietarul – care primise locuința ca moștenire, dar trăia în afara statului – acceptase să-i lase să înceapă lucrul la casă, așa că Lexie începuse treaba cu entuziasm. Pentru că Lexie cunoștea destul de bine pe toată lumea din oraș – dulgheri, instalatori, meseriași care pardoseau sau acopereau pereții cu plăci de ceramică, lucrători care reparau acoperișurile, zugravi și electricieni – și își putea imagina deja casa terminată, preluase ea controlul. Rolul lui Jeremy se limita la completarea cecurilor, și, având în vedere că el nici nu dorise să se bage prea mult, părea să fie un schimb mai mult decât corect.

Chiar dacă el nu prea știuse la ce să se aștepte, nu se așteptase totuși la ceea ce se întâmpla. Întreaga echipă lucra de o săptămână, iar el își amintea cât fusese de uimit când văzuse ce făcuseră în prima zi. Bucătăria fusese dărâmată, olanele făcute grămadă pe pajiștea din față, mocheta și mai multe ferestre fuseseră scoase. Grămezi uriașe de dărâmături zăceau împrăștiate de la un capăt la celălalt al casei, iar el ajunsese să creadă că singurul lucru pe care muncitorii îl făceau era să mute grămezile de dărâmături dintr-un loc în altul. Chiar și când trecea în cursul zilei să vadă cum mergea treaba, niciun muncitor nu părea să lucreze cu adevărat. Stăteau în cerc și beau cafea, poate, sau mai degrabă fumau pe veranda din spate, fără să *muncească*. Din câte își putea da seama, aceștia păreau să aștepte mereu o livrare sau reîntoarcerea antreprenorului general sau pur și simplu își luau „o scurtă pauză“. Se înțelege de la sine că majoritatea muncitorilor erau plătiți cu ora, așa că Jeremy simțea mereu o strângere de inimă ori de câte ori se întorcea la Greenleaf.

Lexie, părea totuși destul de mulțumită de progres și sesiza lucruri pe care el nu le observa deloc. „Ai văzut că au început să se ocupa de instalația electrică, la etaj?“ sau „Văd că toată țevăria trece prin pereți, așa

că vom putea așeza chiuveta sub fereastră“.

De obicei, Jeremy dădea din cap aprobator.

— Da, am observat.

Cu excepția cecurilor pentru antreprenor, el continua să nu scrie nimic, dar măcar ajunsese să creadă că știa motivul pentru care lucrurile stăteau astfel. Avea prea multe pe cap, nu era vorba despre un blocaj mintal. Foarte multe se schimbau, nu numai ceea ce era de așteptat să se schimbe, dar și lucrurile neînsemnate. Ca de pildă ceea ce purta. De exemplu, crezuse multă vreme că avea un simț estetic înăscut, chiar dacă unul cu influențe de New York, iar nenumăratele sale foste prietene obișnuiau să îl felicite pentru înfățișarea sa. Era abonat la revista *GQ*, avea o slăbiciune pentru pantofii Bruno Magli și pentru cămășile italienești ajustate pe corp. Dar Lexie avea aparent o părere diferită și părea să dorească să-l schimbe cu totul. În urmă cu două nopți, ea îi făcuse o surpriză oferindu-i o cutie ambalată în hârtie de cadou, iar Jeremy fusese impresionat de atenția ei... cel puțin până când deschisese cutia.

În cutie era o cămașă din stofă ecosez. *Ecosez*. Genul de cămăși pe care le purtau muncitorii. Și jeanși Levi's.

— Mulțumesc, rosti el forțat.

Ea îl privi.

— Nu-ți plac.

— Nu, nu... îmi plac, minți el, nedorind s-o rănească. Sunt minunate.

— Nu prea pari să crezi ceea ce spui.

— Ba da.

— M-am gândit că ți-ai putea dori să ai în garderobă ceva care să te facă să semeni mai mult cu băieții.

— Care băieții?

— Băieții din oraș. Prietenii tăi. În caz că... nu știu, vrei să ieși să joci poker, sau să mergi la vânătoare, sau la pescuit, sau mai știu eu unde.

— Nu joc poker. Nici nu vânez și nici nu pescuiesc.

„Și nici nu am vreun prieten“, își dădu el brusc seama. Uimitor că nici măcar nu observase.

— Știu, zise ea. Dar poate că într-o zi vei vrea toate astea. Cam asta fac pe aici băieții cu prietenii lor. Știu, de pildă, că Rodney se duce să joace poker o dată pe săptămână, iar Jed este probabil cel mai prosper vânător din district.

— Rodney sau Jed? întrebă el, încercând, dar nereușind să-și imagineze câteva ore petrecute cu oricare din ei.

— Ce este în neregulă cu Rodney și cu Jed?

— Jed nu mă place. Și am impresia că nici Rodney.

— Asta-i ridicol. Cum să nu te placă? Dar uite ce zic eu, de ce nu discuți cu Doris mâine? S-ar putea ca ea să aibă niște idei mai bune.

— Poker cu Rodney? Sau să vânez cu Jed? Ah, aș plăti să o văd și pe asta! urlă Alvin în receptor.

Pentru că Alvin fusese cel care filmase luminile misterioase din cimitir, știa exact despre cine vorbea Jeremy, așa că și-i amintea foarte bine pe cei doi. Rodney îl arestase pe Alvin pe baza unor acuzații fabricate după ce Alvin flirtase cu Rachel la Lookilu, iar Jed îl înspăimânta pe Alvin tot atât cât îl înspăimânta și pe Jeremy.

— Parcă te și văd... furișându-te prin pădure în pantofii tăi Gucci și în cămașa de muncitor...

— Bruno Magli, îl corectă Jeremy.

În timpul nopții, singur la Greenleaf, încă îl mai frământa gândul că nu-și făcuse niciun prieten.

— Mă rog, zise Alvin râzând din nou. O, asta-i chiar grozav... orășeanul devine provincial doar pentru că îl convinge femeiușca. Trebuie să mă anunți când are să se întâmple asta. Voi veni în mod special acolo cu camera mea să înregistrez momentul pentru posteritate.

— Foarte bine, zise el. Voi refuza.

— Dar ea are dreptate, să știi. Trebuie să-ți faci neapărat niște prieteni acolo. Asta îmi aduce aminte de... îți amintești de fata pe care am cunoscut-o?

— Rachel?

— Da, asta-i. O mai vezi?

— Uneori. De fapt, de vreme ce este domnișoară de onoare, o vei vedea și tu.

— Ce mai face?

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, în momentul de față se întâlnește cu Rodney.

— Ajutorul de șerif cel musculos? Putea să se descurce mai bine. Dar, hei, am o idee. Poate că tu și Lexie ați putea să ieșiți cu ei. Prânzul la Herbs, poate o flecăreală pe verandă...

Jeremy râse.

— Mi se pare te-ai integra bine în peisaj. Știi toate lucrurile interesante care se pot face aici.

— Ți-aș da un semn. Domnul Adaptabil. Dar, dacă o vezi pe Rachel, spune-i că o salut și că aștept cu nerăbdare să o revăd.

— Sigur.

— Cum merge cu scrisul? Pun pariu că te agiți să găsești o nouă temă de reportaj, nu?

Jeremy se foi pe scaun.

— Aș vrea eu.

— Nu scrii?

— Niciun cuvânt de când sunt aici, recunosc eu. Între nuntă, casă și Lexie, abia dacă mai am o clipă liberă.

Urmă o pauză.

— Stai să văd dacă am priceput. Nu scrii deloc? Nici măcar editorialul tău?

— Nu.

— Ție îți place la nebunie să scrii.

— Știu. Și voi reveni la scris de îndată ce lucrurile se vor liniști.

Jeremy simțea scepticismul prietenului său la auzul acestui răspuns.

— Bine, zise Alvin în cele din urmă. Acum, în legătură cu petrecerea burlacilor... O să fie o grozăvie. Toată lumea de aici abia așteaptă, și, după cum am promis, o să fie o noapte pe care nu o vei uita niciodată.

— Ține minte... fără dansatoare. Și nu vreau tipe în lenjerie care să sară afară dintr-un tort, sau ceva de genul ăsta.

— O, te rog. E o tradiție.

— Vorbesc serios, Alvin. Sunt îndrăgostit, ai uitat?

— Lexie își face griji din cauza ta, zise Doris. Ține la tine.

Doris și Jeremy luau prânzul a doua zi după-amiază la Herbs. Majoritatea clienților terminaseră de mâncat, așa că localul se eliberase. Ca de obicei, Doris insistase să mănânce împreună; ori de câte ori se întâlneau, Doris afirma că Jeremy era „numai piele și os” și în ziua aceea Jeremy savura un sandwich de pui cu sos pesto și cu pâine neagră.

— Nu-i nimic de care să se îngrijoreze, protestă el. Doar că am multe pe cap, asta-i tot.

— Ea știe asta. Dar vrea ca tu să te simți ca unul de-al locului. Vrea să fii fericit aici.

— Sunt fericit aici.

— Ești fericit pentru că ești cu Lexie, și ea știe asta. Dar trebuie să înțelegi că, în adâncul sufletului, Lexie vrea ca și tu să privești Boone

Creek cu aceiași ochi ca ea. Nu te vrea aici doar pentru ea, ci pentru că acesta e locul unde sunt prietenii tăi. Pentru că aici te simți ca acasă. Ea știe că a fost un sacrificiu pentru tine să te muți din New York, dar nu vrea să vezi astfel problema.

— Dar nu asta gândesc. Crede-mă, aș fi primul care i-aș spune dacă m-aș simți în felul acesta. Dar... să fim serioși... Rodney sau Jed?

— Crezi sau nu, amândoi sunt băieți buni dacă ajungi să-i cunoști, iar Jed spune cele mai amuzante glume pe care le-am auzit în viața mea. Dar, de acord, dacă nu te distrezi în același mod ca ei, poate că nu sunt persoanele potrivite. Își duse un deget la buze, reflectând. Ce făceai cu prietenii din New York?

„Mergeam în baruri cu Alvin, cochetaam cu femeii“, se gândi Jeremy.

— Păi... fleacuri de băieți, zise el în schimb. Mergeam la jocuri cu mingea, la biliard din când în când. Pur și simplu ieșeam în oraș. Și sunt convins că îmi voi face prieteni, dar, cum am spus, acum sunt ocupat.

Doris îi evaluă răspunsul.

— Lexie spune că nu scrii.

— Nu scriu.

— Este din cauză că...?

— Nu, nu, zise el clătînând din cap. Nu are nicio legătură cu ideea că nu m-aș simți la locul meu, sau altceva de genul ăsta. Scrisul nu este ca alte ocupații. Nu te duci pur și simplu la muncă și faci ceva ca să zici că ai făcut. Scrisul e legat mai mult de creativitate și de idei, și, uneori... în sfârșit, nu te simți creator. Aș vrea să știu cum să apelez la muza mea creatoare oricând vreau, dar nu știu. Însă, tot am învățat ceva despre scris în ultimii cincisprezece ani: faptul că inspirația vine în cele din urmă.

— Nu poți găsi o idee?

— Nu una originală. Am scos la imprimantă sute de pagini de pe computerul bibliotecii, dar, de fiecare dată când scriu ceva, îmi dau seama că am mai tratat subiectul respectiv. De obicei, de mai multe ori.

Doris reflectă.

— Ți-ar plăcea să folosești jurnalul meu? întrebă ea. Știu că nu crezi ce e scris în el, așa că poate ai reuși... nu știu, să scrii un articol despre investigațiile mele.

Doris se referea la jurnalul pe care îl întocmise ea și în care susținea că era capabilă să prezică sexul copiilor.

În paginile acestuia erau incluse sute de nume și de date, cu tot cu înregistrarea care prevestise nașterea lui Lexie și faptul că era fată.

Ca să fie cinstit, Jeremy se gândise la asta – Doris îi mai făcuse oferta asta –, cu toate că inițial respinsese ideea, pentru că știa că abilitățile ei nu puteau fi autentice, acum o respingea pentru că nu voia ca sentimentele lui adevărate să ducă la o ruptură cu Doris. Ea urma să-i fie rudă.

— Nu știu...

— Uite ce e. Te poți hotărî mai târziu, după ce îl vei studia. Și, fii liniștit, promit că voi face față celebrității dacă totuși, într-un final, vei scrie despre jurnal. Nu trebuie să-ți faci griji. Voi rămâne aceeași femeie încântătoare care am fost întotdeauna. E în birou. Așteaptă aici.

Înainte ca Jeremy să apuce să obiecteze, ea se ridică de la masă și se îndreptă spre bucătărie. În absența ei, ușa din față se deschise cu un scârțâit, și Jeremy îl văzu pe primarul Gherkin intrând.

— Jeremy, prietene! exclamă Gherkin apropiindu-se de masă. Îl lovi pe Jeremy cu palma pe spate. Nu speram să te găsec aici. Îmi imaginam că ai putea fi plecat să aduni mostre de apă, căutând indicii referitoare la enigma despre care am discutat recent.

Dracii-de-mare.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnule primar. Ce mai faceți?

— Bine, bine. Dar ocupat. Treburile orașului nu se termină niciodată. Tot timpul sunt foarte multe de făcut. N-am dormit mai deloc zilele astea, dar nu te neliniști din cauza sănătății mele. N-am nevoie decât de câteva ore de somn de când aparatul care îndepărtează umezeala aproape că m-a electrocutat, acum câțiva ani. Apa și electricitatea nu se combină.

— Am auzit asta, zise Jeremy. Ia ascultați... Sunt bucuros că v-am întâlnit întâmplător. Lexie se gândea că ar trebui să discut cu dumneavoastră despre nuntă.

Gherkin privi întrebător.

— Reconsideri oferta mea de a face din nuntă un eveniment pentru tot orașul și de a-l determina pe guvernator să vină?

— Nu, nu-i asta. Lexie dorește ca întreaga ceremonie să se desfășoare la farul Cape Hatteras, și eu n-am reușit să iau legătura cu nimeni de la administrația parcului pentru a obține o autorizație. Oare nu ne-ați putea ajuta în problema asta?

Primarul Gherkin reflectă câteva momente, și apoi fluieră încet.

Asta-i ceva dificil, zise el clătînând din cap. Să ai de-a face cu statul poate fi o treabă foarte delicată. Foarte delicată. Este ca și cum ți-ai croi drum pe un câmp cu mine. Trebuie să cunoști pe cineva ca să navighezi în teritoriu.

— De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Aș vrea să vă ajut, dar sunt foarte ocupat încercând să pun totul la punct pentru Festivalul Heron care va avea loc vara asta. Este un eveniment important pe aici – chiar mai important decât Turul Caselor Istorice, dacă îți vine să crezi. Avem carusele pentru copii, tarabe pe Maine Street, parade și tot felul de concursuri. În orice caz, maestrul de ceremonii al paradei trebuia să fie Myrna Jackson din Savannah, dar tocmai a sunat să spună că nu o să poată ajunge din cauza soțului ei. O știi pe Myrna Jackson?

Jeremy se străduia să recunoască numele.

— Nu prea cred.

— Fotograful ovaționat?

— Pardon? zise Jeremy.

— Renumita femeie, Myrna, zise el ignorând comentariul lui Jeremy. Probabil cel mai renumit fotograf din sud. Minunată treabă. De fapt, a petrecut o vară în Boone Creek când era mică, așa că am fost norocoși să dăm de ea. Dar, pur și simplu, soțul ei s-a îmbolnăvit de cancer. O chestie îngrozitoare, ține cont, așa că ne vom ruga cu toții pentru el – dar asta ne și creează o obligație. Suntem doar în fază de proiect, așa că o să ne ia ceva timp să găsim un alt maestru de ceremonii. O să fiu obligat să petrec ore în șir la telefon încercând să angajez pe cineva. Cineva renumit... Este pur și simplu o rușine să nu am niciun fel de relații în lumea celebrităților. Mă rog, în afară de tine, bineînțeles.

Jeremy se uită mirat la primar.

— Îmi ceri să fiu maestru de ceremonii?

— Nu, nu, firește că nu. Ai și primit cheia orașului. Altcineva... cineva al cărui nume să fie recunoscut de oameni. Clătină din cap. În ciuda frumuseții extraordinare a orașului nostru și a minunațiilor noștri cetățeni, nu e ușor să impresionezi pe cineva dintr-o metropolă importantă. Sincer, nu e o responsabilitate pe care să o aștept cu plăcere, nu când am pe cap toate celelalte lucruri care trebuie aranjate pentru festival. Și, pe urmă, să ai de-a face cu oamenii ăia din conducerea statului...

El lăsa propoziția neterminată, ca și cum, ținând seama și de cererea lui Jeremy, ar fi fost prea mult de făcut.

Jeremy știa exact ce urmărea primarul. Gherkin avea darul de a-i determina pe oameni să facă întocmai ceea ce dorea el, lăsându-i să creadă că fusese ideea lor. Era evident că voia ca Jeremy să se ocupe de problema găsirii unui maestru de ceremonii în schimbul obținerii autorizației, așa că

singura problemă care rămânea era dacă Jeremy voia să colaboreze. Sincer, el nu voia, dar trebuiau să stabilească o dată...

Jeremy oftă.

— Să văd dacă pot să te ajut. Pe cine dorești?

Gherkin își duse o mână la bărbie, ca și cum soarta lumii ar fi depins de rezolvarea acelei dileme deosebite.

— Ar putea fi oricine, cred. Mă aștept la cineva cu renume, cineva care va face orașul să scoată exclamații de uimire și va atrage mulțimea.

— Ce părere ai dacă aş găsi pe cineva? Firește, în schimbul ajutorului pentru obținerea autorizației...

— Păi, ar fi o idee. Mă întreb de ce nu mi-a trecut prin minte. Dă-mi voie să mă gândesc puțin. Gherkin se bătu ușor cu degetul peste falcă. Cred că ar putea merge. Presupunând că găsești genul de persoană potrivită. Despre ce fel de persoană vorbești?

— Am luat interviuri multor persoane de-a lungul anilor. Oameni de știință, profesori, câștigători ai Premiului Nobel...

Primarul deja clătina din cap cât Jeremy continua:

— Fizicieni, chimiști, matematicieni, exploratori, astronauti...

Gherkin ridică privirea.

— Ai zis astronauti?

Jeremy dădu din cap aprobator.

— Tipii care zboară cu navele spațiale. Am făcut un reportaj interesant despre NASA acum câțiva ani, așa că am rămas prieten cu câțiva. Aș putea să-i sun...

— Bate palma, zise Gherkin plesnind din degete. Parcă și văd afișul: „Festivalul Heron – locul unde spațiul cosmic este adus în pragul ușii voastre“. Putem folosi tema asta tot weekendul. Nu doar un concurs de mâncat plăcinte, ci și un concurs de mâncat plăcinte în formă de Lună; putem face care alegorice asemănătoare cu rachetele și cu sateliții...

— Tom, iar îl bați la cap pe Jeremy cu povestea aia ridicolă cu dracii-de-mare? zise Doris în timp ce se întorcea în local cu jurnalul sub braț.

— Nici pomeneală, răspuse Gherkin. Jeremy a fost destul de amabil să se ofere să caute un maestru de ceremonii pentru parada din acest an, și ne-a promis un astronaut autentic. Cum ți se pare tema despre spațiul cosmic?

— Inspirată, zise Doris. O lovitură de geniu.

Primarul păru să se umfle puțin în pene.

— Da, ai perfectă dreptate. Îmi place cum gândești. Acum, Jeremy, la ce weekend te gândeai pentru nuntă? Vara e foarte greu, mai ales din cauza

turiștilor.

— În luna mai?

— La început sau la sfârșit?

— Nu contează, zise el. Atâta timp cât obținem o dată, totul va fi bine. Dar, dacă poți, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— Cam în grabă, nu? Consideră problema rezolvată. Și abia aștept să aflu totul despre acel astronaut de îndată ce vei discuta cu el.

Cu o întoarcere rapidă, Gherkin plecă iar Doris râse în sinea ei, așezându-se pe scaun.

— Iar te duce de nas, nu?

— Nu, știam ce încerca să facă, dar Lexie se agită în legătură cu autorizația aia.

— Dar, altfel, totul decurge bine?

— Cred că da. Avem neînțelegerile noastre – ea vrea ceva intim, eu îi spun că și dacă vor veni numai cei din familia mea, nu vor fi suficiente hoteluri să-i găzduiască pe toți. Eu vreau să vină agentul meu, Nate; ea spune că, dacă vom invita un prieten, va trebui să-i invităm pe toți. Lucruri de genul ăsta. Dar se va rezolva. Familia mea va înțelege, indiferent cum vom proceda, iar eu le-am explicat deja fraților mei situația. Nu sunt foarte încântați, dar înțeleg.

Exact când Doris se pregătea să spună ceva, Rachel apărură brusc pe ușa din față cu ochii înroșiți și umflați. Ea pufni când o văzu pe Doris discutând cu Jeremy, încremeni o secundă, și apoi se îndreptă spre capătul localului. Jeremy înțelegea preocuparea de pe chipul lui Doris.

— Cred că are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, murmură el.

Nu te superi?

— Nu, vom pune altădată la punct planurile de nuntă.

— Bine... mulțumesc, zise Doris strecurându-i jurnalul lui Jeremy. Și nu uita să iei ăsta. Este o poveste grozavă, pe cuvânt. Și nu vei găsi niciun șiretluc, pentru că nu a existat niciunul.

Jeremy acceptă jurnalul cu o plecăciune, ezitând în continuare dacă să-l folosească sau nu.

Zece minute mai târziu Jeremy se îndreptă spre cabana sa de la Greenleaf, bucurându-se de lumina soarelui de după-amiază, când observă biroul. După ce ezită, se întoarce și deschise ușa împingând-o. Nici urmă de Jed, ceea ce însemna că era probabil în baraca aflată la marginea îndepărtată a proprietății, locul unde-și petrecea el timpul împăind

animalele. Jeremy se opri din nou, gândindu-se: „De ce nu?” Lexie jurase că omul nu era mut, așa că putea foarte bine să facă o încercare de a sparge gheața.

Se îndreptă pe cărarea brăzdată de fâgașe spre baracă. Mirosul morții și al descompunerii îl izbi cu mult înainte de a păși înăuntru.

În mijlocul încăperii se afla o masă lungă de lucru, din lemn, acoperită de pete, despre care Jeremy bănuî că erau pete de sânge, și nenumărate cuțite, împreună cu tot felul de alte instrumente: șurubelnițe, sule și câteva patente înspăimântătoare și niște cuțite cum nu mai văzuse niciodată. De-a lungul pereților, așezate sus pe rafturi și înghesuite în colțuri, erau nenumărate mostre ale muncii lui Jed, de la biban la oposum și căprioară, deși avea ciudatul obiceiul de a face ca toate animalele să apară ca și cum ar fi fost pe punctul de a ataca. Mai la stânga lui Jeremy se afla ceea ce părea să fie o teighea unde se tratau afacerile. Și teigheaua era pătată, așa că Jeremy simți cum i se face greață.

Când Jeremy intră, Jed, care purta un șorț de măcelar în timp ce lucra la un mistreț, ridică ochii și încremeni.

— Hei, Jed, ce mai faci?

Jed nu zise nimic.

— M-am gândit să trec să văd unde lucrezi. Nu cred că ți-am spus, dar găsesc munca ta absolut uimitoare.

Jeremy așteptă să vadă dacă Jed avea să spună ceva. Jed se mulțumi să se uite la Jeremy de parcă ar fi fost un gândac stropșit pe parbriz.

Jeremy încercă din nou, străduindu-se să ignore faptul că Jed era enorm și îmblănit, că ținea în mână un cuțit și că nu părea să fie în cea mai bună dispoziție, și continuă:

— Știi, felul în care le faci să pară că-și arată colții, cu ghearele scoase, gata să se năpustească. N-am mai văzut așa ceva. La Muzeul de Istorie Naturală din New York, majoritatea animalelor par prietenoase. Ale tale par cam turbate.

Jed se încruntă. Jeremy simți că inițiativa sa de a face conversație nu dădea rezultate.

— Lexie susține că ești și un adevărat vânător, veni el cu ideea, întrebându-se de ce i se părea dintr-odată atât de cald în încăpere. Eu n-am fost niciodată, bineînțeles. Singurul lucru pe care îl vânam în Queens erau șobolanii, continuă el râzând, dar Jed nu râse, așa că, în tăcerea care urmă, Jeremy se simți tot mai neliniștit. Vreau să spun că nu aveam căprioare care să alerge pe lângă bloc. Dar, chiar dacă am fi avut, probabil că eu nu

le-aș fi împușcat. Știi, după ce vezi *Bambi* și toate celelalte.

Uitându-se fix la cuțitul din mâna lui Jed, Jeremy își dădu seama că începea să bată câmpii, dar părea că nu se putea abține.

— Așa-s eu, totuși. Nu că așa considera că e ceva în neregulă cu vânătoarea, desigur... NRA,¹⁶ Declarația Drepturilor Omului, Al Doilea Amendament. Sunt într-un tot de acord. Adică, vânătoarea este o tradiție americană, nu? Iei căprioara în bătaia puștii, și poc. Biata creatură se răstoarnă.

Jed mută cuțitul dintr-o mână în cealaltă, așa că Jeremy înghiți în sec nedorindu-și altceva decât să iasă afară din baracă.

— Am trecut doar să te salut. Și bafă la... mă rog, la ceea ce faci acolo. Abia aștept să văd. Ceva mesaje? Întrebă el mutându-se de pe un picior pe celălalt. Nu? Perfect, atunci. Încântat de conversație.

Jeremy se așează pe scaunul de la biroul său și privi ecranul gol, încercând să uite întâlnirea de mai devreme cu Jed. Își dorea cu disperare să se poată gândi la un subiect, dar, treptat, ajunsese la concluzia că izvorul secase.

Știa că li se întâmpla asta tuturor scriitorilor în diferite momente ale activităților lor și că nu exista un remediu magic, doar pentru că fiecare scriitor își făcea meseria într-un mod ușor diferit. Unii scriau dimineața, alții după-amiaza, iar alții noaptea târziu. Unii scriau cu muzică, alții aveau nevoie de o liniște absolută. Auzise de un scriitor despre care se spunea că scria complet dezbrăcat - se încuia în camera sa și dădea instrucțiuni stricte asistentului său, cerându-i să nu-i fie adusă îmbrăcămintea până când nu strecura pe sub ușă cinci pagini scrise. Auzise despre unii care urmăreau același film fără întrerupere și despre alții care nu puteau scrie fără să bea și să fumeze excesiv. Jeremy nu era atât de excentric; în trecut, scrisese oricând și oriunde fusese necesar, așa că nu știa ce trebuia schimbat pentru ca treaba să meargă din nou.

Cu toate că nu era foarte panicat încă, începea să fie îngrijorat. Trecuseră mai mult de două luni de când nu scrisese nimic, dar, datorită planului de editare a revistei - era de obicei asamblată cu șase săptămâni mai repede -, scrisese suficiente articole cât să treacă de luna iulie. Ceea ce însemna că mai avea câteva clipe de răgaz înainte de a o încurca serios cu cei de la *Scientific American*. Dar pentru că din banii obținuți ca jurnalist

¹⁶National Rifle Association - autoritate înființată în 1871 care reglementează regimul armelor și munițiilor în Statele Unite. (n.tr.)

liber-profesionist plătea majoritatea facturilor și, cum își cam golise contul ca să-și cumpere mașina, să acopere cheltuielile zilnice, să plătească prima rată a casei și cheltuielile de legalizare a tranzacției, dar și să continue renovările, nu mai era sigur că mai avea chiar atât de mult timp la dispoziție. Bani păreau supti din conturile sale de un vampir în foarte bună formă.

Așadar, *exista* un blocaj, începea el să înțeleagă. Nu era doar faptul că era ocupat sau că viața i se schimbuse, așa cum le sugerase el lui Alvin și lui Doris. În definitiv, după ce divorțase de Maria, fusese în stare să scrie. De fapt, simțise nevoia să scrie ca să își abată gândurile de la acea situație. Scrisul fusese atunci o evadare, dar în momentul de față? Și dacă nu depășea niciodată momentul?

Își pierdea slujba. Își pierdea sursa de venit, și cum naiba avea să le susțină pe Lexie și pe fiica lui? Avea să fie obligat să devină Domnul Mami, în timp ce Lexie urma să lucreze pentru a întreține familia? Un asemenea gând era neliniștitor.

Cu coada ochiului, zări jurnalul lui Doris. Se gândi că i-ar putea accepta oferta. Poate că asta îi trebuia pentru a descoperi noi surse de inspirație – elemente supranaturale, interesante și originale. Dacă, bineînțeles, erau adevărate. Oare chiar putea prezice sexul copiilor?

Nu, hotărî el din nou. Asta era problema. Nu putea fi adevărat. Putea fi una dintre cele mai mari coincidențe din istorie, dar nu era adevărat. Nu exista, pur și simplu, nicio posibilitate să ghicești sexul unui copil așezând o mână pe abdomenul unei femei.

Atunci de ce era atât de dispus să creadă că propriul copil avea să fie o fetiță? De ce era la fel de sigur ca Lexie? Când se imagina ținând copilul în brațe, acesta era întotdeauna învelit într-o pătură roz. Se lăsă moale în scaun, uimit, și hotărî că, de fapt, nu era chiar atât de sigur. Lexie era cea convinsă, nu el, iar el preluase mai degrabă părerea ei. La asta se adăuga și faptul că ea se referea continuu la copilaș ca la o fetiță.

În loc să stăruie mai mult asupra acestui subiect – sau să încerce să scrie –, Jeremy hotărî să arunce rapid o privire pe site-urile sale preferate de știri, sperând că ar putea da lovitura. Fără internetul de mare viteză, paginile se încărcău atât de greu că aproape îl luă somnul, dar nu se dădu bătut. Cercetă patru site-uri despre OZN-uri, site-ul oficial referitor la cele mai recente case bântuite și site-ul afișat de James Randi¹⁷ care, la fel ca el,

¹⁷ James Randi – (n.1928) magician și fondator al James Randi Educational Foundation, fundație care premiază cu un milion de dolari pe oricine poate oferi o explicație științifică

se dedicase demascării farselor și escrocheriilor. De foarte mulți ani, Randi se oferise să plătească un milion de dolari oricărui medium care își putea dovedi abilitatea supunându-se unui control științific riguros. Niciunul – nici măcar acele medii renumite care apăreau în mod obișnuit la televiziune sau scriau cărți – nu-i acceptase provocarea. Odată, în unul dintre articolele sale, Jeremy făcuse aceeași ofertă (la o scară mult mai mică, firește) exact cu aceleași rezultate. Oamenii care se numeau medii erau experți în autopromovare, nu în paranormal. Jeremy își aminti de dezvăluirea sa cu Timothy Clausen, un bărbat care pretindea că era capabil să vorbească cu spiritele din lumea de dincolo. Fusesse ultima sa temă importantă la care lucrase înainte de a porni spre Boone Creek în căutarea fantomelor, când o descoperise în schimb pe Lexie.

Pe site-ul lui Randi se găsea colecția obișnuită de povestiri, întâmplări care se voiau misterioase, presărate cu neîncrederea autorului, dar, după vreo două ore, Jeremy ieși de pe internet, constatând că nu avansase prea mult.

Se uită la ceas, văzu că era aproape cinci și se întrebă dacă ar fi fost bine să se oprească pe la casă, pentru a vedea cum mergeau reparațiile. Poate că muncitorii mutaseră altă grămadă sau făcuseră ceva astfel încât să pară că lucrarea ar putea fi terminată în cursul aceluși an. În ciuda facturilor fără sfârșit, Jeremy începea să se întrebe dacă avea să se mute cândva acolo. Ceea ce nu demult părușe realizabil, în momentul acela părea descurajant, așa că hotărî să sară peste vizita la casă. Nu are sens să faci și mai proastă o zi deja proastă.

În schimb, hotărî să se îndrepte spre bibliotecă să vadă ce mai făcea Lexie. Își luă o cămașă curată, își perie părul și se dădu cu puțină colonie. Câteva minute mai târziu, trecea pe lângă Herbs, în drum spre bibliotecă. Sângerii și azaleele păreau a intra într-o stare de amorțeală, dar, de-a lungul fațadelor clădirilor și la baza arborilor, lalele și narcise începeau să se deschidă, părând chiar și mai vii decât de obicei. Briza caldă sudică făcea să pară că era mai degrabă vară timpurie decât sfârșit de martie – una din acele zile în care Central Park se umplea de oameni.

Se întrebă dacă ar fi bine să treacă și să cumpere un buchet de flori pentru Lexie, și, în final, hotărî că așa avea să facă. În oraș exista doar o singură florărie, unde se mai vindeau și momeală vie și unelte de pescuit. Deși oferta nu era prea variată, peste câteva minute apărură din magazin cu

unui fenomen paranormal, supranatural sau ocult. (n.tr.)

un buchet de flori de primăvară, fiind convins că lui Lexie avea să-i placă.

Ajunse la bibliotecă în câteva minute, dar se încruntă când constată că mașina lui Lexie nu era la locul obișnuit. Aruncând o privire spre fereastra biroului, observă că lumina era stinsă. Imaginându-și că Lexie era la Herbs, se întoarse în direcția aceea, se uită după mașină, dar nu o zări, așa că porni spre casa ei, închipuindu-și că plecase mai devreme. Probabil făcea un comision sau cumpărături.

Întoarse mașina și se înapoie pe același drum prin oraș, mergând cu viteză redusă. Când recunosc mașina lui Lexie parcată lângă un Dumpster în spatele pizzeriei, apăsă pe frână și trase mașina lângă a ei, socotind că, într-o zi atât de frumoasă, dorise probabil să se plimbe pe promenada din scânduri.

Luă florile și merse printre clădiri, gândindu-se să o surprindă, dar în timp ce dădea colțul, se opri brusc.

Lexie se afla acolo, așa cum se așteptase. Stătea pe o bancă de lângă râu, dar faptul că nu era singură îl făcu să nu mai înainteze.

Lexie stătea lângă Rodney, aproape cuibărită la el în brațe. Din spate era greu să înțelegi mai mult decât atât. Își reaminti că ei doi nu erau decât prieteni. Lexie îl știa de când erau copii, așa că pentru moment era suficient.

Și asta până când cei doi își schimbă poziția pe bancă, iar Jeremy observă că se țineau de mână.

ȘASE

Jeremy știa că nu trebuia să-l deranjeze ceea ce văzuse, în adâncul sufletului, știa că Lexie nu era interesată de Rodney, dar în vreme ce zilele lunii aprilie se scurgeau, se pomeni stăruind asupra scenei la care fusese martor. Chiar și atunci când o întrebă pe Lexie dacă se întâmplase ceva neobișnuit în ziua aceea, ea afirmase că nu, spunându-i că își petrecuse după-amiaza la bibliotecă. Cu toate că ar fi putut să continue cu întrebările, i se părea că nu avea niciun sens. Ea fusese încântată de flori, și îl sărutase imediat după ce i le înmânase. El încercase să vadă dacă era ceva diferit la acel sărut – dacă fusese șovăitor sau prea lung, ca un fel de revanșă –, dar nu simțise nimic nelalocul lui. Nici conversația de la cină nu avusese nimic

neobișnuit și nici timpul petrecut după aceea pe verandă.

Chiar și așa, el nu putea uita imaginea cu Lexie ținându-se de mână cu Rodney. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult își dădea seama că i se păruseră ca un cuplu, deși asta nu avea niciun sens. Era imposibil ca Lexie și Rodney să se întâlnească pe ascuns. El își petrecea majoritatea zilelor la bibliotecă făcând investigații și în fiecare seară era alături de Lexie. Jeremy nu se putea convinge nici măcar că Lexie se putea gândi vreo clipă la ceea ce ar fi putut fi între ea și Rodney dacă Jeremy nu ar fi apărut în viața ei. Ea îi povestise că Rodney fusese mult timp îndrăgostit de ea și că, din când în când, participaseră împreună la unele activități din oraș, ca un cuplu, dar asta se întâmplase în trecut. Lexie se împotrivise mereu evoluției relației lor, așa că el nu-și putea imagina că se răzgândise. Da, îl ținuse de mână, dar asta nu însemna neapărat că ea simțea ceva pentru el. Existaseră momente când Jeremy își ținuse mama de mână, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi putut fi un semn de afecțiune sau de mângâiere sau, pur și simplu, o manieră de a demonstra că ea îl asculta în timp ce el își mărturisea necazurile. Într-o relație precum cea dintre Lexie și Rodney, ar fi putut fi un gest de alinare din moment ce se cunoșteau de ani de zile.

Nu se aștepta ca Lexie să înceapă să ignore oamenii pe care îi cunoștea de o viață, nu? Sau să înceteze să mai fie preocupată de alte persoane? Nu erau oare acelea, în primul rând, motivele pentru care se îndrăgostise de ea? Firește că da. Lexie avea darul de a-i face pe toți cei cu care își petrecea timpul să se simtă ca și cum ei ar fi fost în centrul universului, și, cu toate că asta îl includea și pe Rodney, nu însemna că era îndrăgostită de el, ci doar că el nu avea de ce să se neliniștească.

Atunci de ce naiba continua să-și facă gânduri? Și de ce, atunci când îi văzuse, simțise un atac de gelozie?

Pentru că ea îl mințise. O minciună prin omisiune, poate, dar, cu toate acestea, rămânea o minciună. În cele din urmă, incapabil să mai suporte, se ridică de la birou, își luă în grabă cheile de la mașină și porni spre bibliotecă.

Încetinind în timp ce se apropia, zări mașina ei parcată exact unde trebuia să fie și se uită la lumina aprinsă din biroul ei. Urmări fereastra câteva minute, întorcându-se într-o parte, când dădu cu ochii de ea. În ciuda ridicolului pe care îl simțea din cauza noii lui obsesii, scoase totuși un suspin de ușurare. Își repetă că nu avea niciun motiv de neliniște, că era absurd chiar și simplul fapt că s-a gândit că Lexie ar fi putut fi în altă parte,

și se simți penibil până când se reîntoarce la Greenleaf.

Da, se gândi el așezându-se din nou în fața monitorului, el și Lexie se descurcau chiar bine, așa că se muștră pentru neîncredere, promițând să se revanșeze față de ea. O putea face, se gândi el, trebuia să o facă – chiar dacă n-ar recunoaște niciodată motivul. Poate că aveau să iasă pe seară în oraș să ia cina.

Da, hotărî el, lăsând la o parte statul pe verandă, nu avea planificat nimic urgent, așa că o schimbare de ritm le putea face bine amândurora. Mai mult decât atât, ea avea să fie surprinsă de atenția lui. Dacă exista un lucru pe care îl învățase după atâtea întâliri, acela era că femeile adorau surprizele, și, dacă asta îl ajuta să nu se mai simtă așa vinovat pentru că o urmărise, cu atât mai bine.

Era chiar încântat. O seară specială era tocmai ceea ce le trebuia. Avea să-i cumpere un alt buchet de flori, și își petrecu următoarele douăzeci de minute pe internet, încercând să găsească un loc potrivit. Găsi unul, o sună pe Doris să vadă dacă auzise de el – ea îl recomandă cu entuziasm – și, înainte de a se duce la duș, făcu rezervările.

Pentru că mai erau încă două ore până când Lexie pleca de la bibliotecă, se așază din nou în fața computerului. Dar, chiar și după o zi petrecută în mare parte la birou, Jeremy constată că nu avea, acum mai mult spor la scris decât avusese dimineață.

— Te-am văzut astăzi, ceva mai devreme, zise Lexie privindu-l pe furiș, pe deasupra meniului.

— Serios?

Ea dădu din cap.

— Te-am zărit când treceai cu mașina pe lângă bibliotecă. Unde mergeai?

— A, zise el, bucuros că nu-l surprinsese uitându-se la fereastra ei. Nicăieri, de fapt. Pur și simplu, mă plimbam cu mașina, să-mi limpezesc mintea înainte de a deschide din nou computerul.

Surprinsă de un buchet de narcise și de o rezervare la un restaurant în afara orașului, Lexie fusese de-a dreptul încântată, exact cum sperase el. Dar, bineînțeles că trebuieră să se întoarcă acasă la ea să se schimbe și să se pregătească, astfel că plecarea le fusese amânată cu aproape patruzeci și cinci de minute. Până când sosiră la Carriage House, la periferia Greenville-ului, masa lor fusese dată, așa că fuseseră obligați să aștepte la bar douăzeci de minute.

Lexie nu părea să vrea să pună iarăși întrebarea aceea, lucru care era de înțeles. În fiecare zi îl întreba cum mergea cu scrisul și în fiecare zi Jeremy răspundea că nu intervenise nicio schimbare. Începea probabil să o obosească și pe ea în același mod în care începea să-l obosească și pe el.

— Ți-a venit vreo idee? îndrăzni ea.

— Câteva, de fapt, minți Jeremy. Din punct de vedere tehnic, nu era o minciună – el avusese ideea aceea bizară în legătură cu Lexie și Rodney –, dar știa că nu era genul de idee la care se referea ea.

— Adevărat?

— Mai reflectez, așa că o să vedem ce-o să iasă.

— Asta-i grozav, iubitele, zise ea, înseninându-se și mai mult. Atunci, ar trebui să sărbătorim. Se uită prin salonul slab luminat: cu chelnerii în negru și alb și lumânări pe fiecare masă, totul părea surprinzător de elegant. Cum naiba ai aflat de locul ăsta? N-am mai fost niciodată aici, dar mereu mi-am dorit să ajung.

— Am investigat un pic, zise el, și pe urmă am sunat-o pe Doris.

— Ea adoră localul ăsta, zise Lexie. Dacă ar fi după mintea ei, cred că ar ține un restaurant ca acesta în loc de Herbs.

— Dar tu trebuie să plătești facturile, nu?

— Exact, zise ea. Ce intenționezi să comanzi?

— Mă gândeam la niște carne, zise el analizând meniul. N-am mai mâncat o friptură bună de când am părăsit New Yorkul. Și cartofi gratinați.

— Friptura asta nu e, de fapt, formată din două fripturi? Fâșia de mușchi și fileul?

— De aceea sună așa de bine, zise el închizând meniul, deja salivând.

În timp ce se uita spre Lexie, observă că strâmba din nas.

— Ce e? întrebă el.

— Câte calorii crezi că are?

— Habar n-am. Și nici nu-mi pasă.

Ea schiță un zâmbet forțat, revenind la meniul.

— Ai dreptate, zise ea. Nu ieșim tot timpul în oraș, așa că nu contează. Chiar dacă este... cât? Cam cinci sute de grame, cinci sute de grame și ceva de carne de vită?

El se încruntă.

— N-am zis că o să mănânc toată porția.

— Nu are importanță chiar dacă o vei mânca. Nu am de ce să mă bag. Comandă ce vrei.

— Așa voi face, zise el sfidător.

În tăcere, se uita la ea studiind meniul, gândindu-se la friptură. *Era* multă carne de vită înțesată de colesterol și de grăsimi. Nu susțineau experții că nu ar trebui să mâncăm mai mult de o sută de grame odată? Și bucată asta... Cât avea? Aproape cinci sute de grame? Șapte sute? Ajungea să se hrănească o familie întregă.

Ah, cui îi păsa? El era tânăr, și avea să compenseze făcând câteva exerciții fizice a doua zi. Jogging, câteva flotări.

— Ce te gândești să comanzi?

— Mai văd, zise ea. Nu sunt sigură încă, dar ori va fi ton la grătar, ori piept de pui împănat cu sos pe deasupra. Și legume sote.

„Fără îndoială că asta vei comanda, se gândi Jeremy. Ceva ușor și sănătos.“ Rămânea în formă și zveltă chiar dacă era însărcinată, iar el avea să iasă din restaurant legănându-se ca o rață.

El întinse din nou mâna după meniu, observând că ea se străduia să nu-l bage în seamă. Ceea ce însemna, în mod evident, că observase. Studiind articolele din listă, se mută la paragrafele cu pești de mare, moluște comestibile și carne de pasăre. Toate sunau minunat. Dar nu la fel de minunat precum mușchiul. Închise meniul din nou, gândindu-se că nu trebuia să se simtă vinovat.

De când ajunsese mâncarea să reflecte caracterul cuiva? Dacă ar comanda ceva sănătos, ar fi o persoană cumsecade; dacă ar comanda ceva nesănătos, ar fi un om rău? Nu era ca și cum ar fi fost supraponderal, nu? Avea să comande mușchi, se decise, dar își reaminti să mănânce numai jumătate, poate și mai puțin. Și nici nu l-ar irosi. Ar lua restul acasă, pentru mai târziu. Se aprobă în sinea sa, încântat de decizie. Rămânea mușchiul.

Când apăru chelnerul, Lexie comandă un suc de merișor și pieptul de pui împănat. Jeremy comandă tot suc de merișor.

— Și ca fel de mâncare?

Simți cum Lexie îl urmărea.

— ... Ton, zise el. Nu foarte făcut, dar nici în sânge.

După ce plecă chelnerul, Lexie zâmbi.

— Ton?

— Da, zise el. A sunat bine când ai pomenit de el.

Ea ridică din umeri.

— Ce mai e acum?

— Localul ăsta e renumit pentru fripturile sale. Speram să gust o bucățică de la tine.

Jeremy se făcu mic în scaun.

— Data viitoare, zise el.

Oricât se străduia, Jeremy nu era sigur că avea să înțeleagă vreodată femeile. Existaseră momente în trecut când crezuse că era pe aproape, că avea să fie capabil să le anticipeze expresiile subtile și capriciile ca să le folosească în avantajul lui. Dar, așa cum o demonstrase cina cu Lexie, avea un drum lung de parcurs.

Problema nu era faptul că el comandase ton în loc de friptură. Era mult mai mult decât atât. Adevărata problemă era că majoritatea bărbaților voiau să obțină admirația unei femei; prin urmare, bărbații erau dispuși să facă aproape orice pentru a-și atinge acel scop. Femeile, bănuia el, nu înțeleseseră niciodată pe deplin acel simplu fapt. De pildă, femeile puteau presupune că bărbații care petreceau o mare parte din timp la birou procedau astfel pentru că își considerau slujba cel mai important lucru din viața lor; când nimic nu era mai neadevărat. Nu era vorba despre putere de dragul puterii – mă rog, de acord, pentru unii bărbați era, dar aceștia reprezentau o minoritate; era vorba despre faptul că femeile erau atrase de putere din aceleași motive pentru care bărbații erau atrași de femeile tinere și frumoase. Acelea erau caracteristici specifice speciei, rămase din perioada omului peșterilor, și niciunul dintre reprezentanții celor două sexe nu prea avea control asupra lor. Cu mulți ani în urmă, el scrisese un articol despre bazele evolutive ale comportării, subliniind că, printre alte lucruri, bărbații erau atrași de femei tinere, frumoase și atrăgătoare pentru că erau mari șansele ca ele să fie fertile și sănătoase – cu alte cuvinte, puteau forma o pereche potrivită să creeze progenituri puternice – și că femeile erau în același mod atrase de bărbați care erau îndeajuns de puternici să le protejeze și să aibă grijă de ele și de vlăstarele lor.

El primise o grămadă de scrisori legate de acel articol, în care reacțiile fuseseră foarte ciudate. În timp ce bărbații erau în general de acord cu ideile prezentate acolo, femeile aveau tendința să dezaprobe totul, uneori în mod vehement. Câteva luni mai târziu, scrisese un alt articol despre dezacorduri, folosind fragmente din scrisori drept exemple.

Dar, chiar dacă putea înțelege că el comandase ton pentru că dorise ca Lexie să-l admire – acest lucru făcându-l să se simtă puternic totuși –, gestul nu-l ajutase să înțeleagă ce o scosese din sărite, iar sarcina doar complica și mai mult totul. El recunoștea că nu știa prea multe despre sarcină, dar era sigur de faptul că femeile însărcinate aveau adesea poftă ciudate. În principiu, era posibil ca Lexie să fi fost expertă în toate

celelalte, dar el era pregătit pentru indiferent ce ar fi putut ea să-i reproșeze în acel domeniu. Frații săi îl avertizaseră să se aștepte la orice; o cumnată poftise salată de spanac, alta – pastramă și măslina, o alta obișnuia să se scoale în toiul nopții să mănânce supă de roșii și brânză Cheddar. În consecință, atunci când încerca să scrie, se pomenea îndreptându-se întai spre magazin să umple mașina cu tot ce-și putea imagina, lucruri care puteau să-i satisfacă poftele lui Lexie, indiferent cât de ciudate aveau să fie.

Cu toate acestea, nu se așteptase la toane iraționale, într-o noapte, cam la o săptămână după cina de la Carriage House, se trezise cu zgomotul făcut de Lexie care se smiorcăia. Când se răsuci spre ea, o văzu stând în capul oaselor cu spatele sprijinit de căpătâiul patului. În lumina slabă, îi distingea cu greutate trăsăturile feței, dar observă o grămadă de șervețele în poala ei. Se ridică și el în capul oaselor.

— Lex? Te simți bine? Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău, zise ea vorbind de parcă ar fi fost foarte răcită. N-am vrut să te trezesc.

— E în ordine... nicio problemă. Dar ce se întâmplă?

— Nimic.

Sunase de parcă rostise „nibic“. Se uită la ea, încă nesigur de ceea ce se petrecea. Faptul că el o privea nu o opri din plâns, așa că se smiorcăi din nou.

— Sunt tristă, explică ea.

— Pot să-ți aduc ceva? Pastramă? Supă de roșii?

Ea clipi cu ochii în lacrimi, încercând parcă să-și dea seama dacă îl auzise bine.

— De ce naiba îți închipui că vreau pastramă?

— Fără niciun motiv, zise el. Dându-se mai aproape, își strecură brațul în jurul ei. Deci nu-ți este foame? N-ai nicio poftă ciudată?

— Nu, zise ea clătinând din cap. Mă simt tristă.

— Și nu știi de ce?

Dintr-odată, ea izbucni din nou într-un hohot de plâns care-i cutremura umerii. Jeremy simți cum i se pune un nod în gât. Nu era nimic mai rău decât să auzi o femeie plângând, așa că se pomeni dorindu-și să o aline.

— Gata, gata, murmură el. Va fi bine, indiferent despre ce este vorba.

— Nu, nu va fi, se plânse ea. Nu o să fie bine. Niciodată nu o să fie bine.

— Ce s-a întâmplat?

Trecu mult timp până ca ea să-și poată redobândi cât de cât controlul. În cele din urmă, îl privi drept în față cu ochii înroșiți și umflați.

— Mi-am omorât pisoiul, declară ea.

El se așteptase la o mulțime de răspunsuri. Probabil că era copleșită de schimbările din viața ei, de exemplu. Sau poate că, în răbufnirea hormonilor, se descoperise ducând dorul părinților. El nu avea nicio îndoială că izbucnirea ei emoțională avea de-a face cu sarcina, dar nu ar fi putut niciodată anticipa un asemenea răspuns. Nu reuși decât să se holbeze.

— Pisioul tău? întrebă el în cele din urmă.

Ea dădu din cap aprobator și întinse mâna după un alt șervețel, vorbind printre suspine.

— L-am... omorât.

— Ah, zise Jeremy.

Chiar nu știa ce altceva să spună. Nu văzuse niciodată o pisică prin casă și nu o auzise niciodată pe Lexie vorbind despre vreo pisică. Nici măcar nu știa dacă îi plăceau pisicile.

Între timp, ea continua cu vocea încă răgușită. Se vedea după limbajul trupului că fusese jignită de comentariul lui.

— Asta-i tot ce poți să spui?

El era dezorientat. Să fie de acord cu ea? „N-ar fi trebuit să fi omorât pisica.“ Să arate empatie? „Asta-i bine. Pisica o merita.“ Să o susțină? „Cred totuși că ești o persoană cumsecade, chiar dacă ai omorât pisica aia.“ În același timp, scormonea frenetic în memorie, străduindu-se să-și amintească dacă într-adevăr existase o pisică și, dacă da, ce nume avea. Și să înțeleagă cum naiba de el nu o văzuse niciodată. Dar, într-un moment de inspirație, răspunsul perfect îi apărură brusc în minte.

— De ce nu-mi povestești ce s-a întâmplat, zise el, făcând tot posibilul să sune liniștitor.

Păru să fie exact ceea ce avea ea nevoie să audă, slavă Domnului, așa că suspinele începură să se domolească, își suflă din nou nasul.

— Spălăm rufe, și am golit mașina de uscat rufe pentru a pune altele, zise ea. Știam că lui îi plăceau locurile calde, dar nu mi-am bătut capul deloc să verific înăuntru înainte de a închide ușa. L-am omorât pe Boots.

„Boots, se gândi el. Asta-i. Pisioul se numea Boots.“ Totuși, asta nu clarifica restul povestirii.

— Când s-a întâmplat asta? încercă el iarăși.

— În timpul verii, zise ea oftând. În timp ce împachetam pentru a merge la Chapel Hill.

— O, noi vorbim despre momentul când ai plecat la facultate, zise el, simțindu-se triumfător.

Ea se uită spre el, în mod evident confuză și enervată.

— Bineînțeles. Despre ce ți-ai închipuit că vorbeam?

Jeremy știa că era probabil cel mai indicat să nu răspundă.

— Îmi pare rău pentru întrerupere. Continuă, zise el, făcând tot posibilul să pară înțelegător.

— Boots era puiul meu, zise ea cu voce slabă. A fost abandonat, și l-am găsit când era doar un motănaș. Tot timpul liceului a dormit cu mine în pat. Era tare drăguț – cu blana maro-roșcată și cu lăbuțe albe –, și am știut că Dumnezeu mi-l dăruise ca să-l protejez. Și l-am protejat... Până când l-am închis în mașina de uscat rufe. Ea întinse mâna după un alt șervețel. Bănuiesc că s-a furișat în mașină când nu am fost atentă. O mai făcuse și înainte, așa că de obicei verificam, dar, nu știu din ce motiv, în ziua aceea nu m-am uitat. Am transferat, pur și simplu, rufele ude din mașina de spălat în mașina de uscat, am închis ușa și am apăsat pe buton. Lacrimile se porniră din nou în timp ce Lexie povestea mai departe cu frânturi de fraze. Eram jos... o jumătate de oră mai târziu... când am auzit... bufnitura... și când m-am dus să verific... l-am găsit...

Atunci, începu să plângă și mai tare, rezemându-se de Jeremy. Instinctiv, el o trase mai aproape, murmurând cuvinte de încurajare.

— Nu ai omorât pisica, o liniști el. A fost un accident.

Ea hohoti și mai tare.

— Dar... nu... înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Că... voi fi... o mamă îngrozitoare... Mi-am... încuiat... bietul pisoai... în mașina de uscat...

— O țineam în brațe, și ea continua să plângă, zise Jeremy la prânz a doua zi. Oricât am asigurat-o că are să fie o mamă extraordinară, nu m-a crezut. A plâns ore în șir. Nu era nimic de spus sau de făcut ca să o consolez, dar, în final, a ațipit. Și când s-a trezit, părea că se simte mai bine.

— Asta-i sarcina, zise Doris. Este ca un amplificator uriaș. Totul se mărește – trupul, pânțele, brațele. La fel, emoțiile și amintirile. Pur și simplu îți pierzi mințile din când în când, și uneori faci cele mai ciudate lucruri. Lucruri pe care nu le-ai face nicidecum în alte împrejurări.

Comentariul lui Doris îi aduse în minte imaginea lui Lexie cu Rodney

ținându-se de mână, și, pentru moment, Jeremy se întrebă dacă să pomenească despre asta. Dar încercă să alunge gândul la fel de repede cum apăruse.

Doris păru să citească în ochii lui Jeremy.

— Jeremy? Te simți bine?

El clătină din cap.

— Da, zise el. Doar că am prea multe pe cap zilele astea.

— În legătură cu copilașul?

— În legătură cu toate, zise el. Cu nunta, cu casa. Cu toate astea. Sunt foarte multe de făcut. Vom încheia târgul cu casa la sfârșitul lunii, și singura autorizație pe care Gherkin o putea obține era pentru primul weekend din luna mai. E foarte mult stres în perioada asta. Mulțumesc pentru ajutorul dat lui Lexie cu planurile de nuntă, apropo.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. După ultima noastră discuție, m-am gândit că măcar atât puteam face. Și nu sunt chiar atât de multe de făcut, de fapt. Eu voi pregăti tortul și voi aduce niște gustări pentru recepția în aer liber, dar, altfel, nu mai rămân prea multe odată ce ai obținut autorizația. Mă voi ocupa de aranjatul meselor în dimineața aceea, florăreasa va pune câteva flori afară, iar fotograful e oricând gata.

— Ea mi-a spus că în sfârșit a ales o rochie.

— Adevărat. Și una pentru Rachel, de vreme ce e domnișoară de onoare.

— Îi ascunde burtica lui Lexie?

Doris râse.

— Era singura ei condiție. Dar, fii liniștit, va fi frumoasă – nici nu se vede că e însărcinată. Dar cred că lumea începe să bănuiască oricum. Făcu semn cu capul spre Rachel, care făcea curat pe altă masă. Cred că ea știe.

— Cum de știe? Ai spus ceva?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar femeile simt când alte femei sunt însărcinate. Și am auzit lumea șoptind pe la prânz. Fără îndoială, n-a trecut neobservat faptul că Lexie scotocește prin articolele de bebeluși la magazinul lui Gherkin din centru. Lumea observă astfel de lucruri.

— Lexie nu o să fie foarte încântată.

— N-o s-o deranjeze. Oricum, nu o să țină supărarea. Și, în plus, nu a crezut că va reuși să păstreze secretul atâta vreme.

— Asta înseamnă că pot spune familiei mele?

— Cred, zise Doris încet, că mai bine ai întreba-o pe Lexie chestiunea asta. Își face încă probleme că ei nu o plac, mai ales din cauza nunții

restrânse. Se simte prost că nu poate invita tot clanul. Apropo, cuvântul ăsta îi aparține lui Lexie, nu mie, adăugă ea zâmbind.

— Se potrivește, zise Jeremy. Sunt un clan. Dar acum o să fie un clan docil.

Când Doris întinse mâna după pahar, Rachel reveni la masă cu un ibric cu ceai îndulcit.

— Mai vrei?

Mulțumesc, Rach, zise Jeremy.

Ea turnă.

— Ești emoționat în privința nunții?

— O să o scot la capăt. Cum au mers cumpărăturile cu Lexie?

— A fost amuzant, zise ea. O, apropo, am vorbit cu Alvin, și mi-a spus să te salut.

— Serios?

— A zis că așteaptă că nerăbdare să te revadă.

— Spune-i că-l salut și eu, zise ea jucându-se cu șorțul. Voi doi, nu vreți niște plăcintă cu nuci pecan? Cred că au mai rămas câteva bucăți.

— Nu, mulțumesc, spuse Jeremy. Sunt sătul.

— Nici eu, zise Doris.

În timp ce Rachel se îndrepta spre bucătărie, Doris își puse șervețelul pe masă, îndreptându-și din nou atenția spre Jeremy.

— Ieri, am făcut o plimbare pe la casă. Se pare că lucrurile progresează.

— Adevărat? Nu observasem.

— Va fi gata, îl liniști ea, surprinzându-i neîncrederea din voce. Or lucra oamenii într-un ritm mai lent, dar, în cele din urmă, se va termina totul.

— Sper să fie gata înainte ca pruncul să plece la facultate. Tocmai am descoperit niște stricăciuni făcute de termite.

— La ce te așteptai? Este o casă veche.

— Este asemenea casei din filmul *The Money Pit*¹⁸. Mereu există ceva care trebuie reparat.

— Aș fi putut să-ți spun asta dinainte. De ce crezi că a fost de vânzare atâta timp? Și, haide, indiferent cât costă, este totuși mai ieftină decât orice din Manhattan, nu?

— E cu certitudine mult mai frustrant.

Doris îl privi.

¹⁸ *Un sac de bani* – comedie regizată de Richard Benjamin (1986), cu Tom Hanks în rolul principal. (n.tr.)

— Înțeleg că nu scrii.

— Poftim?

— M-ai auzit, zise ea cu voce slabă. Nu scrii. Țasta-i adevărul; e modul în care te definești. Și dacă nu reușești... Mă rog, e cam la fel cu sarcina lui Lexie – amplifică toate celelalte lucruri.

Doris avea dreptate, își dădu seama Jeremy. Nu era vorba despre prețul noii case, despre planurile despre nuntă, despre copilaș sau despre faptul că el încă se mai adapta la viața de cuplu. Tot stresul pe care îl simțea era în mare măsură rezultatul faptului că nu reușea să scrie.

Cu o zi în urmă trimisese un alt articol, rămânând doar cu patru scrise, așa că redactorul său de la *Scientific American* începuse să-i lase mesaje pe telefonul mobil, întrebând de ce Jeremy nu se deranja să păstreze legătura. Chiar și Nate începea să se îngrijoreze; dacă la început obișnuia să-i trimită mesaje în legătură cu posibilitatea de-a găsi o temă de reportaj care ar fi putut atrage atenția producătorilor din televiziune, ajunsese acum să se întrebe dacă Jeremy mai făcea ceva sau nu.

La început, fusese ușor să se scuze; atât redactorul său, cât și Nate înțelegeau ce mult i se schimbase viața în ultima vreme. Dar, când oferise litania obișnuită de scuze, chiar și Jeremy înțelese că nu erau nimic altceva decât scuze. Chiar și așa, el nu înțelegea ce era în neregulă. De ce ideile i se învălmășeau de fiecare dată când deschidea computerul? Și de ce se întâmpla doar atunci când trebuia să scrie ceva ca să-și poată plăti facturile?

Asta era problema. Alvin îi trimitea adesea mesaje pe internet, iar Jeremy tasta un răspuns lung în doar câteva minute. Același lucru se întâmpla și dacă mama sau tatăl lui sau frații îi trimiteau mesaje tot pe internet, dacă trebuia să scrie o scrisoare sau dacă dorea să-și ia notițe despre ceva găsit pe internet. Putea să scrie despre spectacolele de televiziune, despre afaceri sau politică; știa, pentru că încercase. Era ușor, de fapt, să scrie despre orice... atâta vreme cât nu avea nicio legătură cu subiectele la care era expert. În acele cazuri, pur și simplu, nu mai știa nimic. Sau, mai rău, se simțea ca și cum n-avea să mai fie vreodată capabil să facă acest lucru.

Bănuia că problema lui era lipsa de încredere. Era un sentiment ciudat, un sentiment de care fusese străin până să se mute în Boone Creek.

Se întrebă dacă acela era motivul. Mutarea însăși. Atunci începuse problema; nu era vorba despre casă, despre planurile de nuntă sau despre

orice altceva. Se simțise blocat din momentul în care revenise în oraș, de parcă avea un preț ascuns de plătit pentru decizia de a se muta acolo. Asta însemna că la New York era în stare să scrie... oare? Se gândi puțin, și apoi clătină din cap. Nu avea importanță, nu-i așa? Acum era în Boone Creek. În mai puțin de trei săptămâni, pe 28 aprilie, încheia târgul cu casa, și pe urmă pleca la petrecerea burlacilor; iar la o săptămână după aceea, pe 6 mai, avea să fie căsătorit. Bine sau rău, acela era căminul său în clipa de față.

Aruncă o privire spre jurnalul lui Doris. Cum să înceapă o relatare despre jurnal? Nu că avea de gând ceva, ci doar așa, ca un experiment...

Deschizând o pagină goală, începu să gândească, cu degetele pe tastatură. Dar, în următoarele cinci minute, degetele rămaseră nemișcate. Nu se întâmpla nimic, absolut nimic. Nu putea nici măcar să se gândească la un început.

Își trecu mâna prin păr, enervat, dorindu-și o pauză și întrebându-se ce putea face. Era exclus să meargă la casă, socoti el, de vreme ce asta îl indispucea și mai mult. Se hotărî în schimb să-și omoare timpul pe internet. Auzi modemul conectându-se, urmări pagina încărcându-se și apoi aruncă o privire. Observă că avea douăzeci și patru de mesaje, așa că accesă cutia poștală.

Mare parte dintre ele erau spamuri, așa că șterse mesajele fără să le deschidă; Nate trimisese și el un mesaj, întrebând dacă Jeremy observase vreunul dintre articolele despre o ploaie masivă de stele căzătoare din Australia. Jeremy îi răspunse că, în trecut, scrisese patru articole despre meteoriți, unul chiar cu un an în urmă, dar îi mulțumi pentru idee.

Era pe punctul de a șterge ultimul mesaj, care nu avea niciun titlu, dar se răzgândi brusc și rămase holbându-se la ecran în momentul în care mesajul apăru. Gura i se uscă, dar nu reușea să-și dezlipească privirea de la ecran. Dintr-odată, nici nu mai reușea să respire. Era un mesaj simplu, însă părea să-l ia în derâdere: „DE UNDE ȘTII CĂ E COPILUL TĂU?”

ȘAPTE

„DE UNDE ȘTII CĂ E COPILUL TĂU?”

Jeremy doborî scaunul când se ridică de la birou, continuând să se

concentreze asupra mesajului. „Bineînțeles că e copilul meu! ar fi vrut el să strige. Știu pentru că știu!“

„Da, părea mesajul să întrebe, afirmi că știi. Dar de unde știi?“

Memoria se chinuia să găsească răspunsul. Pentru că el și Lexie petrecuseră o noapte minunată împreună. Pentru că ea îi spusese că era copilul lui, și nu avea niciun motiv să mintă. Pentru că ei doi se căsătoreau. Pentru că nu putea fi al altcuiva. Pentru că era copilul lui...

Nu-i așa?

Dacă el ar fi fost altcineva, dacă povestea sa ar fi fost alta, dacă ar fi cunoscut-o pe Lexie de mulți ani, răspunsul ar fi fost clar; dar...

El știa că așa se întâmplă în viață. Întotdeauna exista un „dar“.

Respinsese ideea și se concentra asupra mesajului, străduindu-se să-și stăpânească emoțiile. Nu vedea niciun sens să se agite, chiar dacă mesajul nu numai că era agresiv, ci chiar avea ceva... rău. Cam așa îl percepea. Rău intenționat. Ce fel de persoană ar scrie un asemenea lucru? Și cu ce scop? Pentru că își închipuia că era distractiv? Pentru că dorea să dea naștere la o discuție aprinsă între Lexie și Jeremy? Pentru că...

Pentru o clipă, mintea i se încețoșă, iar el se chinuia cu un răspuns pe care îl știa, dar nu voia să-l recunoască.

Pentru că...

„Pentru că, răspunse în cele din urmă vocea din mintea sa, cel care ți-a trimis e-mailul știa că, în adâncul sufletului, a existat un moment când și tu ți-ai pus întrebarea asta?“

Nu, se gândi el brusc, aceea era o minciună. El știa că era copilul lui.

„Atât doar, bineînțeles, că tu nu poți lăsa o femeie însărcinată“, îi reaminti vocea pierită.

Dintr-odată, totul îi apărură brusc în minte, precipitându-se – primul său mariaj cu Maria, dificultatea pe care o întâmpinaseră când ea își dorise să rămână însărcinată, drumurile la clinica de fertilitate, testele pe care le făcuse, totul culminând cu vorbele doctorului: „Este foarte puțin probabil că vei putea zămisli vreodată un copil.“

A fost o exprimare îngăduitoare: Jeremy aflate în timpul acelei consultații că era cât se poate de steril, o realitate care, în cele din urmă, o determinase pe Maria să ceară divorțul.

Își aminti că doctorul îi spusese că nu avea o cantitate suficientă de spermă – era aproape neînsemnată, de fapt – și cea pe care o producea, prezenta foarte puțină motilitate. Jeremy își aducea aminte cum stătuse în cabinet în stare de șoc, agățându-se de orice alternativă. „Ce părere aveți

dacă aş purta boxeri? Am auzit că ajută“ sau „Ce părere aveți despre tratamente?“ în realitate, nu puteau să facă nimic pentru el, îi explicase doctorul. Nimic care să dea rezultate.

Ziua aceea fusese una dintre cele mai îngrozitoare zile din viața lui. Până în momentul acela, crezuse mereu că va avea copii, iar după divorț, reacția lui fusese să devină o cu totul altă persoană. Avusese mai multe aventuri de o noapte decât putea număra și credea că avea să ducă o viață de celibatar de-a pururi. Până când o cunoscuse pe Lexie. Și miracolul sarcinii ei, un copil creat din pasiune și din dragoste, îl făcea să înțeleagă cât de lipsiți de valoare fuseseră anii aceia.

Dacă nu cumva...

„Nu, asta e exclus“, se gândi el. Nu exista niciun „dacă nu cumva“. Fără îndoială, era copilul lui. Toate – de la potrivirea ca timp la comportarea lui Lexie de la început până la sfârșit, la modul în care Doris îl trata în momentul de față – îl asigurau că el era tatăl copilului. Își repetă acele gânduri ca pe o mantră, sperând să facă să dispară realitatea din vorbele rostite de doctor cu mult timp în urmă.

Mesajul continua să-l ia peste picior. Cine trimisese e-mailul? Și, se întrebă iarăși, de ce?

Anii de investigație îl învățaseră foarte multe despre internet, și, cu toate că expeditorul folosea o adresă pe care Jeremy nu o recunoștea, el știa că tuturor e-mail-urilor li se putea da într-un final de urmă. Cu răbdare și cu câteva telefoane potrivite la câteva cunoștințe pe care și le făcuse în decursul anilor, putea stabili originea e-mail-ului până la server, și de acolo la computerul de unde provenise. Observase că mesajul sosise cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă, cam pe când se întorcea la Greenleaf.

Dar revenea din nou întrebarea „De ce? De ce trebuia cineva să-l trimită?“

Cu excepția lui Lexie, Jeremy nu povestise nimănui – nici părinților și nici prietenilor săi – despre incapacitatea lui de a zămisli copii, și, cu toate că fusese un moment când el însuși se întrebese cum survenise sarcina în ciuda acestei probleme, lăsase baltă ideea. Dar dacă numai Maria și Lexie știau – și niciuna dintre ele, era sigur, nu-l trimisese –, atunci, se întrebă din nou, care era motivul? Era o farsă?

Doris spusese că unii oameni începuseră să presupună că Lexie era însărcinată – Rachel, de pildă. Dar el nu și-o imagina pe Rachel trimițând acel e-mail. Ea și Lexie fuseseră prietene de mulți ani, și nu era genul de farsă pe care să și-l facă prietenii.

Dar, dacă n-ar fi fost o farsă, singurul motiv imaginabil pentru care cineva ar putea trimite e-mailul era să cauzeze probleme între Jeremy și Lexie. Dar, din nou, cine ar face asta?

„Adevăratul tată?“ îi șopti o voce interioară, făcându-l să-i vină brusc în minte imaginea lui Lexie cu Rodney ținându-se de mână.

Jeremy clătină din cap. Rodney și Lexie? Se gândise la asta de o mie de ori, și, pur și simplu, nu era posibil. Era chiar ridicol.

„Exceptând faptul că ideea aceea dădea sens e-mailului“, îi șopti vocea din nou.

Nu, se gândi el, în momentul acela mult mai ferm. Lexie nu era genul. Lexie nu făcuse dragoste și cu altcineva în săptămâna aceea; Lexie nici măcar nu se întâlnea cu altcineva. Iar Rodney nu era genul de bărbat care să scrie un e-mail. El s-ar fi confruntat personal cu Jeremy.

Jeremy apăsă tasta să șteargă e-mailul. Dar, când îi apăru pe ecran căsuța care-i cerea confirmarea, degetul păru să rămână imobilizat. Oare chiar dorea să-l șteargă în clipa aceea, fără să afle cine îl trimisese?

Nu, hotărî el, voia să știe. Va avea nevoie de puțin timp, dar va afla, și va vorbi cu cel care îl trimisese, ca să-l facă să înțeleagă cât de lipsit de bun-simț era. Și dacă era Rodney... ei bine, nu numai Jeremy se va confrunta cu el, dar, în mod sigur, și Lexie îi va spune ce gândea cu adevărat.

El aprobă dând din cap. Avea să afle cine o făcuse. Salvă mesajul cu intenția de a începe imediat căutarea. Și, îndată ce avea să afle ceva, Lexie urma să fie prima care va ști.

După ce își petrecu seara cu Lexie, înlătură orice îndoială pe care o avea. La cină, Lexie sporovăi ca de obicei. De fapt, în decursul săptămânii următoare, Lexie se comportă ca și cum nimic n-ar fi stresat-o. Ceea ce, cinstit vorbind, Jeremy considera oarecum ciudat, având în vedere că nunta urma să fie cam peste două săptămâni, că de vineri într-o săptămână aveau să încheie târgul cu casa – cu toate că mai era cale lungă până să fie locuibilă –, și Jeremy începuse să se întrebe cu voce tare unde urma să lucreze în Boone Creek de vreme ce, în mod evident, uitase cum se scrie un articol. Mai trimisese un articol pe care îl avea scris dinainte, rămânându-i doar trei. Nu reușise să dea încă de urma e-mailului, pentru că persoana care îl scrisese își acoperise urmele bine. Nu numai că adresa era anonimă, dar fusese dirijată printr-o serie de servere diferite, unul în străinătate și altul care nu era dispus să divulge informații fără o ordonanță

a tribunalului. Din fericire, el cunoștea pe cineva din New York care putea obține informații stocate într-un calculator, dar avea nevoie de puțin timp. Tipul lucra ca liber-profesionist cu FBI-ul, și ei îi ocupau tot timpul.

Cât despre părțile pozitive, cu excepția unui alt episod lacrimogen petrecut în toiul nopții, Lexie părea mult mai puțin stresată decât el. Fără îndoială, asta nu însemna că ea era tocmai femeia pe care el și-o imaginase. Ea era, ajunsese el să înțeleagă, cu totul răspunzătoare de sarcină. De acord, ea era cea care purta copilul, ea era cea cu schimbările bizare de dispoziție și ea era cea care citea toate cărțile, dar nici Jeremy nu părea ca și cum n-ar fi avut habar. Sau că ar fi plictisit de amănuntele pe care ea părea să le găsească foarte ciudate. În următoarea dimineață de sâmbătă, cu soarele strălucitor de aprilie care se năpustea agresiv, Lexie zornăi cheile când erau pe punctul de a pleca la cumpărături, de parcă i-ar fi dat lui Jeremy ultima șansă de-a se feri de responsabilitățile părintești.

— Ești sigur că vrei să vii cu mine astăzi? întrebă Lexie.

— Absolut.

— Nu era un meci de baschet la televizor pe care voiai să-l urmărești? O să-l pierzi.

El zâmbi.

— Mă voi simți perfect. Măine sunt mai multe partide.

— Știi că treaba asta o să dureze?

— Și?

— Nu vreau să te plictisești.

— Nu o să mă plictisesc. Ador cumpărăturile, o asigură Jeremy.

— De când? Și, în plus, sunt doar lucruri pentru copii.

— Trăiesc numai ca să cumpăr lucruri pentru copii.

Ea clătină din cap.

— Faci cum vrei.

Peste o oră, ajunși în Greenville, Jeremy intră într-unul dintre acele magazine enorme pentru copii și se întrebă brusc dacă Lexie nu avusese cumva dreptate. Locul era altfel decât orice văzuse el vreodată în New York. Nu numai că era cavernos, cu rafturi largi și tavane foarte înalte, dar numărul sortimentelor era amețitor. Dacă numai cumpărând lucruri dovedeai cât de mult îți iubeai copiii, acela era în mod clar locul unde trebuia să mergi. Jeremy își petrecu primele minute rătăcind prin jur neîncrezător și întrebându-se cine produsese toată marfa aceea.

Cine știa, de pildă, că existau, fără exagerare, mii de jucării diferite care se puteau atașa la pătuțul de copil? Unele cu animale, altele cu culori, unele

cu forme geometrice negru cu alb, unele muzicale, altele care se roteau în cercuri cu viteză mică. Era la mintea cocoșului că toate aceste jucării fuseseră concepute pentru a stimula dezvoltarea intelectuală a copilului, așa că el și Lexie trebuie să fi stat printre rafturi analizând alternativele timp de aproape douăzeci de minute, timp în care Jeremy aflase că părerea sa nu era de obicei de niciun fel de ajutor.

— Am citit că, în general, copiii reacționează la negru și la alb, zise Lexie.

— Atunci, hai să-l alegem pe ăsta, replică Jeremy arătând spre o jucărie cu desene în alb cu negru.

— Dar eu intenționez să aleg o temă cu animale, așa că nu cred că se potrivește.

— E doar o jucărie. Nimeni nu o să observe.

— Eu voi observa.

— Atunci, hai să-l alegem pe acesta. Cu hipopotami și girafe.

— Dar nu e negru cu alb.

— Chiar crezi că are importanță? Crezi că, dacă fetița noastră nu va avea parte de o jucărie alb cu negru, va fi dată afară de la grădiniță?

— Nu, sigur că nu, zise Lexie continuând să stea la raft cu brațele încrucișate, în mod limpede, încă nehotărâtă.

— Ce părere ai de acesta? veni în final Jeremy cu ideea. Are aplicații cu animale pe care le poți schimba din alb în negru, se rotește și, pe deasupra, și cântă.

Expresia ei era aproape tristă când se uită atentă la el.

— Nu crezi că s-ar putea să fie prea stimulată de ceva de genul ăsta?

Oricum, reușiră să aleagă ceva într-un final (animale negru cu alb, rotitoare, dar fără muzică) și, nu se știe de ce, Jeremy presupuse că totul avea să fie mult mai ușor din acel moment. Și, în decursul următoarelor ore, unele alegeri se făcură ușor – pături, suzete și, în mod surprinzător, pătuțul însuși –, dar, când ajunseră la rafturile cu scaune pentru mașină, se zăpăciră din nou. Jeremy nu-și imaginase niciodată că avea să fie atât de complicat să aleagă un simplu scaun pentru mașină, dar existau scaune pentru „mai puțin de șase luni cu orientare în spate“, scaune „ușor de transferat și care nu cântăreau mult“, scaune care „putea fi atașate la cărucior“, scaune pentru „copilaș orientat spre partea din față“ și scaune „de mare rezistență în caz de accident“. La asta se adăugau culorile și modelele nesfârșite, ușurința sau dificultatea cu care se putea transfera din mașină și mecanismele de prindere, și, până la sfârșit, Jeremy se simți

norocos că încheiaseră doar cu două, amândouă cotate ca „Best Buy“ pentru siguranță în *Consumer Reports*. Acel statut de cel mai bine vândut produs părea ironic, ținând cont de prețul exorbitant și de faptul că scaunul pentru mașină avea să o sfârșească foarte probabil în pod la doar câteva luni după nașterea copilului.

Dar siguranța era maximă. Așa cum Lexie îi reaminti:

— Vrei ca fetița noastră să se simtă în siguranță, nu-i așa?

Evident, nu era momentul ca el să nu fie de acord.

— Ai dreptate, răspunse el așezând cele două cutii deasupra muntelui de lucruri pe care le adunaseră. Umpluseră deja două cărucioare și ajunseseră la al treilea. Apropo, cât e ceasul?

— Este trei și zece. Au trecut aproape zece minute de când ai întreat.

— Adevărat? Mi se părea că a trecut mai mult.

— Exact același lucru l-ai spus și acum zece minute.

— Scuze.

— Am încercat să te avertizez că te vei plictisi.

— Nu sunt plictisit, minți el. Spre deosebire de alți tați, eu am grijă de copilașul meu.

Ea păru amuzată.

— Bine. În orice caz, aici aproape am terminat.

— Serios?

— Vreau doar să mă uit rapid la niște hăinuțe.

— Grozav, rosti Jeremy încercând să pară cât mai convingător și gândindu-se că era un scenariu improbabil – în caz că ar fi existat vreunul.

— Va dura doar un minut.

— Nu te grăbi, zise el, vrând să arate cât era de grijuliu.

Ea se duse să se uite. Una peste alta, el se simțea de parcă își petrecuseră aproape șase ani uitându-se la îmbrăcăminte în acea după-amiază. Cu picioarele durându-l și simțindu-se ca un cal de povară, Jeremy găsi ceva pe care să stea în timp ce Lexie părea să examineze absolut fiecare articol pentru copiii pe care magazinul îl avea de vânzare. Unul câte unul, ea alegea un articol, îl ridica și, fie se încrunta, fie zâmbea de încântare în timp ce și-o imagina pe fetița lor purtându-l. Ceea ce, bineînțeles, nu avea absolut niciun sens pentru Jeremy, de vreme ce ei nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum o urma să arate copilașul lor.

— Ce părere ai de Savannah? întrebă Lexie ridicând un alt produs.

Produsul, observă Jeremy, era roz cu iepurași roșu-închis.

— Am fost acolo doar o singură dată, zise el.

Ea lăasă jos articolul.

— Eu vorbesc despre numele copilaşului. Ce părere ai de Savannah?

Jeremy reflectă.

— Nu, zise el, sună prea sudic.

— Ce e rău cu asta? Ea e din sud.

— Dar uiţi că tăticol ei e yankeu?

— Bine. Ce nume îţi plac?

— Ce-ai spune de Anna?

— Nu sunt jumătate dintre femeile din familia ta numite Anna?

Era adevărat, se gândi Jeremy.

— Da, dar gândeşte-te cât de flatate vor fi.

Lexie clătină din cap.

— Nu putem rămâne la Anna. Vreau să aibă un nume doar al ei.

— Ce părere ai de Olivia?

Lexie clătină iarăşi din cap.

— Nu. Nu-i putem face așa ceva.

— Dar ce e în neregulă cu Olivia?

— Era o fată cu care mergeam la școală și care se numea Olivia. Avea un ten cu probleme.

— Și?

— Îmi trezește amintiri neplăcute.

Jeremy dădu din cap aprobator, gândindu-se că asta era oarecum logic. El nu și-ar numi fiica Maria, de pildă.

— Ce idei mai ai?

— Mă gândeam și la Bonnie. Ce părere ai?

— Nu, m-am întâlnit cu o femeie care se numea Bonnie. Avea o respirație dezgustătoare.

— Sharon?

El ridică din umeri.

— Același lucru, doar că Sharon cu care mă întâlneam era cleptomană.

— Linda?

El clătină din cap.

— Îmi pare rău. Aia a aruncat cu un pantof în mine.

Lexie îl cercetă cu atenție.

— Cu câte femei te-ai întâlnit în ultimii zece ani?

— Habar n-am. De ce?

— Pentru că am impresia că te-ai întâlnit cu aproape toate numele.

— Nu, nu e cu putință.

— Atunci, numește una!

Jeremy reflectă.

— Gertrude. Recunosc în mod sincer că nu m-am întâlnit niciodată cu o femeie numită Gertrude.

Lexie își dădu ochii peste cap, apoi ridică din nou articolul pentru copii, îl examinează și apoi îl puse deoparte înainte de a întinde mâna după altul. „Nu mai sunt decât câteva mii de articole pentru copii de verificat, își zise Jeremy. În ritmul ăsta, ar trebui să părăsim magazinul cam pe la momentul nașterii copilului.“

Ea ridică un nou articol înainte de a arunca o privire spre el.

— Hmm...

— Hmm ce?

— Gertrude, zici? Am avut o mătușă care se numea Gertrude, și era aproape cea mai încântătoare doamnă pe care ai fi putut s-o cunoști vreodată. Gândul păru să-i zboare în trecut. Acum, că mă gândesc la asta, s-ar putea să fie ceva. Va trebui să am în vedere numele ăsta.

— Stai, zise Jeremy, încercând și nereușind să-și imagineze strigând un copilăș Gertrude, cred că nu vorbești serios.

— Am putea s-o strigăm Gertie. Sau Trudy.

Jeremy se ridică în picioare.

— Nu, zise el. Pot accepta multe lucruri, dar nu am să-i spun fetiței Gertrude. Pun piciorul în prag. Ca tată, cred că am ceva de spus în privința asta, așa că nu o să o numim pe fiica noastră Gertrude. Mi-ai cerut un nume de persoană cu care nu mă întâlnisem.

— Foarte bine, zise ea punând jos articolul de îmbrăcăminte. Oricum, te tachinam. Niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta. Merse spre el și îi înconjură gâtul cu brațele. Uite ce zic eu – de ce nu mă lași să mă revanșez față de tine pentru că te-am târât peste tot astăzi. Poate cu o minunată cină romantică la mine acasă? Cu lumânări și cu vin... mă rog, pentru tine, oricum. Și poate că, după cină, vom descoperi altceva de făcut.

Numai Lexie reușea să facă o asemenea zi să pară dintr-odată că meritase osteneala, își dădu el seama.

— Cred că am câteva idei.

— Abia aștept să le aud.

— Se prea poate să fiu obligat să-ți arăt.

— Chiar mai bine, îl tachină ea, dar, când se aplecă să-l sărute, îi sună telefonul mobil. Vraja se rupse, ea se retrase să caute prin geantă telefonul și răspunse după al treilea apel.

— Alo? zise ea și, cu toate că nu mai rosti niciun cuvânt, Jeremy știu imediat că ceva era în neregulă.

Peste o oră, după ce plătiseră și încărcaseră repede totul în mașină, stăteau la o masă, la Herbs, alături de Doris. Cu toate că mai auziseră totul o dată, Doris vorbise așa de repede, că Jeremy nu prea reușise să o urmărească.

— Să o luăm de la început, zise el ridicând mâinile.

Doris oftă îndelung.

— Pur și simplu, nu-mi pot explica, zise ea. Adică, știu că Rachel poate fi într-o ureche, dar nicidecum în felul ăsta. Trebuia să lucreze astăzi. Și nimeni nu știe unde a dispărut.

— Dar Rodney? întrebă Jeremy.

— E la fel de bulversat ca mine. A căutat-o toată ziua. La fel și părinții ei. Pur și simplu, nu-i stă în fire să dispară fără să spună cuiva unde se duce. Dacă i s-a întâmplat ceva?

Doris părea că e pe punctul de a izbucni în plâns. Rachel lucrase la restaurant foarte mulți ani și, mai înainte, fusese prietenă cu Lexie. Jeremy știa că Doris o trata ca pe un membru al familiei.

— Sunt sigur că nu e ceva de care să ne facem griji. Poate că, pur și simplu, a avut nevoie de o pauză și a plecat din oraș.

— Fără să spună nimănui? Fără să se obosească să sune și să-mi spună că nu are de gând să apară? Fără să discute cu Rodney?

— Ce a spus Rodney mai exact? S-au certat sau...? întrebă într-un final Jeremy.

Doris clătină din cap.

— Nu a zis nimic. A intrat aici în această dimineață și a întrebat dacă Rachel era prin preajmă, și, când i-am spus că nu venise încă, a luat loc să o aștepte. Pentru că ea nu și-a făcut apariția, el s-a hotărât să se ducă până la ea acasă. Apoi, știu că el s-a întors și a întrebat dacă venise, pentru că nu era acasă.

— Era nervos? întrebă Lexie alăturându-se în sfârșit conversației.

— Nu, zise Doris întinzând mâna după un șervețel. Era întors pe dos, dar nu părea nervos.

Lexie dădu din cap, dar nu mai spuse nimic altceva, în tăcere, Jeremy se foi pe scaun.

— Și dacă s-ar fi oprit altundeva? De exemplu, la părinții ei?

Doris frământa șervețelul în mână, răsucindu-l încontinuu.

— Rodney nu a spus, dar tu știi cum e el. Știi că nu s-a oprit după ce a trecut pe la casa ei. Probabil a căutat-o peste tot.

— Și a dispărut și mașina ei? insistă Jeremy.

Doris dădu din cap.

— De asta sunt îngrijorată. Dacă i s-a întâmplat ceva? Dacă a luat-o cineva?

— Vrei să spui că a răpit-o?

— La ce altceva m-aș putea gândi? Chiar dacă a vrut să plece, unde s-ar putea duce? Aici a crescut, familia ei este aici, prietenii ei sunt aici. La drept vorbind, n-am auzit-o niciodată pomenind despre cineva din Raleigh, sau din Norfolk, sau din orice alt loc. Nu e genul care, pur și simplu, se trezește și pleacă fără să spună cuiva unde se duce.

Jeremy nu zise nimic. Se uită spre Lexie, care, cu toate că părea să asculte ce se discuta, privea în gol, părând preocupată cu alte gânduri.

— Cum se înțelegeau Rachel cu Rodney? întrebă Jeremy. Ai spus că au avut unele probleme.

— Ce legătură are asta? întrebă Doris. Rodney e mai îngrijorat decât mine. Nu a avut nicio legătură cu treaba asta.

— Nu susțin că a avut. Încercam doar să descopăr motivul pentru care ea ar fi putut pleca.

Doris se uită fix la el.

— Știu ce îți imaginezi, Jeremy. Este ușor să dai vina pe Rodney, să crezi că a făcut sau că a zis ceva care a determinat-o pe Rachel să plece. Dar nu e așa. Rodney nu a avut nicio legătură cu treaba asta. Indiferent ce s-a întâmplat, are de-a face cu Rachel. Sau cu altcineva. Lasă-l pe Rodney deoparte! Ceva s-a întâmplat cu Rachel. Sau Rachel și-a luat zborul. Este atât de simplu.

Tonul ei nu lăsa loc de replică.

— Încerc să înțeleg ce se întâmplă, zise el.

După vorbele lui Jeremy, tonul lui Doris se mai domoli.

— Știu, încuviință ea, și știu că probabil nu există niciun motiv ca să ne facem griji, dar... dar, într-un fel oarecare, ceva este în neregulă. Dacă nu cumva e ceva despre care eu nu știu, dar Rachel n-ar face asta.

— A lansat Rodney un APB¹⁹? întrebă Jeremy.

— Nu știu, zise Doris. Tot ce știu e că o caută și acum. A promis că mă

¹⁹ All Points Bulletin – cod folosit de poliția americană pentru a atenționa toate patrulele cu privire la dispariția unei persoane sau urmărirea unei mașini sau a unei persoane suspecte. (n.tr.)

ține la curent, dar am un presentiment ciudat. Pur și simplu, știu că are să se întâmple ceva îngrozitor, dacă nu s-a întâmplat deja. Făcu o pauză. Și cred că are într-un fel legătură cu voi doi.

Când termină, Jeremy înțelese că ea vorbea mai puțin despre sentimentele ei, cât despre instincte. Deși susținea bucuroasă că putea prezice sexul copiilor înainte de naștere, nu susținuse totuși că ar fi o clarvăzătoare. Cu toate acestea, cuvintele ei îi dădură lui Jeremy impresia că ea chiar credea că avea dreptate. Disparația lui Rachel urma să-i afecteze cumva pe ei toți.

— Nu înțeleg ce încerci să ne spui, zise el.

Doris oftă și se ridică aruncând șervețelul mototolit pe masă.

— Nici eu nu știu, zise ea, întorcându-se spre ferestre. Nu pot să înțeleg ceva. Rachel a dispărut, și îmi dau seama că ar trebui să fiu îngrijorată din cauza asta, și sunt... dar mai este altceva legat de acest fapt... Ceva ce nu pot să înțeleg. Tot ce știu e că nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple și că...

— Ceva rău are să se întâmple, termină Lexie.

Atât Doris, cât și Jeremy se întoarseră spre ea. Lexie păruse la fel de convingătoare ca Doris, ba, mai mult decât atât, exista atâta siguranță în vorbele ei, de parcă ar fi știut exact ceea ce Doris se ostenise să exprime. Jeremy se simți din nou ca un intrus.

Doris nu zise nimic. Nici nu trebuia să zică. Ele erau pe aceeași lungime de undă, și, indiferent ce informații transmiteau între ele, pentru Jeremy era ceva de neînțeles. Jeremy își dădu seama că fiecare din ele ar putea fi mai concretă dacă ar dori să fie, dar, dintr-un anumit motiv, amândouă hotărâseră să nu-i dezvăluie nimic. La fel cum nici Lexie nu-i dezvăluise nimic în legătură cu după-amiaza aceea petrecută pe bancă cu Rodney.

Ca la un semnal, Lexie se întinse peste masă și-și așeză mâna pe mâna lui Jeremy.

— Poate ar trebui să stau cu Doris un timp.

Jeremy își retrase mâna. Doris rămase tăcută.

El dădu din cap aprobator și se ridică de la masă, simțindu-se din nou ca un străin. Încercă să se convingă că Lexie nu dorea decât să stea și să o consoleze pe Doris, așa că schiță un zâmbet forțat.

— Da, cred că e o idee bună.

— Sunt sigur că Rachel e bine, răsună vocea lui Alvin din receptorului mobilului. E majoră, și sunt convins că știe ce face.

După ce plecă de la Herbs, Jeremy trecu pe la Lexie și lăsă cumpărăturile. Se gândi dacă să o aștepte sau nu, apoi hotărî să o pornească spre Greenleaf. Nu să scrie, ci să discute cu Alvin. Deși nu voia, începea să se întrebe cât de bine o cunoștea de fapt pe Lexie. După părerea lui, ea păruse mai preocupată de Rodney decât de soarta lui Rachel, așa că se întrebă din nou ce însemna de fapt plecarea neașteptată a lui Rachel.

— Știu, dar e ciudat, nu crezi? Adică, ai cunoscut-o. Ți-a lăsat impresia că ar fi genul de persoană în stare să plece fără să spună cuiva?

— Cine știe, zise Alvin. Dar probabil că are vreo legătură cu Rodney.

— Ce te face să afirmi asta?

— Se întâlnește cu el, nu? Nu știu, poate că au avut o ceartă. Poate că ea crede că el încă se mai ține după Lexie, sau ceva de genul ăsta, și a vrut doar să dispară și să-și limpezească mintea pentru câteva zile. Lexie a procedat în același fel când s-a refugiat pe coastă.

Jeremy acceptă ideea, amintindu-și de experiența cu Lexie și întrebându-se dacă era o caracteristică a femeilor din sud.

— S-ar putea, zise el. Dar Rodney nu i-a spus nimic lui Doris.

— Așa susține Doris. Tu nu știi cu certitudine. Poate că despre asta discută acum Lexie cu Doris și ăsta e motivul pentru care au dorit să fie singure. Poate că Doris este la fel de îngrijorată din cauza lui Rodney așa cum este ea din cauza lui Rachel.

Jeremy nu zise nimic, întrebându-se dacă prietenul său avea dreptate. Pentru că Jeremy rămase tăcut, Alvin adăugă:

— Dar probabil că asta nu înseamnă nimic. Sunt convins că totul se va rezolva.

— Mda, zise Jeremy. Probabil că ai dreptate.

Jeremy auzea respirația lui Alvin.

— Ce se întâmplă cu adevărat? întrebă Alvin.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la tine... la toate astea. De fiecare dată când vorbesc cu tine, pari tot mai abătut.

— Sunt foarte ocupat, zise Jeremy, apelând la răspunsul standard. Se întâmplă o mulțime de lucruri.

— Mda, așa cum mi-ai spus. Reparațiile te storc de bani, te vei căsători și o să ai un copil. Dar ai mai trecut prin momente grele, așa că trebuie să recunoști că în viața ta nu este atâta stres ca atunci când tu și Maria erați în divorț. Dar, spre deosebire de acum, pe atunci aveai totuși simțul umorului.

— Mai am simțul umorului. Dacă n-aș fi în stare să fac haz de necaz,

probabil că acum aş fi la balamuc.

— Ai început să scrii?

— Nu.

— Ceva idei?

— Da de unde.

— Poate că ar trebui să lucrezi dezbrăcat şi să-l pui pe Jed să-ţi păstreze hainele cât timp stai şi munceşti.

Pentru prima oară, Jeremy râse.

— O, asta ar merge de minune. Sunt sigur că Jed ar fi încântat.

— Şi culmea este că n-ar spune nimănu. De vreme ce nu vorbeşte...

— Ba vorbeşte.

— Adevărat?

— După spusele lui Lexie, vorbeşte. Dar nu vorbeşte cu mine sau cu tine.

Alvin râse.

— Te-ai obişnuit cu toate animalele alea splendide din camera ta?

Jeremy îşi dădu abia acum seama că nici nu le mai băga în seamă.

— Îţi vine să crezi sau nu, m-am obişnuit.

— Nu ştiu dacă e un lucru bun sau nu.

— Ca să fii sincer, nici eu nu ştiu.

— Ascultă, am pe cineva aici, şi nu sunt o gazdă prea amabilă, aşa că trebuie să te las. Sună-mă mai târziu în acest weekend. Sau îţi voi telefona eu.

— E în regulă, zise Jeremy şi puse imediat receptorul în furcă.

Se uită la computer şi clătină din cap. „Poate mâine“, se gândi el. Exact când se ridica de la birou, telefonul începu să sune. Sperând că Alvin uitase să-i spună ceva, răspunse:

— Da?

— Hei, Jeremy, zise Lexie. Ai un mod ciudat de a răspunde la telefon.

— Scuze. Tocmai am terminat de vorbit cu Alvin, şi credeam că era tot el. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place să fac asta, dar mă văd nevoită să amân cina noastră de astă-seară. Hai să o lăsăm pe mâine, bine?

— De ce?

— E vorba despre Doris. Mergem la ea acasă, dar ea este tot supărată, şi ar fi bine să n-o las singură.

— Vrei să trec pe acolo? Pot să aduc ceva pentru cină.

— Nu, aşa e mai bine. Doris are multă mâncare, şi, ca să fii sinceră, nu

știi dacă are chef să mănânce. Dar, având în vedere problemele ei cu inima, m-aș simți mai bine dacă m-aș asigura că totul e în ordine.

— Foarte bine, zise Jeremy. Înțeleg.

— Ești sigur? Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

— Foarte sigur, e OK.

Promit să mă revanșez față de tine totuși. Mâine. Poate că o să port o fustă mini în timp ce o să pregătesc cina pentru tine.

Deși era dezamăgit, Jeremy își păstră calmul.

— Sună bine.

— Îți voi telefona mai târziu, bine?

— Sigur.

— Te iubesc. Știi asta, nu?

— Da, zise Jeremy. Știu.

Lexie rămase tăcută la celălalt capăt al firului, și, abia după ce puse receptorul în furcă, Jeremy își dădu seama că nu-i spusese că și el o iubea.

Oare încrederea trebuie să fie câștigată? Sau este pur și simplu o chestiune de credință?

Câteva ore mai târziu, Jeremy tot nu era sigur. Indiferent de câte ori repetase întrebările, nu era sigur cum trebuia să procedeze. Să rămână la Greenleaf? Să meargă acasă la Lexie și să o aștepte acolo? Sau să verifice să vadă dacă ea se afla într-adevăr acasă la Doris?

Despre asta era vorba de fapt. Se afla cu adevărat acolo? Putea găsi probabil o scuză cât mai plauzibilă ca să sune la Doris și să afle, dar oare asta n-ar însemna că nu avea încredere în ea? Și, dacă era așa, de ce naiba se mai căsătoreau?

„Pentru că o iubești“, răspunse o voce interioară.

Și o iubea cu adevărat, recunoscuse el, dar, aflat singur în camera sa modestă de la Greenleaf, nu putea decât să se întrebe dacă era sau nu o iubire oarbă. Cât timp fusese căsătorit cu Maria, nu fusese niciodată suspicios în privința locurilor în care aceasta se afla, nici măcar spre sfârșitul relației lor. Nu sunase niciodată la părinții ei să verifice dacă ea se afla cu adevărat acolo, o sunase foarte rar la serviciu și de puține ori apăruse pe neașteptate. Ea nu-i dăduse niciodată motive de neîncredere și nu reușea nici măcar să-și amintească să fi bănuțit vreodată ceva. Dar ce însemna asta când venea vorba despre el și Lexie?

Era ca și cum ar fi avut două imagini cu ea – una în care își petreceau timpul împreună, și el se muștra pentru paranoia lui, și cealaltă, când erau

departe unul de altul, și el își lăsa imaginația să-și facă de cap.

Dar, în momentul de față, imaginația sa nu i-o luase razna, nu? El îi văzuse pe Lexie și Rodney ținându-se de mână. Când o întrebase ce făcuse în ziua aceea, ea nici măcar nu pomenise ceva de Rodney. El primise un e-mail bizar, un e-mail de la o persoană care făcuse mari eforturi să-și ascundă identitatea. Și, atunci când Doris le povestise despre Rachel, singura întrebare a lui Lexie fusese dacă Rodney păruse sau nu supărat.

Pe de altă parte, dacă ea ar simți ceva pentru Rodney, de ce nu ar recunoaște, pur și simplu? De ce ar accepta să se căsătorească cu Jeremy? De ce cumpăra o casă și mergea să cumpere lucruri pentru copil și de ce își petrecea aproape toate serile cu Jeremy? Din cauza copilului? Jeremy știa că Lexie era conservatoare, dar nu avea gândirea specifică anilor 1950. Trăise cu un prieten în New York, avusese o poveste de dragoste pasionantă cu Domnul Renaștere... nu era genul care să-și sacrifice inutil relația cu bărbatul pe care îl iubea cu adevărat – presupunând că acesta era Rodney – de dragul unui copil. Ceea ce însemna, fără îndoială, că ea îl iubea pe Jeremy, așa cum îi spusese la telefon. Așa cum îi declara de fiecare dată când erau împreună. Așa cum îi șoptea atunci când se îmbrățișau.

Nu avea niciun motiv să nu o creadă, hotărî el. Absolut niciunul. Ea era logodnica lui, și, dacă susținea că era la Doris, atunci acolo era. Și cu asta, basta, cu o singură excepție: el se îndoia totuși că ea se afla acolo.

Afară, cerul se întunecase, și, de pe locul unde stătea, zărea crengile arborilor legănându-se ușor în vânt. Frunze fragede acopereau ramurile cândva golașe care scânteiau argintii în lumina lunii aflate în ultimul pătrar.

Ar trebui să rămână acolo și să aștepte telefonul ei. Urmau să se căsătorească, așa că el avea încredere în ea. De câte ori, de când o văzuse pe Lexie împreună cu Rodney, o verificase, iar rezultatul nu fusese decât că se simțea el prost atunci când îi zărea mașina la bibliotecă. De șase ori?! De douăsprezece ori? De ce lucrurile ar sta altfel în acea seară?

Nu stăteau altfel, își spuse el, chiar când întinse mâna după cheile mașinii. Ca un fluture de noapte atras de lumină, părea să nu se poată împotrivi, așa că se simți iarăși vinovat când se strecură afară pe ușă și se furișă în spatele volanului mașinii sale.

Noaptea era liniștită și întunecată, centrul era pustiu, iar în întuneric, Herbs părea ciudat de amenințător. Trecu pe lângă restaurant, fără să încetinească, și se îndreptă spre casa lui Doris, știind că Lexie avea să fie

acolo. Când zări mașina lui Doris parcată pe alee, oftă, simțind un amestec ciudat de ușurare și regret. Până în clipa aceea, uitase că o lăsase pe Lexie la Herbs fără o mașină cu care să se deplaseze, așa că aproape izbucni în râs.

Era foarte bine că se lămurise, așa că începu să-și croiască drum spre casa lui Lexie, gândindu-se să o aștepte acolo. Când ea avea să ajungă acasă, el avea să-i ofere sprijin, să-i asculte necazurile și să-i pregătească o ceașcă cu ciocolată caldă, dacă ea dorea. Făcuse prea mult caz de nimic.

Și totuși, când o luă pe strada unde se afla casa lui Lexie și o zări în întregime, se pomeni căutând în mod instinctiv pedala de frână. Încetinind și aproape lipindu-se de parbriz, clipi ca să se asigure că vedea bine și apoi, brusc, strânse cu putere volanul.

Mașina ei nu era pe alee, și luminile nu erau aprinse. Apăsă nervos pe frână și întoarse mașina fără să-i pese de scrâșnetul scos de cauciucuri. Ambală motorul și dădu rapid colțul, apoi goni prin oraș, știind exact unde se afla Lexie. Dacă nu era la bibliotecă sau la Greenleaf, nici acasă la Doris și nici la Herbs, mai exista un singur loc unde putea fi.

Și avu dreptate, pentru că, atunci când ajunsese pe strada unde locuia Rodney Harper, zări mașina lui Lexie parcată pe alee.

OPT

Jeremy aștepta pe veranda casei lui Lexie.

Avea cheia, și ar fi putut intra, dar nu dorise. Preferase să stea pe treptele de afară. Sau, mai curând, să clocotească pe treptele de afară. Una era să discute cu Rodney, și cu totul altceva să mintă în privința asta. Și Lexie mințise. Renunțase la cina lor, îi telefonase și nu-i spusese adevărul cu privire la locul unde se afla. Îl mințise pur și simplu.

Stătea și o aștepta, cu gura încleștată.

Nu-l interesau deloc scuzele ei. Nu exista niciun fel de scuză pentru un asemenea gest. N-ar fi trebuit decât să-i spună că dorea să stea de vorbă cu Rodney, că își făcea griji pentru el, iar el ar fi fost de acord. Nu intrigat, atenție, ci de acord. Așa că pentru ce toată secretomania asta?

Nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile. Nu așa trebuia să-l trateze... pe el sau pe oricare altul la care ținea, la drept vorbind. Și ce se întâmpla dacă

asemenea lucruri continuau și după ce se căsătoreau? Oare el dorea să-și petreacă zilele întrebându-se dacă ea se afla cu adevărat acolo unde spunea că se afla?

Exclus. Nicio șansă. O căsnicie nu trebuia să se desfășoare în maniera aceea, iar el nu se mutase acolo și nu renunțase la *tot* ca să fie înșelat. Ori îl iubea, ori nu; era cât se poate de simplu. Și, faptul că anulase brusc cina cu el ca să-și poată petrece timpul cu Rodney spunea multe despre sentimentele ei.

Nu-i păsa dacă ei doi erau prieteni și, sincer, nici nu-i păsa dacă ea își imagina că îi oferea pur și simplu sprijin. Ea ar fi trebuit să spună adevărul. Despre asta era vorba.

Deși foarte furios, se văzu obligat să admită că se simțea și rănit. Venise acolo să împartă o viață cu Lexie, se mutase acolo pentru ea. Nu datorită copilului, nu pentru că visa să trăiască într-o casă cu gard în țăruși albi, nu pentru că nutrea o credință ascunsă pentru romantismul din sud. Venise acolo pentru că dorea ca ea să-i fie soție.

Iar ea îl mințea. Nu o dată, ci de două ori; în timp ce simțea cum stomacul i se contracta, nu era hotărât dacă să lovească în zid cu furie sau, pur și simplu, să-și plângă în palme.

Peste o oră, când ea sosi, el stătea tot pe trepte. Când coborî din mașină, păru surprinsă să-l vadă, dar se îndreptă spre el ca și cum nimic n-ar fi fost nelalocul lui.

— Hei, zise ea, jucându-se cu geanta pe umăr. Ce faci aici?

Jeremy se ridică de pe trepte.

— Așteptam, zise el.

Aruncând o privire spre ceasul de la mână, observă că era aproape ora nouă. Târziu, dar nu foarte târziu...

Cu toate că el nu făcuse nicio mișcare spre ea – și ea păruse să observe – ea se înclină totuși să-l sărute. Chiar dacă îi observase lipsa de reacție, nu lăsa să se vadă asta.

— Mă bucur să te văd, zise ea.

El o privi; în ciuda mâniei sale (sau a neliniștii, dacă era să fie foarte sincer), ea era frumoasă. Ideea că altcineva o îmbrățișa era devastatoare.

Simțindu-i emoțiile tulburi, ea îl apucă de mânecă.

— Ești bine?

— Minunat, răspunse el.

— Pari supărat.

Era ocazia perfectă să spună ce avea pe suflet, dar se pomeni răspunzând ambiguu:

— Sunt obosit. Cum se mai simte Doris?

Lexie își dădu o șuviță de păr după ureche.

— E îngrijorată că Rachel nu a sunat și nici nu a apărut.

— Și continuă să creadă că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Nu sunt sigură. Știi cum e Doris. Odată ce-i intră ceva în cap, face o fixație, chiar dacă nu există nicio explicație logică. Am sentimentul că își închipuie că Rachel e... bine, nu găsește alt cuvânt pentru a descrie ce simte, dar că motivul pentru care a plecat... Clătină din nou din cap. De fapt, nu știu ce gândește Doris. Are pur și simplu senzația că Rachel n-ar fi trebuit să plece, și de aceea e foarte supărată.

Jeremy încuviință din cap, chiar dacă nu prea înțelegea.

— Dacă e bine, atunci totul se va rezolva, nu?

Lexie ridică din umeri.

— Nu știu. Am renunțat să mă mai chinuiesc să pricep cum funcționează mintea lui Doris. Știi doar că de obicei are dreptate. Am văzut asta de nenumărate ori.

Jeremy o urmărea, simțind că spunea adevărul... despre timpul petrecut cu Doris. Nu îndrăznise să facă nicio remarcă despre locul unde fusese după aceea.

El rămase pe poziție.

— Înțeleg că ți-ai petrecut toată seara cu Doris, nu?

— În cea mai mare parte, răspunse ea.

— În cea mai mare parte?

Jeremy simți că ea încerca să-și dea seama cât de mult știa el.

— Mda, răspunse ea în cele din urmă.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Lexie nu răspunse.

— Am trecut pe lângă casa lui Doris în această seară, zise el, dar nu erai acolo.

— Ai trecut pe la Doris?

— Și pe acolo, adăugă el.

Făcând un pas mic înapoi, ea își încrucișă brațele.

— Verificai ce făceam?

— Spune-i cum vrei, zise Jeremy, încercând să rămână calm. Dar, oricum, nu mi-ai spus adevărul.

— Despre ce vorbești?

— Unde ai fost astă-seară? După ce ai plecat de la Doris?

— Am venit aici, zise ea.

— Și înainte de asta? Întrebă Jeremy, sperând că ea avea să recunoască, rugându-se să fie sinceră, dar simțind cum golul din stomac ia proporții.

— *Verificai* ce făceam, nu-i așa?

Poate că tonul ei făcu ca furia din el să izburnească.

— Aici nu e vorba despre mine! se repezi Jeremy. Răspunde la întrebare!

— Țipi la mine? Întrebă ea. Ți-am spus unde am fost.

— Nu, nu mi-ai spus! strigă Jeremy. Mi-ai spus unde ai fost înainte de a merge în altă parte. Ai mers în alt loc după ce ai plecat de la Doris, nu-i așa?

— De ce țiți la mine? Întrebă Lexie, ridicând vocea. Ce te-a înfuriat?

— Te-ai dus acasă la Rodney! strigă Jeremy.

— Poftim?

— Cum ai auzit! zise el. Te-ai dus acasă la Rodney! Te-am văzut acolo!

Lexie făcu încă un pas înapoi.

— M-ai urmărit?

— Nu, rosti el scurt. Nu te-am urmărit. Am mers acasă la Doris, apoi aici, și pe urmă m-am dus să te caut. Și ghici ce am descoperit?

Ea șovăi, ca și cum s-ar fi străduit să găsească cel mai bun răspuns.

— Nu e ceea ce îți imaginezi, protestă ea cu o voce mai slabă decât se așteptase el.

— Și ce îmi imaginez? ceru cu insistență Jeremy. Că logodnica mea n-ar trebui să se afle în casa altui bărbat? Că poate ar fi trebuit să-mi spună unde se ducea? Că, dacă ar fi avut încredere în mine, mi-ar fi spus? Că, dacă ar fi ținut la mine, n-ar fi anulat cina ca să-și petreacă timpul cu alt bărbat?

— Astea nu au legătură cu tine! zise ea. Și n-am anulat întâlnirea noastră. Te-am întrebat dacă era posibil să o amânăm pentru mâine, și tu ai spus că era în regulă!

Jeremy înaintă câțiva pași.

— Asta nu are legătură doar cu cina, Lexie. Asta are legătură cu faptul că ai mers în casa altui bărbat astă-seară.

Lexie rămase fermă pe poziție.

— Și ce? Crezi că m-am culcat cu Rodney? Crezi că ne-am petrecut ultima oră sărutându-ne și pipăindu-ne pe canapea? Am stat de vorbă, Jeremy! Asta-i tot ce am făcut. Am discutat! Doris era obosită, și, înainte

de a merge acasă, am vrut să știu dacă Rodney ar putea să-mi spună ce se întâmplă. Așa că m-am oprit la el, și n-am făcut nimic altceva decât să vorbim despre Rachel.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ți-aș fi spus! Și nici măcar n-ar fi trebuit să mă întreb. Ți-aș fi spus unde fusesem. Nu am secrete față de tine.

El ridică din sprâncene.

— A, nu? Atunci ce spui de ziua aceea petrecută pe promenada din scânduri?

— Care zi pe promenada din scânduri?

— Luna trecută, când te-am văzut cum îl țineai pe Rodney de mână.

Ea îl privea de parcă îl vedea pentru prima oară.

— De când mă spionezi?

— Nu te spionez! Dar chiar te-am văzut ținându-l de mână.

Ea continuă să-l privească fix.

— Cine ești? Întrebă ea în cele din urmă.

— Logodnicul tău, zise Jeremy pe un ton tot mai ridicat, și cred că merit o explicație. Mai întâi, vă găsesc ținându-vă de mână și apoi descopăr că anulezi întâlnirile noastre ca să-ți petreci timpul cu el...

— Taci! strigă ea. Stai liniștit și ascultă.

— Încerc să ascult, strigă el înapoi. Dar nu-mi spui adevărul! Mă minți!

— Nu, nu mint!

— Nu? Atunci de ce să nu-mi povestești despre mica voastră întâlnire când vă țineți de mână!

— Încerc să-ți spun că vei transforma asta în ceva care nu este...

— A, serios? mormăi el întrerupând-o. Și dacă m-ai fi prins ținându-mă de mână cu o fostă prietenă și ai fi descoperit că plecam pe furiș să-mi petrec timpul cu ea?

— Nu m-am furișat! zise Lexie, ridicându-și mâinile în sus. Ți-am spus... am stat cu Doris aproape toată seara, dar totuși nu eram sigură de ceea ce se întâmpla. Eram îngrijorată din cauza lui Rachel, așa că m-am oprit acasă la Rodney să aflu dacă el știa ceva.

— După ce l-ai ținut de mână, desigur.

Ochii lui Lexie aruncau fulgere, dar, în timp ce vorbea, el simți cum vocea începea să-i slăbească.

— Nu, zise ea. Nu l-am ținut de mână. Am stat pe veranda din spate și am discutat. De câte ori trebuie să-ți spun?

— Poate până ajungi să recunoști că mințea!

— Nu mințeam!

El o privi fix în timp ce vocea lui căpătă o nuanță dură.

— Ai mințit, și știi asta, zise el arătând acuzator cu degetul spre ea. Asta-i destul de rău, dar nu e singurul lucru care doare. Ceea ce doare mai rău e că încerci în continuare să negi că ai mințit.

Cu asta, el coborî de pe verandă și porni cu pași mari spre mașină, fără să se sinchisească să privească în urmă.

Jeremy goni orbește prin oraș, neștiind ce să facă. Își dădea seama că nu voia să se întoarcă la Greenleaf și nu avea de gând să se îndrepte spre Lookilu Tavern, singurul bar încă deschis din oraș. Cu toate că oprise o dată sau de două ori acolo, n-avea chef să-și petreacă restul serii așezat la bar, pentru că își dădea seama de zarva care se putea produce. Dacă învățase un lucru important despre micile orașe, acela era că veștile se răspândeau rapid, mai ales veștile proaste, așa că nu avea niciun chef să îngăduie altcuiva din oraș să înceapă să facă supoziții în legătură cu relația lui cu Lexie. În schimb, se mulțumi să gonească prin oraș, făcând un adevărat circuit, fără nicio destinație în minte. Boone Creek nu era New York City – nu exista niciun loc unde să mergi dacă doreai să te pierzi în mulțime. Nu existau mulțimi.

Uneori, nu suporta orașul acela.

Lexie putea spune tot ce dorea despre peisajul minunat și despre cetățenii orașului pe care îi vedea aproape ca pe o familie, dar el bănuia că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Ca unic copil, și orfană pe deasupra, nu făcuse niciodată parte dintr-o familie mare așa cum făcuse Jeremy, prin urmare, el simțea din când în când nevoia să-i spună că nu avea habar despre ceea ce vorbea. Într-adevăr, majoritatea oamenilor din oraș pe care îi cunoscuse erau binevoitori și prietenoși, dar începea să se întrebe dacă nu era doar o aparență. Dincolo de fațadă, existau secrete și intrigi, la fel ca peste tot, dar oamenii de acolo încercau să le ascundă. Cum făcea Doris, de pildă. Cu toate că el punea întrebări, Doris și Lexie foloseau semnale ascunse, toate cu intenția ca el să nu înțeleagă. Sau primarul Gherkin. În loc să-l ajute pur și simplu pe Jeremy să obțină autorizația, el își urmărea propriile interese. Trebuie spus un lucru despre newyorkezi. Când erau furioși, te lăsau să vezi asta, nu încercau să se prefacă, mai ales când era ceva legat de familie. Oamenii spuneau doar ce aveau pe suflet.

Ar fi preferat ca Lexie să se fi comportat așa. Gonind cu mașina, nu-și putea da seama dacă furia creștea sau se domolea; nu știa dacă să meargă

înapoi la ea și să încerce să clarifice lucrurile sau să se străduiască să le înțeleagă de unul singur. Bănuia că ea îi ascundea ceva, dar nici cu prețul vieții nu era în stare să priceapă despre ce era vorba. În ciuda furiei sale și a dovezilor, nu îi venea să creadă că ea avea o aventură secretă cu Rodney. În afară de cazul când el ar fi fost cu totul indus în eroare de Lexie, fapt de care se îndoia, iar ideea era de-a dreptul ridicolă. Dar ceva se întâmpla între ei, ceva despre care Lexie refuza să discute. Și, pe urmă, bineînțeles, mai era e-mailul...

El clătină din cap, încercând să-și pună ordine în gânduri. După ce înconjură orașul pentru a treia oară, intră în zona rurală. Conduse în tăcere câteva minute, apoi întoarse din nou, și peste alte câteva minute trase în fața cimitirului Cedar Creek – adăpost pentru luminile misterioase și locul care îl adusese în Boone Creek.

Acolo o întâlnise prima oară pe Lexie. După ce sosise în oraș, venise acolo să facă câteva fotografii înainte de a începe investigațiile pentru articolul pe care intenționase să-l scrie, așa că încă își mai amintea cum apăruse ea pe neașteptate, luându-l prin surprindere. Continua să vadă cu ochii minții modul în care ea se mișcase și cum briza i se unduise prin păr. Tot în acel cimitir, ea îi povestise despre coșmarurile pe care le avusese în copilărie.

Când ieși din mașină, Jeremy rămase uimit de cât de diferit arăta locul acum, când nu mai era ceață. În noaptea în care văzuse pentru prima dată luminile misterioase, cimitirul învăluit în ceață păruse nepământean, pierdut parcă în timp. În seara aceea, sub un cer de aprilie senin și o lună strălucitoare, putea desluși formele pietrelor de mormânt, și chiar era în stare să reconstituie ruta pe care o folosisese pe când încercase să filmeze luminile.

Trecu pe lângă porțile din fier forjat și auzi scârțâitul slab al pietrișului sub tălpi. Nu fusese acolo de când revenise în Boone Creek, așa că, în timp ce își croia drum pe lângă pietrele funerare distruse, gândurile i se întoarseră din nou la Lexie.

Îi spusese adevărul? Parțial. I-ar fi spus cu adevărat unde fusese? Poate. Avusese dreptul să fie furios? Da, se gândi el din nou, avusese.

Cu toate acestea, nu-i plăcea să se certe cu ea. Și nu-i plăcuse modul în care îl privise când își dăduse seama că o urmărise. Nu-i plăcuse, recunosc el, nici partea aceea legată de persoana sa. Adevărul este că, în primul rând, ar fi dorit să nu-i fi văzut niciodată pe Lexie și pe Rodney împreună. Momentul acela nu-l făcuse decât să devină bănuitor, așa că se

forță să-și amintească iar că nu avea niciun motiv să fie suspicios. Da, ea se dusesese să-l vadă pe Rodney, dar Rachel dispăruse, așa că Rodney era, fără nicio îndoială, cel cu care ar fi trebuit ea să discute.

Dar e-mailul...

Refuza să se mai gândească.

Cufundat în tăcere, cimitirul părea să devină mai luminos. Nu era posibil, desigur – luminile fantomatice apăreau doar în nopțile cețoase –, dar, când clipi, își dădu seama că nu avea halucinații. Cimitirul se lumina tot mai mult. În timp ce își exprima nedumerirea încruntându-se, auzi zgomotul inconfundabil al motorului unei mașini. Aruncând o privire peste umăr, observă farurile unei mașini care lua o curbă. Se întrebă cine putea șofa în felul acela, și fu surprins când băgă de seamă că mașina încetini și opri fix în spatele mașinii sale.

În ciuda întunericii, recunoscă mașina primarului Gherkin și, o clipă mai târziu, îi urmări silueta umbrită făcându-și apariția.

— Jeremy Marsh? strigă primarul. Tu ești acolo?

Jeremy își dresese glasul, surprins pentru a doua oară.

El se gândi dacă să răspundă, dar își dădu imediat seama că mașina îl dăduse de gol.

— Da, domnule primar, sunt aici.

— Unde? Nu te văd.

— Aici, strigă Jeremy. Lângă copacul uriaș.

Primarul se îndreptă spre el. În timp ce se apropia, Jeremy îl auzea continuând:

— Tu chiar mergi în cele mai ciudate locuri, Jeremy. Am făcut tot posibilul să te găsesc. Deși cred că n-ar trebui să fiu surprins, cunoscând trecutul tău legat de locul ăsta. Dar totuși, îmi imaginez o mulțime de alte locuri mai grozave dacă un bărbat dorește să fie singur. Bănuiesc că omul simte o chemare să revină la locul crimei, nu-i așa?

Până să termine, stătea în fața lui Jeremy. Chiar și pe întuneric, Jeremy putea distinge ce haine purta: pantaloni roșii de poliester, o cămașă roșu-închis și o jachetă sport galbenă. Arăta ca un ou de Paște.

— Ce faceți aici, domnule primar?

— Păi, am venit să discut cu tine, bineînțeles.

— E vorba despre astronaut? Am lăsat un mesaj la birou...

— Nu, categoric, nu. Am primit mesajul tău, așa că nu-ți face griji din cauza asta. Eram convins că ai să te descurci, având în vedere că ești o persoană care se bucură de faimă. Dar eram în biroul meu, terminând niște

documente pentru magazinul meu din centru, și ți-am zărit întâmplător mașina. Ți-am făcut semn cu mâna, dar cred că nu m-ai văzut, așa că m-am întrebant unde oare ar putea să meargă așa de grăbit Jeremy Marsh.

Jeremy ridică mâinile să-l oprească.

— Domnule primar, nu prea am chef să...

Primarul continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Dar nu m-am gândit la nimic, bineînțeles. Nu la început, oricum. Dar știi foarte bine că ai trecut a doua oară, și pe urmă și a treia oară, așa că am început să mă întreb dacă nu cumva ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. În concluzie, m-am întrebant: „Unde obișnuiește Jeremy Marsh să meargă?” Și... Primarul făcu o pauză, apoi își lovi piciorul cu palma pentru subliniere în timp ce continuă: M-a lovit *ca un fulger*. Bineînțeles, merge la cimitir!

Jeremy îl privea, pur și simplu, uimit.

— De ce v-ați imaginat că aș merge la cimitir?

Primarul zâmbi cu satisfacție, dar, în loc să răspundă imediat, arată spre arborele magnific de magnolie din mijlocul cimitirului.

— Vezi arborele acela, Jeremy?

Jeremy îi urmări privirea. Cu rădăcinile răsucite și crengile rătăcitoare, arborele avea probabil mai bine de o sută de ani.

— Ți-am spus vreodată povestea acestui arbore?

— Nu, dar...

— Arborele ăsta a fost plantat de Coleman Tolles, unul dintre cei mai de seamă cetățeni ai orașului, mult înainte de Războiul de Agresiune. Conducea depozitul de furaj și magazinul cu produse de băcănie și avea cea mai drăguță soție din împrejurimi. Numele ei era Patricia, și, cu toate că singurul tablou cu ea a fost distrus în incendiul de la bibliotecă, tatăl meu obișnuia să jure că, uneori, se ducea la bibliotecă doar ca să se uite pe furiș la ea.

Jeremy clătină din cap nerăbdător.

— Domnule primar...

— Dă-mi voie să termin acum. Cred că povestea mea ar putea arunca puțină lumină asupra micii tale probleme.

— Care problemă?

— Păi, problema pe care o ai cu domnișoara Lexie. Dacă aș fi în locul tău, nu cred că aș fi foarte încântat să descopăr că ea își petrece timpul cu alt bărbat.

Jeremy clipi șocat și rămase fără grai.

— Dar, cum îți spuneam, această Patricia era o doamnă frumoasă și, până să se căsătorească cu Coleman, el îi făcuse curte mulți ani. De fapt, aproape toți bărbații din district o curtau – și ei îi plăceau amabilitățile –, dar bătrânul Coleman i-a câștigat în final inima, iar nunta lor a fost cea mai mare nuntă din district. Ar fi putut să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, cred, dar nu a fost să fie. Coleman era genul de bărbat gelos, înțelegi, iar Patricia nu era genul care să-i ofenseze pe acei tineri care o curtau. Coleman nu a putut accepta. Primarul clătină din cap. Au sfârșit-o certându-se îngrozitor, iar tensiunea a devenit insuportabilă pentru Patricia. Ea s-a îmbolnăvit și și-a petrecut două săptămâni în pat înainte ca bunul Dumnezeu să o cheme la el. Coleman a fost zdrobit de durere, și, după ce femeia a fost înmormântată în cimitir, el a plantat acest arbore în onoarea ei. Și iată-l cum crește, această versiune vie a Taj Mahalului nostru.

Jeremy îl privea uimit pe primar.

— Asta e adevărata poveste? întrebă el în cele din urmă.

Primarul ridică mâna dreaptă ca și cum ar fi depus un jurământ.

— Să nu mă mișc de aici dacă nu este.

Jeremy nu era sigur cum să reacționeze și nici nu avea vreo idee cum de știa primarul motivul supărării sale.

Primarul își îndesă mâinile în buzunare.

— Dar, după cum vezi, este destul de potrivită, ținând seama de situația ta. Așa cum o flacăra atrage un fluture de noapte, copacul de aici trebuie să te fi atras la cimitir.

— Domnule primar...

— Știu ce gândești, Jeremy. Te întrebi de ce nu am amintit de poveste când tu te pregăteai să scrii despre cimitir.

— Nu, nu tocmai.

— Atunci te întrebai cum naiba e posibil să fie atât de multe povești fascinante legate de diverse lucruri din minunatul nostru oraș. Pot să-ți spun doar că suntem un bastion al istoriei. Păi, aș putea să-ți relatez povești despre jumătate dintre clădirile din centru, povești care, fără îndoială, te-ar captiva.

— Nici asta, zise Jeremy, încercând încă să înțeleagă ce se întâmpla.

— Atunci, cred că te întrebai cum de știam despre domnișoara Lexie și despre Rodney.

Jeremy îi întâlni privirea lui Gherkin. Acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— În orașele mici bârfele se răspândesc.

— Vrei să spui că toată lumea știe?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu în cazul ăsta, oricum. Cred că doar câțiva dintre noi știm, dar avem destulă minte să nu răspândim bârfa care ar putea face atâta rău. Realitatea e că sunt la fel de îngrijorat ca oricare de absența misterioasă a lui Rachel. Înainte ca tu să stai de vorbă cu Doris astă-seară, am petrecut un timp cu ea, și era o epavă. Știi că o iubește pe fata asta. Eram acolo, de fapt, când a trecut Rodney, și m-am oprit din nou după ce te-ai întors la Greenleaf.

— Dar restul?

— O, asta a fost o simplă deducție, zise Gherkin ridicând din umeri. Rodney și Rachel se întâlnesc, dar au probleme, Rodney și Lexie sunt prieteni, iar pe tine te văd înconjurând orașul de câteva ori cu o asemenea viteză și de parcă în spatele volanului ar fi fost un orb. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi dau seama că Lexie se dusese acasă la Rodney să stea de vorbă cu el, și tu erai întors pe dos din cauza asta, dar din cauza celorlalte lucruri pe care le ai pe cap.

— Lucruri pe care le am pe cap?

— Bineînțeles. Atât din cauza nunții și a casei, cât și din cauză că Lexie e însărcinată.

— Și pe asta o știi?

— Jeremy, prietene, de vreme ce acum ești un locuitor permanent al minunatului nostru oraș, trebuie să înțelegi că oamenii sunt foarte receptivi prin aceste părți. Nu au altceva de făcut decât să descopere ce se întâmplă în viețile altor oameni. Dar, fii liniștit, buzele mele vor rămâne pecetluite până la anunțul oficial. Ca un om ales de popor, încerc să rămân deasupra tuturor bârfelor care circulă prin oraș.

Jeremy își propuse să se ascundă la Greenleaf cât mai mult posibil.

— Dar motivul principal pentru care am venit să te gălesc era să-ți spun o poveste despre femei.

— Altă poveste?

Gherkin își ridică mâinile.

— Mă rog, mai mult o lecție decât o poveste. E despre soția mea, Gladys. Ei bine, e la fel de frumoasă ca orice altă femeie, dar au existat momente când am avut motive de îndoială de-a lungul căsniciei noastre. Mult timp acest fapt m-a deranjat, și au existat clipe când ridicam glasul unul la celălalt, dar ceea ce am ajuns să înțeleg, în cele din urmă, a fost că, dacă o femeie te iubește cu adevărat, nu te poți aștepta ca ea să-ți spună mereu adevărul. Vezi tu, femeile sunt mult mai deprinse cu sentimentele

decât sunt bărbații, așa că, dacă nu sunt demne de încredere, foarte adesea, este pentru că ele consideră că adevărul ți-ar putea răni sentimentele. Dar asta nu înseamnă că nu te iubesc.

— Afirmi că e foarte bine ca ele să mintă?

— Nu, afirm că, dacă ele într-adevăr mint, o fac foarte adesea pentru că le pasă.

— Și ce se întâmplă dacă vreau ca ea să spună adevărul?

— Păi, atunci, prietene, e mai bine să fii pregătit să accepți adevărul cu tot ce înseamnă asta.

Jeremy reflectă asupra celor spuse, dar nu zise nimic, în acea liniște deplină, primarul Gherkin se înfioră.

— Se face cam rece aici, nu-i așa? Așa că, înainte de a pleca, vreau să-ți dau un sfat. Tu știi în adâncul sufletului că Lexie te iubește, Doris știe, eu știu, tot orașul știe. Păi, când lumea vă vede pe amândoi împreună, mai că ne așteptăm să începeți să cântați, așa că nu e niciun motiv să fii îngrijorat de faptul că ea s-a dus să-l vadă pe Rodney când acesta avea nevoie.

Jeremy se uită într-o parte. Chiar dacă primarul era în continuare alături de el, se simți dintr-odată foarte singur.

Întors la Greenleaf, Jeremy se gândi dacă să-l sune din nou pe Alvin sau nu. Știa că, dacă ar vorbi cu Alvin, ar readuce pe tapet întreaga seară, și nu dorea. Nici nu era pregătit încă să accepte sfatul lui Gherkin. Minciunile ocazionale puteau funcționa în căsnicia primarului, dar nu asta era ceea ce voia el cu Lexie.

Clătină din cap, sătul de necazurile cu Lexie, sătul de planurile de nuntă și de lucrările de renovare ale casei și sătul de faptul că nu era în stare să scrie. De când venise acolo, viața sa devenise un șir de suferințe repetate, și pentru ce? Pentru că o iubea pe Lexie? Atunci cum se întâmpla că el era cel stresat și ea părea a se simți foarte bine? De ce trebuia să fie el fraierul?

Nu, recunosc el, nu era deloc corect. Și ea era stresată. Nu numai cu planurile de nuntă și cu casa, dar ea era cea însărcinată, ea era cea care se trezea plângând în toiul nopții și tot ea era cea care trebuia să supravegheze ce mânca și ce bea. Ea părea, pur și simplu, să facă mai bine față situației decât el.

Neștiind ce să facă, Jeremy se îndreptă spre computer, – dacă nu era în stare să scrie, cel puțin își putea verifica e-mailurile. Cu toate acestea, când ajunsese la primul mesaj, nu reuși decât să privească încremenit.

„EA ȚI-A SPUS ADEVĂRUL? CITEȘTE JURNALUL LUI DORIS.

ACOLO VEI GĂSI RĂSPUNSUL.“

NOUĂ

— Nu știi ce să-ți spun, zise Alvin, parcă dezorientat. Ce crezi că înseamnă?

După ce citise mesajul de nenumărate ori, Jeremy întinsese, în sfârșit, mâna după telefon.

— Nu știu, zise el.

— Ai cercetat jurnalul lui Doris?

— Nu, răspuse Jeremy. Tocmai am primit e-mailul. N-am avut timp să fac nimic. Pur și simplu, încerc să pricep ceva.

— Poate ar trebui să faci ce spune mesajul, sugeră Alvin. Să te uiți prin jurnalul lui Doris.

— Pentru ce? Întrebă Jeremy. Nici măcar nu știu ce trebuie să caut. Și pot garanta că jurnalul lui Doris nu are nicio legătură cu ceea ce se petrece în ultima vreme.

— Despre ce vorbești?

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului, apoi se ridică să se plimbe, dar se prăbuși din nou pe scaun, povestindu-i întâmplările din ultimele ore. Când termină, Alvin rămase tăcut.

— Vreau doar să mă asigur că te-am auzit corect, zise, în final, Alvin. Ea a fost acasă la Rodney?

— Da, încuviință Jeremy.

— Și nu ți-a spus?

Jeremy se aplecă în față pe scaun, încercând să găsească răspunsul cel mai potrivit.

— Nu, dar a zis că intenționa.

— Și tu o crezi?

Aia era de fapt problema, nu? I-ar fi spus într-adevăr?

— Nu știu, mărturisi Jeremy.

După o scurtă pauză, Alvin zise:

— Din nou, nu știi ce să-ți spun.

— Ce crezi că înseamnă? De ce îmi trimite cineva astfel de mesaje?

— Poate că ei știi ceva ce tu nu știi, sublinie Alvin.

— Sau poate că vor să ne facă să ne despărțim, zise Jeremy.

Alvin nu răspunse imediat. În schimb, întrebă:

— O iubești?

Jeremy își trecu o mână prin păr.

— Mai mult decât viața.

Ca și cum ar fi încercat să-și facă prietenul să se simtă mai bine, Alvin vorbi cu voioșie:

— Ei bine, cel puțin vei intra în următoarea etapă a vieții cu o petrecere de pomină în weekendul care vine. Șase zile, și gata.

Pentru prima oară, parcă după foarte multe ore, Jeremy zâmbi.

— Va fi amuzant.

— Fără nicio îndoială. Nu se întâmplă în fiecare zi ca prietenul meu cel mai bun să se căsătorească. Și eu aștept cu nerăbdare să te văd. Și, în plus, o mică plimbare în marele oraș îți va face bine. Eu am fost acolo, îți amintești? Știu precis că n-ai nimic altceva de făcut decât să te uiți cum îți cresc unghiile de la picioare.

„Și să studiezi oamenii“, se gândi Jeremy. Totuși, nu zise nimic.

— Dar, ascultă, sună-mă dacă afli ceva din jurnalul lui Doris. Deși nu-mi place să o recunosc, încep să trăiesc indirect prin experiențele tale.

— N-aș considera experiențe aceste e-mailuri.

— Spune-le cum vrei. Dar trebuie să recunoști că te-au pus pe gânduri, nu?

— A, da, recunosc Jeremy. M-au pus pe gânduri.

— În cele din urmă, dacă o să te căsătorești cu ea, va trebui să ai încredere în ea, știi.

— Știu, zise Jeremy. Crede-mă, știu.

Pentru a doua oară în seara aceea, Jeremy se pomeni întrebându-se ce însemna să ai încredere în cineva. La asta se rezuma totul. De obicei așa era, dar în ultima vreme nu fusese ușor.

Dar e-mailurile. Nu unul, ci două. Și cel de-al doilea...

Dacă ar studia jurnalul, ar trebui să afle ceva despre Lexie, ceva ce nu știa sau s-ar putea să nu vrea știe? Ar afecta acel fapt ceea ce simțea pentru ea? L-ar face să renunțe la luptă și să o ia la goană fără să se mai uite în urmă?

Încercă să pună toate piesele cap la cap. Cel care trimisese mesajele nu știa doar că Lexie era însărcinată și că Jeremy avea jurnalul lui Doris, dar mai era și suficient de curajos să-i sugereze că ar putea afla ceva ce Lexie îi

ascunsesse. Se subînțelegea, din nou, că cineva dorea să-i despartă.

Dar cine? De acord, oricine din oraș era posibil să știe că Lexie era însărcinată. Puțini știau însă că el avea jurnalul, și, cu excepția lui Lexie, el se putea gândi la o singură persoană care cunoștea conținutul jurnalului.

Doris.

Dar nu avea sens. În definitiv, ea era cea care o împinsese pe Lexie spre Jeremy. Ea îi explicase lui Jeremy anumite reacții ale lui Lexie, pentru ca el să o poată înțelege mai bine. Și tot Doris era cea cu care discutase Jeremy despre blocajul pe care îl simțea în fața unei pagini albe.

Era atât de dus pe gânduri, încât dură o clipă până să conștientizeze că bătea cineva la ușă. Traversă încăperea și deschise.

Lexie schiță un zâmbet forțat. În ciuda expresiei frumoase, avea ochii înroșiți și umflați, așa că își dădu seama că plânsese. La început, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt.

— Bună, încercă ea într-un final.

— Bună, Lex, zise el.

Pentru că el rămase nemișcat, ea își coborî privirea.

— Cred că te întrebi de ce mă aflu aici, nu? Speram că vei veni înapoi, dar n-ai făcut-o. Văzând că Jeremy nu răspunde, ea își dădu nervoasă o șuviță de păr după ureche. Am vrut doar să-ți spun că regret. Ai avut dreptate în legătură cu toate. Ar fi trebuit să-ți spun, știu că am greșit că am procedat așa.

Jeremy o studie înainte de a face un pas în spate. Primind acea permisiune tacită, Lexie intră în cameră și se așeză pe pat. Jeremy întinse mâna după scaunul din fața biroului.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

— N-am plănuit să merg, zise ea. Știu că s-ar putea să nu crezi, dar, când am plecat de la Doris, aveam de gând să merg acasă și... nu-mi dau seama... pur și simplu, mi-a trecut prin minte că ar trebui probabil să stau de vorbă cu Rodney. Mi-am închipuit că el ar putea să-mi spună unde ar fi putut pleca Rachel.

— Dar mai înainte? zise Jeremy. La promenadă. Despre asta de ce nu mi-ai spus?

— Rodney e doar, un prieten care trece acum printr-o perioadă dificilă. Știu cum s-ar fi putut să fi văzut tu lucrurile, dar este o poveste foarte veche, iar eu doar încercam să îi ofer sprijin.

Jeremy observă modul șiret în care evitase să răspundă la întrebare. El se aplecă înainte pe scaun.

— Lexie, gata cu farsele, de acord? zise el cu o voce fermă și serioasă. Nu am chef. Vreau doar să știu de ce nu mi-ai spus.

Lexie se întoarce spre fereastră, dar el vedea reflecția lămpii în ochii ei.

— Era... dificil. În primul rând, n-am vrut să mă implic. Și n-am vrut să te implic nici pe tine. Ea râse ușor nervos. Dar cred că te-am implicat, nu? Clătină din cap și oftă prelung înainte de a continua: Problema este că Rodney și Rachel se certau mult în ultima vreme din cauza mea. Vocea ei deveni mai slabă. Pe Rachel o deranja faptul că eu am fost cândva cu Rodney. Dar, mai mult decât atât, ea știa ce simțea Rodney pentru mine. Și asta e problema. Rachel continuă să creadă că Rodney simte ceva pentru mine și – potrivit lui Rachel – continuă să aducă ocazional numele meu în discuție, de obicei, în momentele cele mai nepotrivite. Dar, el susține că ea exagerează. Despre asta am discutat la promenadă.

Jeremy își împreună mâinile.

— El simte ceva pentru tine?

— Nu știu, zise ea. Când observă expresia de neîncredere de pe fața lui Jeremy, continuă repede: Știu că pare că mă fofilez, dar nu știu să spun. Mai ține Rodney la mine? Da, cred că da, dar ne cunoaștem de când eram copii. Întrebarea la care vrei să-ți răspund este dacă el s-ar mai întâlni cu Rachel în cazul în care noi n-am fi logodiți, iar eu nu pot să-ți spun decât că îmi închipui că da. Ți-am spus mai înainte că mereu mi i-am imaginat pe ei doi ca un cuplu. Dar...

Ea lăsa propoziția neterminată, încruntându-și sprâncenele, preocupată.

— Nu știi cu certitudine, termină Jeremy propoziția pentru ea.

Dacă ar fi fost în locul lui Lexie, nici el nu ar fi fost probabil în stare să găsească un răspuns.

— Nu, zise ea. Dar înțelege că eu sunt logodită cu altcineva. Acceptă că între noi nu o să mai fie nimic, și eu știu că el chiar o place pe Rachel. Dar Rachel este susceptibilă în privința mea, iar eu cred că Rodney, în mod necugetat, înrăutățește situația. Mi-a povestit că Rachel s-a supărat pe el într-o după-amiază când mergeau cu mașina pentru că el a privit spre bibliotecă. Ea l-a acuzat că se uita după mine, așa că au sfârșit-o certându-se ore în șir. El îi spunea că era pur și simplu un obicei, că nu a avut în vedere nimic, iar Rachel continua să-i reproșeze că el nu are să o termine niciodată cu mine și că inventa scuze. A doua zi, era însă supărat, și a trecut pe la bibliotecă să-mi ceară sfatul, așa că ne-am dus la promenadă să stăm de vorbă. Lexie își îndreptă spatele cu un oftat. Și astă-seară, cum am spus, pur și simplu, s-a întâmplat. Pentru că îi cunosc pe amândoi, pentru

că țin la amândoi și vreau ca totul să se rezolve între ei, simt că ar trebui să încerc să repar lucrurile. Sau măcar să ascult atunci când unul din ei dorește să stea de vorbă cu mine. Mă simt ca și cum m-aș fi împotmolit, și nu știu cum să o scot la capăt sau ce trebuie să fac.

— Poate că aveai dreptate să nu-mi spui. Telenovelele astea sudice nu sunt specialitatea mea.

Pentru prima oară de când sosise, ea păru să se relaxeze.

— Nici a mea. Sunt momente când doresc să fiu din nou în New York, unde nu te cunoaște nimeni. Situații ca astea sunt trecătoare, și mi se pare chiar mai rău, pentru că te-am enervat. Te-am făcut suspicios, și apoi am înrăutățit lucrurile încercând să le acopăr. N-ai idee ce rău îmi pare pentru toate astea. Nu o să se mai întâmple niciodată.

Vocea ei devenise și mai slabă. Când își duse mâna la coada ochiului, Jeremy se ridică de pe scaun și se așeză lângă ea pe pat. Când se întinse după mâna ei, umerii ei începură să tremure și își pierdu cumpătul.

— Hei, șopti Jeremy, e în ordine. Nu plânge.

Vorbele lui parcă o eliberară de emoții, așa că își sprijini capul în mâini. Suspinele ei erau profunde și grele, ca și cum s-ar fi abținut ore în șir, și, când el își strecură brațul, cuprinzând-o, plânsul ei deveni și mai energic.

— E în regulă, șopti el.

— Nu... nu... este, rosti ea sugrumat, printre suspine, cu fața încă îngropată în palme.

— Vorbesc serios, zise el. Te iert.

— Nu... tu... nu. Am văzut... cum... te uitai la mine... la ușă... când am ajuns aici.

— Atunci mai eram supărat. Dar mi-a trecut.

Ea se cutremură, cu fața încă ascunsă.

— Ba da, mai ești. Tu... mă urăști... O să avem un copil, și tot timpul nu facem... decât să ne înfruntăm...

Lucrurile nu se desfășurau cum trebuia. Simțindu-se dezorientat, Jeremy își reaminti din nou despre hormonii ei agitați. Ca majoritatea bărbaților, bănuia că hormonii erau justificarea pentru toate răbufnirile emoționale, dar, în cazul acela, chiar părea să fie adevărat.

— Nu te urăsc. Am fost supărat pe tine, dar acum s-a terminat.

— Nu-l iubesc... pe Rodney. Pe tine te iubesc...

— Știu.

— Nu vreau să mai stau de vorbă cu Rodney niciodată...

— Poți să stai de vorbă cu el. Dar nu acasă la el, bine? Și fără să-l ții de

mână.

Observația lui o făcu să plângă și mai tare, dacă așa ceva era posibil.

— Știam că mai erai... supărat pe mine...

Lexie avu nevoie de aproape o jumătate de oră să înceteze cu plânsul. Până la urmă, Jeremy hotărâse că era cel mai bine să nu mai spună nimic, decât să susțină în continuare că nu mai era supărat pe ea. Altfel părea să înrăutățească lucrurile. Ca un copilaș după ce a făcut ceva grav, la aproape fiecare treizeci de secunde ea scotea un șir de suspine întretăiate în timp ce fața i se contracta, ca și cum ar fi fost pe punctul de a începe să plângă din nou. Pentru că nu dorea să riște să mai provoace un acces de plâns, Jeremy rămase tăcut cât Lexie încerca să-și revină.

— Vai, zise ea cu o voce răgușită.

— Da, aprobă Jeremy. Vai.

— Îmi pare rău, murmură ea, aparent la fel de uimită ca el. Nu știu ce-am pățit.

— Ai plâns, zise Jeremy.

Ea îi aruncă o privire, dar, cu ochii așa umflați, nu avu totuși același succes ca de obicei.

— Ai aflat ceva despre Rachel? întrebă el.

— Nu prea multe. În afară de faptul că Rodney e foarte sigur că nu a plecat astăzi. El crede că a plecat ieri după program. Joi seara au avut o discuție aprinsă și, potrivit lui Rodney, ea i-ar fi spus că relația lor s-a terminat și că nu mai dorea să-l mai vadă niciodată. Mai târziu, când el a trecut pe la ea pe acasă, mașina ei nu era pe alee.

— O spiona? întrebă Jeremy bucuros că nu era singurul care făcea asta.

— Nu, dorea să lămurească lucrurile. Dar, oricum, dacă ea ar fi plecat vineri după program... nu știu, poate că plănuia să stea tot weekendul. Totuși, nu se explică de ce nu a sunat-o pe Doris să-i spună că nu vine de dimineață și nu ne spune nici măcar nouă unde s-a dus.

Jeremy reflectă asupra celor spuse, amintindu-și că atât Doris, cât și Lexie spusese că ea nu pomenise niciodată de prieteni din afara orașului.

— Oare n-ar fi putut merge la plajă? Poate că dorea să fie singură. Sau măcar departe de Rodney pentru câtva timp.

— Cine știe, zise Lexie ridicând din umeri. Dar și înainte de asta... nu știu, continuă ea, lăsând impresia că încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele. Ea s-a purtat ciudat în ultima vreme, chiar și cu mine. Se purta de parcă trecea prin criza vârstei mijlocii.

— Este prea tânără pentru asta, sublinie Jeremy. Așa cum ai spus, probabil că are legătură cu relația ei cu Rodney.

— Știu... dar este mai mult decât atât. Ca și cum ar fi reticentă. De obicei, ea vorbește tot timpul, dar, când am mers la cumpărături pentru rochia de domnișoară de onoare, n-a scos aproape niciun cuvânt. Ca și cum ar fi ascuns ceva.

— Poate că își planifica weekendul ăsta de ceva timp.

— Poate, zise Lexie. Pur și simplu, nu știu.

Mult timp, niciunul nu mai zise nimic. În tăcere, Lexie încercă să-și înăbușe un căscat, dar părea foarte somnoroasă.

— Scuze, zise ea. Sunt obosită.

— Asta se întâmplă dacă plângi o oră întregă.

— Și dacă ești însărcinată, zise ea. Am fost tare obosită în ultima vreme. La bibliotecă închideam ușa ca să mă pot odihni cu capul pe birou.

— Păi, ia-o încet. Ești însărcinată cu copilașul meu, știi. Și ar trebui să pornești spre casă pentru a dormi puțin.

Ea îl privi întrebător.

— Vrei să vii și tu?

El se gândi puțin.

— Mai bine nu, zise el. Știi ce se întâmplă când dorm la tine.

— Vrei să spui că, de fapt, nu dormim o bună bucată de timp?

— Nu mă pot abține.

Ea dădu din cap aprobator, devenind dintr-odată serioasă.

— Ești sigur că nu rămâi aici pentru că...

— Nu, zise el, întrerupând-o cu un zâmbet. Nu sunt supărat. Acum, că înțeleg ce s-a petrecut, mă simt mult mai bine.

Ea îl sărută, și apoi se ridică de pe pat.

— Bine, zise ea întinzându-se.

El observă că abdomenul ei nu mai era la fel de aplatizat ca mai înainte, și privirea lui stăruia destul de mult.

— Nu te uita că sunt grasă, zise rușinându-se.

— Nu ești grasă, replică el, simțindu-se încântat. Ești însărcinată și arăți minunat.

Ea îl privi de parcă s-ar fi întrebat dacă el chiar spunea adevărul referitor la motivul pentru care nu trecea pe la ea, dar se abținu să reînceapă discuția. Jeremy se ridică și o conduse la ușă. După ce o sărută în semn de rămas-bun, o urmări în timp ce se îndrepta spre mașină, derulând în minte evenimentele acelei seri.

— Hei, Lexie?

Ea se întoarce.

— Da?

— Am uitat să te întreb. Știi cumva dacă Doris are computer?

— Doris? Nu.

— Nici măcar la restaurant?

— Nu, răspunse Lexie. Ea e de modă veche. Sunt sigură că nici măcar nu știe să deschidă un computer. De ce?

— Întrebam și eu, zise el.

El înțelese nedumerirea de pe chipul ei, dar nu dori să intre în amănunte.

— Somn ușor, zise el. Te iubesc.

Și eu te iubesc, zise ea cu voce liniștită.

Ea deschise portiera mașinii și se strecură în spatele volanului.

Jeremy se uită cum porni mașina, dădu îndărăt și o luă pe aleea cu pietriș până când luminile de semnalizare din spate se estompară, iar ea nu se mai văzu. Peste câteva minute, el se afla la birou, sprijinindu-se de spătarul scaunului și cu picioarele pe tăblia mesei.

În seara aceea, fuseseră explicate multe lucruri, și toate aveau o logică perfectă. Bănuielile sale legate de Rodney dispăruseră, presupunând că fusese cu adevărat suspicios, dar mai era problema e-mailurilor.

Dacă Lexie spunea adevărul, nu Doris le trimisese. Dar, dacă nu le trimisese ea, atunci cine?

Jurnalul lui Doris se afla pe birou, iar el se trezi fixându-l din nou cu privirea. De câte ori se gândise dacă să-l citească sau nu, în speranța că ar descoperi un articol de scris? Dar, evitase să o facă. Se gândi din nou la cel mai recent e-mail.

„EA ȚI-A SPUS ADEVĂRUL? CITEȘTE JURNALUL LUI DORIS. ACOLO, VEI GĂSI RĂSPUNSUL.“

Care adevăr? Și ce putea găsi în jurnalul lui Doris? Ce răspuns trebuia să găsească?

Nu știa. Nici măcar nu era sigur dacă dorea să afle ceva. Dar, cu mesajul stăruindu-i în minte în continuare se pomeni întinzând mâna după jurnal.

ZECE

Cea mai mare parte din săptămâna următoare, Jeremy studie jurnalul.

În bună măsură, Doris fusese meticuloasă cu însemnările ei. Erau 232 de nume în total, toate scrise cu stiloul; alte 28 de femei erau înscrise pe o listă cu inițialele, deși nu era nicio explicație a motivului pentru care nu mai erau trecute numele. Tații erau de obicei identificați, dar nu întotdeauna. În majoritatea cazurilor, Doris notase data vizitei, o apreciere despre cât de avansată era sarcina mamei și sexul prezis al copilului. Mamele se semnavă imediat după prezicerea ei. În trei cazuri, femeile scriseseră că nici măcar nu știuseră că erau însărcinate.

Sub fiecare prezicere, Doris lăsase un spațiu unde, mai târziu, scrisese numele și sexul copilului imediat ce se născuse, uneori cu o cerneală de altă culoare. Din când în când, atașase anunțul de naștere din ziar, și, așa cum îi spusese și Lexie, Doris nu se înșelase nici măcar o dată. Cel puțin în cazurile în care ea făcuse într-adevăr o predicție. Existau treisprezece cazuri în care Doris nu prezisese sexul copilului, un fapt pe care nici Lexie și nici Doris nu-l amintiseră. În acele cazuri, Jeremy bănuia, după însemnările ulterioare pe care Doris le făcuse, că mama, în cele din urmă, avortase.

Înscrierile, una după alta, păreau să se amestece laolaltă.

19 februarie 1995, Ashley Bennett, 23, douăsprezece săptămâni.

Tom Harker, tatăl. BĂIAT – *Ashley Benett*

Toby Roy Bennett, născut pe 31 august 1995.

12 iulie 1995, Terry Miller, 27, nouă săptămâni.

Multe greșuri matinale. Al doilea copil. FATĂ. –

Terry Miller

Sophie May Miller, născută pe 11 februarie 1996.

El continuă să citească și să caute exemple, încercând să descopere ceva neobișnuit. Citi jurnalul din scoarță în scoarță, înscriere după înscriere, de nenumărate ori. Pe la mijlocul săptămânii, începu să simtă că rata totuși ceva, așa că reciti jurnalul de la început până la sfârșit, dar începu cu sfârșitul. Apoi îl citi de la cap la coadă din nou.

Când, în sfârșit, găsi acel ceva, era vineri dimineață, într-o jumătate de

oră trebuia să o ia pe Lexie ca să meargă să rezolve în sfârșit târgul cu casa. Nu-și făcuse încă bagajul pentru călătoria la New York, dar în clipa aceea nu reușea decât să se uite încremenit la înscrierea pe care Doris o mângălise într-o caligrafie tremurată.

28 septembrie 1996: L.M.D. Vârsta 28,
șapte săptămâni. Trevor
Newland, tată probabil. Descoperit din întâmplare.

Dedesubt nu mai era notat nimic altceva, ceea ce însemna că mama avortase.

Jeremy strânse cu putere jurnalul în mâini, descoperind brusc că îi era greu să respire. Doar un singur nume, unul pe care nu-l recunoscuse, dar inițialele pe care le recunoștea.

„L.M.D. Lexie Marin Darnell.“

Însărcinată cu copilul altcuiva. O altă minciună din omisiune.

O altă minciună...

Gândurile începeau s-o ia razna. Lexie îl mințise cu acel fapt exact cum îl mințise în privința timpului petrecut cu Rodney. Exact cum mințise cândva despre locul unde se dusesse după ce fusese acasă la Doris... și, înainte de asta, mințise susținând că știa adevărul despre luminile misterioase din cimitir.

Minciuni și adevăruri ascunse...

Un șablon?

Buzele i se strânseseră într-o linie severă. Cine era ea? De ce făcea toate astea? Și de ce naiba nu i-ar fi spus? Asta ar fi înțeles.

El nu știa dacă să se simtă furios sau rănit. Sau și una, și alta. Avea nevoie de timp să se gândească, dar problema era că nu prea mai avea timp. Curând, el și Lexie aveau să fie proprietarii unei case; într-o săptămână, aveau să se căsătorească. Dar Alvin avusese dreptate tot timpul. El nu o cunoștea, nu o cunoscuse câtuși de puțin. Și, înțelese el dintr-odată, nici nu avea încredere deplină în ea. Da, ea își motivase decepțiile, așa că, luate separat, fiecare fusese motivată. Dar asta avea să devină regulă? Va trebui să se obișnuiască să accepte denaturarea adevărului? *Ar putea* el trăi în felul acela?

Și cine trimisese e-mailul? Din nou, se revenea la asta, nu-i așa? Persoana care verificase traseul e-mailurilor misterioase îl sunase pe la începutul săptămânii să-l informeze pe Jeremy că, era foarte probabil ca,

mesajele să provină din afara orașului și că spera să rezolve problema cât mai repede posibil. Ceea ce însemna... *ce?*

El nu știa și nici nu avea timp să clarifice problema, întâlnirea cu avocatul pentru încheierea afacerii cu casa era programată în douăzeci de minute. Era cazul să amâne totul? Ar putea face asta?

Prea multe întrebări la care să se gândească; prea multe de făcut.

Deplasându-se ca un robot, părăsi camera de la Greenleaf și, peste zece minute, cu mintea răvășită, opri mașina în fața casei lui Lexie. Prin fereastră, zări mișcare în casă, așa că păși pe verandă.

În trecut, Jeremy observă că ea se îmbrăcase foarte elegant. Purtând pantaloni cafenii și un sacou asortat peste o bluză albastru-deschis, ea zâmbi și îi făcu semn cu mâna în timp ce sări pe treptele verandei. Pentru o clipă, puteai uita că era însărcinată.

Însărcinată...

„Exact ca data trecută.“ Furia ieși iarăși la suprafață, dar ea nu păru să observe în timp ce se strecură în mașină.

— Hei, iubitul, ce faci? Pentru o clipă, am crezut că nu o să ajungem la timp.

El nu reuși să răspundă. Nu se putea uita la ea. Nu era sigur dacă dorea să o înfrunte în momentul acela sau era mai bine să aștepte până când avea să analizeze totul la rece.

Ea își puse o mână pe umărul lui.

— Te simți bine? Îndrăzni ea. Pari tulburat.

El strânse volanul, străduindu-se să-și păstreze controlul.

— Mă gândesc numai.

Ea îl urmări atentă.

— Vrei să discutăm?

— Nu, zise el.

Ea continuă să-l privească, neștiind dacă era cazul să se îngrijoreze. După o clipă, se lăsă pe spate și își prinse centura de siguranță.

— Nu ți se pare emoționant? zise ea încercând să schimbe subiectul și totodată să înveselească atmosfera. Prima noastră casă. Ar trebui să sărbătorim după asta. Poate să luăm prânzul înainte ca tu să pleci la aeroport, în plus, nu o să te mai văd două zile.

El trase mașina pe alee, apoi înaintă șovăitor.

— Cum dorești.

— Nu pari prea entuziasmat.

El se prefăcu preocupat de drum în timp ce înainta, cu mâinile strânse

pe volan.

— Am zis că merg.

Ea clătină din cap și întoarse fața spre geam.

— Mulțumesc mult, murmură ea.

— Ce? Acum, *tu ești* supărată?

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce ești atât de indispus. Se presupune că e ceva emoționant. Ne cumpărăm o casă, iar tu pleci la petrecerea burlacilor. Trebuie să fii bucuros. Până una, alta, te porți de parcă am merge la o înmormântare.

Jeremy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Dacă începeau să se certe, nu exista nicio șansă ca disputa să se termine înainte ca ei să ajungă la biroul avocatului. El știa asta. Nu dorea să facă problema publică, și nici nu era măcar sigur cum să înceapă. Dar aveau să discute mai târziu. În mod negreșit.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere, și, cu fiecare minut care trecea, atmosfera din interiorul mașinii devenea tot mai apăsătoare. Când au ajuns la birou și au zărit-o pe doamna Reynolds care îi aștepta în față, Lexie nu a privit deloc înspre el. De îndată ce mașina s-a oprit, Lexie a deschis portiera, a ieșit și a pornit spre doamna Reynolds fără să aștepte.

„Foarte bine, se gândi el. Ești furioasă? Acum suntem în aceeași tabără, draga mea.“ El închise portiera și merse încet în spatele ei, fără să se străduiască să o ajungă din urmă.

— Astăzi e ziua cea mare, zise doamna Reynolds zâmbind pe măsură ce Lexie se apropia. Sunteți pregătiți?

Lexie dădu din cap aprobator, iar Jeremy nu spuse nimic. Doamna Reynolds se uită de la Lexie la Jeremy și invers. Zâmbetul îi pieri. Avea suficientă experiență cât să recunoască o ceartă. Să cumperi o casă era un lucru stresant, așa că oamenii reacționau în diferite moduri. Dar nu era treaba ei. Treaba ei *era* să-i invite pe amândoi înăuntru să semneze documentele înainte ca scurta ceartă să se transforme în ceva ce ar putea anula afacerea.

— Știu că sunteți deja așteptați, zise ea, făcându-se că nu observase expresiile lor mohorâte. Vom intra în sala de conferințe. Ea făcu un pas spre ușă. Pe aici. Voi doi faceți o afacere de milioane. Imediat ce casa e gata, o să devină un adevărat punct de atracție.

Ea ținu ușa deschisă, așteptând un răspuns.

— De-a lungul coridorului, îi îndemnă ea din nou. A doua ușă pe stânga.

Odată intrați, ea grăbi pasul pe lângă ei, aproape obligându-i să o urmeze. O urmară, dar, ca un făcut, avocatul nu se afla în încăpere.

— Luați loc. Sunt sigură că a ieșit pentru o clipă. Dați-mi voie să-l caut, bine?

Lexie și Jeremy stăteau în diagonală unul față de celălalt, în timp ce doamna Reynolds ieși din încăpere. Jeremy întinse mâna după un creion și începu să bată cu el în masă, cufundat în gânduri.

— Ce este cu tine astăzi? întrebă Lexie într-un final.

Jeremy înțelese provocarea din tonul ei, dar nu spuse nimic.

— Nu ai de gând să vorbești cu mine?

El își ridică încet privirea ca să o înfrunte pe a ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Trevor Newland, zise el cu voce calmă. Sau ar trebui să-l numesc Domnul Renaștere?

Ochii lui Lexie deveniră doar puțin mai mari, și era gata să răspundă când doamna Reynolds apăru din nou în ușă, cu avocatul după ea. Cei doi se așezară la masă, iar avocatul deschise dosarul în fața lor.

Avocatul începu să le explice procedura, dar Jeremy de-abia îl auzea. Imagini din trecut i se perindau fulgerător prin minte. Ultima dată când fusese într-o încăpere ca aceea, finaliza divorțul cu Maria. Toate păreau la fel, de la masa mare vișinie, înconjurată de scaune capitonate, până la rafturile pline cu manuale juridice și ferestrele mari care lăsau să intre lumina soarelui.

În următoarele minute avocatul le detalie prevederile contractului pagină cu pagină. Îi plimbă printre cifre, le arată totalul creditului bancar și rezultatele inspecției casei, evaluarea și taxele repartizate proporțional. Brusc, totalul i se păru la fel de copleșitor ca faptul că avea să-și petreacă următorii treizeci de ani plătind pentru casă. Cu o strângere de inimă, Jeremy semnă, și apoi îi împinse paginile lui Lexie. Niciunul din ei nu puse întrebări, niciunul nu opri procedura. La un moment dat, Jeremy observă că avocatul făcea schimb de priviri cu doamna Reynolds, care, drept răspuns, se mulțumi să ridice din umeri.

Între timp, avocatul reasamblă cele trei dosare: unul pentru vânzător, unul pentru arhiva proprie și unul pentru Jeremy și Lexie. El le dădu dosarul, așa că Jeremy întinse mâna, ridicându-se de la masă.

— Felicitări, zise avocatul.

— Mulțumesc, răspunse Jeremy.

Doamna Reynolds îi conduse pe Jeremy și pe Lexie spre ușă într-o tăcere mormântală, dar, imediat ce ieșiră, îi felicită, înainte de a porni

grăbită spre mașina ei.

Afară, în lumina soarelui, nici Jeremy și nici Lexie nu păreau să știe ce să spună, până când Lexie rupse în sfârșit tăcerea.

— Putem merge să vedem casa? întrebă ea.

Jeremy o studie înainte de a răspunde.

— Nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă mai întâi?

— Hai să discutăm când ajungem acolo.

Primul lucru pe care îl observă Jeremy când se opriră în fața casei fură baloanele legate de stâlpul de lângă ușa din față, și apoi bannerul cu: „BINE AȚI VENIT ACASĂ“. El aruncă o privire spre Lexie.

— Am aranjat baloanele și bannerul în această dimineață, explică ea. Îmi imaginam că avea să fie o surpriză plăcută.

— Este, zise el.

Știa că se cuvenea să spună mai multe, dar nu o făcu.

Lexie clătină ușor din cap, aproape imperceptibil, însă foarte sugestiv. Fără să vorbească, deschise portiera mașinii și ieși. Jeremy o urmări cum mergea spre casă, observând că nici nu-l aștepta și nici nu se uita înapoi.

Jeremy simți că era la fel de dezamăgită de el cum era și el de ea și că furia lui o reflecta pe a ei. El știa ce se întâmplase cu Trevor Newland, iar ea știa că aflase și el.

Totuși, Lexie părea să dorească să evite discuția pe marginea aceluși subiect.

Jeremy coborî din mașină. La momentul respectiv, Lexie stătea în picioare pe veranda din față, cu brațele încrucișate, uitându-se spre o umbră bătrână de chiparoși. Jeremy porni spre ea, conștient că îi putea auzi zgomotul pașilor în timp ce se deplasa spre verandă. Se opri când se apropie.

Vocea ei era aproape ca o șoaptă.

— Și când mă gândesc că plănuisem totul. Pentru ziua de astăzi... Eram foarte emoționată când am cumpărat baloanele și bannerul de la magazin și aveam totul planificat în minte. M-am gândit ca, după ce încheiam afacerea, să propun un picnic și să cumpărăm niște sendvișuri și apă minerală de la Herbs și să te iau prin surprindere aducându-te aici. La casa noastră, în prima zi când am devenit proprietari. Mi-am imaginat că o să stăm pe veranda din spate și... nu știu, pur și simplu, o să fim emoționați, pentru că amândoi știm că o asemenea zi nu se va mai repeta nicicând. Ea făcu o pauză. Nu o să fie așa, nu?

Vorbele ei îl făcură să regrete modul în care se purtase, fie și numai pentru o clipă. Dar nimic din ce se întâmpla nu era din vina lui. El doar aflase ceva despre Lexie, un fapt pe care ea nu avusese destulă încredere în el ca să i-l spună. Și acum îi cerea explicații.

O auzi respirând adânc înainte de a-l înfrunta.

— Ce vrei să știi despre Trevor Newland? Ți-am povestit deja despre el. A apărut în oraș într-o vară, în urmă cu câțiva ani, am avut o dispută, iar el a plecat. Asta-i tot.

— Nu asta am întrebat. Am întrebat ce s-a întâmplat.

— Nu văd ce importanță are, zise ea. Mi-a plăcut de el, și el a plecat, iar eu nu l-am mai văzut niciodată. N-am mai auzit niciodată de el.

— Dar ceva s-a întâmplat, insistă el.

— De ce faci asta? dori ea să afle. Jeremy, aveam treizeci și unu de ani când ne-am cunoscut. N-am apărut de sub o stâncă și nu mi-am trăit viața ascunsă în podul unei case. Da, m-am întâlnit și cu alți oameni înainte să apari tu, bine? Și, da, chiar mi-au și plăcut unii dintre ei. Dar și tu ai făcut la fel, însă nu mă vezi întrebându-te de Maria sau de fostele tale prietene. Nu știu ce te-a apucat în ultima vreme. Trebuie să fii extrem de atentă la tot ce spun ca să nu te superi. Da, poate că ar fi trebuit să-ți fi spus despre Trevor, dar, ținând cont de modul în care te comporti în ultima vreme, am fi sfârșit-o certându-ne.

— Modul în care mă comport?

— Da, zise ea ridicând vocea. Puțină gelozie este ceva normal, dar asta este de-a dreptul ridicol. Mai întâi Rodney, acum Trevor? Unde o să se termine? O să-mi ceri numele tuturor tipilor cu care m-am întâlnit în facultate? Vrei să știi cu cine am mers la plimbare? Sau despre primul băiat pe care l-am sărutat? Vrei toate amănuntele? Mă întreb încă o dată când o să se termine?

— În cazul ăsta nu e vorba despre gelozie, se repezi el.

— Nu? Atunci despre ce este vorba?

— Despre încredere.

— Încredere? întrebă ea cu scepticism. Cum trebuie să am încredere în tine dacă tu nu ai încredere în mine? Săptămâna asta mi-a fost teamă până să și îl salut pe Rodney, mai ales de când s-a întors Rachel, de teama lucrurilor pe care ți le-ai putea imagina. Încă nu știu unde a fost Rachel sau ce se petrece cu ea, dar am stat ca pe ace încercând să te mulțumesc, așa că nici măcar n-am avut timp să întreb. Dar, exact când credeam că lucrurile reveneau la normal între noi, tu începi să mă întreb despre Trevor. Parcă ai

căuta scuze ca să te cerți, și chiar m-am săturat.

— Nu mă învinovați pentru asta, răspuse Jeremy. Nu eu sunt cel care ascunde lucrurile.

— Eu. Nu ascund nimic.

— Am citit jurnalul lui Doris! ripostă Jeremy. Ți-am văzut inițialele în el!

— Despre ce vorbești?

— Despre jurnalul ei! zise el din nou. Scrie acolo în însemnările ei – că LMD era însărcinată, dar Doris nu a reușit să prezică sexul copilului. Asta pentru Doris însemna că femeia avorta. L-M-D. Lexie Marin Darnell! Tu erai, nu?

Ea înghiți în sec, fără să-și ascundă tulburarea.

— Era scris în jurnal?

— Da, și era trecut și numele Trevor Newland.

— Stai... zise ea devenind, în mod evident, tot mai tulburată.

— Spune-mi, ceru el să afle. Ți-am văzut inițialele, i-am văzut numele lui și am pus lucrurile cap la cap. Ai fost însărcinată, nu-i așa?

— Și ce? strigă ea. Ce importanță are?

— Doare să văd că n-ai avut suficientă încredere în mine încât să-mi spui. M-am săturat de aceste secrete între noi...

Ea îl întrerupse, înainte ca el să termine.

— Doare? Te-ai oprit vreo clipă să te gândești la sentimentele mele atunci când ai citit jurnalul? Te-ai gândit că este posibil poate să mă fi durut și pe mine? Că poate nu ți-am spus pentru nu-mi place să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat? Că a fost o perioadă îngrozitoare a vieții mele și că nu doream câtuși de puțin să o retrăiesc? Nu are nicio legătură cu încrederea în tine. Nu are absolut nicio legătură cu tine. Am fost însărcinată. Am avortat. Și ce? Oamenii mai greșesc, Jeremy.

— Nu înțelegi ce vreau să spun.

— Ce vrei să spui? Că aveai iarăși chef de ceartă în această dimineață, așa că ai căutat un motiv? Ei bine, într-adevăr, ai găsit unul, așa că te felicit. Dar toate astea încep să mă obosească. Știu că ești stresat, dar nu trebuie să continui să-ți verși nervii pe mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Scrisul tău! zise ea ridicându-și mâinile în sus. Numai despre asta e vorba, și tu o știi! Nu ești în stare să scrii, așa că te răzbuni pe mine de parcă ar fi cumva vina mea. Exagerezi totul, și eu încasez loviturile. Un prieten are necazuri, așa că stau de vorbă cu el, și, din senin, nu am

încredere în tine. Nu-ți spun că am făcut un avort în urmă cu patru ani, și tu crezi că asta e din cauză că nu am încredere în tine. M-am săturat să fiu eu oaia neagră pentru că tu nu ești capabil să scrii un articol.

— Nu mă acuza pe mine de toate astea. Eu sunt cel care s-a sacrificat pentru a fi...

— Da! zise ea. Exact asta vreau să spun! Tu ești cel care a făcut *sacrificiul*, rosti ea aproape cu dușmănie. Exact așa te porți! Ca și cum ți-ai fi ruinat întreaga viață mutându-te aici.

— N-am spus asta.

— Nu, dar asta ai vrut să spui. Ești stresat din cauza scrisului și te răzbuni pe mine. Nu e vina mea! Ai stat o clipă să te gândești că și eu sunt stresată? Eu sunt cea care a făcut toate planurile de nuntă. Eu sunt cea care s-a ocupat de renovarea casei. Eu sunt cea care a făcut toate astea, fiind, în același timp, însărcinată. Și ce primesc? „Nu mi-ai spus adevărul“. Chiar dacă aș fi făcut-o, chiar dacă ți-aș fi povestit totul, ai fi găsit un alt motiv ca să te superi pe mine. Nimic din ceea ce fac nu mai e bine. Parcă ai devenit o persoană pe care nici măcar nu o cunosc.

Jeremy simți cum furia sa răbufnea din nou.

— Asta se întâmplă pentru că nici tu nu consideri că eu fac ceva bun. Nu mă îmbrac cum trebuie, nu comand mâncarea potrivită, îmi doresc o mașină total nepotrivită și nici măcar nu m-am priceput să aleg casa în care am să locuiesc. Tu ai luat toate hotărârile, iar părerea mea nu a contat câtuși de puțin.

Ochii ei aruncau fulgere de mânie.

— Asta pentru că eu mă gândesc la familia noastră. Tu te gândești doar la persoana ta!

— Și tu? strigă el. Eu am fost obligat să renunț la familia mea pentru că tu nu aveai de gând să renunți la a ta. Eu am fost obligat să-mi risc cariera. Eu locuiesc într-un motel nenorocit înconjurat de animale moarte pentru că tu nu ai vrut ca lumea din oraș să-și facă o impresie greșită. Și eu sunt cel care plătește lucrurile pe care le vrei, nu altcineva!

— Bani? Ești furios și din cauza banilor?

— O să mă ruinez aici, și tu nici măcar nu bagi de seamă! Am fi putut amâna unele dintre aceste renovări. N-aveam nevoie de un pătuț de cinci sute de dolari! N-aveam nevoie de un dulap întreg plin cu haine! Copilul nici măcar nu a venit pe lume! El își ridică mâinile în aer. În concluzie, poți înțelege de ce sunt stresat în legătură cu scrisul. Cum să plătesc pentru toate lucrurile astea pe care le vrei dacă nu pot lucra aici? Nu există nicio

știre din care să te inspire, nu există vigoare, nu există nimic aici!

Când termină, amândoi se uitară fix unul la celălalt mult timp, fără să scoată vreun cuvânt.

— Asta crezi cu adevărat? Că nu există *nimic aici*? Dar eu și copilul? Noi nu însemnăm nimic?

— Știi ce vreau să spun.

Lexie își încrucișă brațele.

— Nu, nu știi. De ce nu-mi spui tu?

Jeremy clătină din cap, simțindu-se dintr-odată epuizat. Nu-și dorise decât ca ea să-l asculte. Fără niciun cuvânt, părăsi veranda.

Se îndreptă spre mașină, apoi se hotărî să o lase acolo. Lexie avea nevoie de ea; el avea să se descurce. Scoase cheile din buzunar și le aruncă lângă roată. Porni pe alee, fără a se sinchisi să se uite înapoi.

UNSPREZECE

Câteva ore mai târziu, Jeremy stătea în fotoliul din casa părinților săi din Queens și se uita pe fereastră. Mai devreme, în după-amiaza aceea, împrumutase, în cele din urmă, mașina lui Doris ca să meargă să se schimbe și să-și ia lucrurile de la Greenleaf, grăbindu-se apoi spre aeroport. Observându-i expresia, Doris nu-l luase la întrebări, iar, pe parcursul drumului, el revăzuse cearta în minte de o sută de ori.

La început, fusese ușor să rămână furios din cauza modului în care Lexie răstălmăcise faptele în avantajul ei, dar, pe măsură ce bornele kilometrice treceau una după alta și nervii se domoleau, începuse să se întrebe dacă era posibil ca ea să fi avut dreptate. Nu în legătură cu tot ce susținuse – ea fusese oarecum responsabilă pentru modul în care conflictul se extinsese –, dar, cu certitudine, în anumite privințe. Se înfuriase el într-adevăr din cauza lipsei ei de încredere sau reacționase din cauza stresului și se răzbunase pe ea? Dacă ar fi într-unul sincer, ar recunoaște că stresul pe care-l resimțea el avusese un rol major, dar nu era vorba doar de stresul legat de munca sa. Mai era și treaba cu e-mailurile.

E-mailurile erau menite să-l facă să se întrebe dacă era într-adevăr copilul lui. E-mailurile intenționau să-l facă să-și piardă încrederea în Lexie. E-mailurile păreau să-și fi atins scopul. Dar cine le trimisese? Și de

ce?

Cine știa că Lexie era însărcinată? Doris, bineînțeles, ceea ce o făcea din nou să pară persoana suspectă. Dar el, pur și simplu, nu o vedea făcând un asemenea lucru, și, după spusele lui Lexie, ea nici măcar nu știa cum să folosească un computer. Cel care trimisese e-mailurile era expert.

Pe urmă, mai era Lexie. El își amintea expresia ei când îi spusese că îi văzuse numele. Dacă nu se prefăcuse foarte bine, ea nu știuse că numele ei se afla scris în jurnal. Îi spusese Doris vreodată că știa? Oare Lexie îi spusese lui Doris? Ținând cont de momentul când avusese loc avortul, poate că niciuna din ele nu spusese nimic celeilalte.

Prin urmare, cine știa?

El îl sună pe prietenul lui, hacker, și-i lăasă un mesaj, comunicându-i că era ceva urgent și că avea neapărat nevoie de acea informație. Înainte de a pune receptorul în furcă, îl rugă să-l sune pe mobil de îndată ce avea să descopere ceva.

Într-o oră avea să meargă la petrecerea burlacilor, deși numai de asta nu avea chef. Oricât de grozav ar fi fost să-și petreacă un timp cu Alvin, nu dorea să discute toate astea cu el. Era de presupus că avea să se distreze în acea seară, dar în momentul acela distracția i se părea ceva imposibil.

— N-ar trebui să te pregătești?

Jeremy îl văzu pe tatăl său venind din bucătărie.

— Sunt gata, zise el.

— Ce-i cu cămașa asta? Semeni cu un muncitor.

În graba cu care își făcuse bagajele ca să plece din oraș, și dându-și seama că transpirase în hainele pe care le purtase mai devreme la încheierea tranzacției cu casa, Jeremy smulsese de pe umeraș exact cămașa aia. Privind în jos, se întrebă dacă făcea, fără să-și dea seama, efortul să admită că Lexie avusese dreptate.

— Nu-ți place?

— Este altfel, categoric, remarcă tatăl său. Ai cumpărat-o de acolo?

— Lexie mi-a dăruit-o.

— Poate e cazul să discuți cu ea despre modă. Eu aș putea să arăt bine în ceva de felul ăsta, dar pentru tine nu mi se pare potrivită. Mai ales dacă ieși în seara asta.

— Vom vedea, zise Jeremy.

— Faci cum vrei, replică tatăl său așezându-se pe canapea. Ce se întâmplă? Ai avut o dispută cu Lexie înainte de a pleca?

Jeremy ridică din sprâncene. Mai întâi primarul, iar acum tatăl său. Oare

era atât de ușor să-și dea toată lumea seama?

— Ce te face să spui asta? Întrebă el în schimb.

— Modul în care te porți. S-a supărat pe tine din cauza petrecerii burlacilor?

— Nu, nicidecum.

— Fiindcă unele femei se supără din cauza asta. A, bineînțeles, toate spun că e în regulă, că așa e tradiția, dar în adâncul sufletului nu suportă gândul că logodnicul lor stă gură-cască la niște femei frumoase.

— Nu o să fie genul ăsta de petrecere. I-am spus lui Alvin că nu vreau așa ceva.

Tatăl lui se făcu comod.

— Atunci din ce cauză v-ați certat? Vrei să discutăm?

Jeremy se gândi dacă să-i spună sau nu, dar, se hotărî să nu-i spună.

— Nu prea. E ceva intim.

Tatăl său dădu din cap aprobator.

— Fiindcă veni vorba, mi s-a părut mereu o idee bună. Crede-mă pe cuvânt. Motivele pentru care un cuplu se ceartă ar trebui să rămână necunoscute celorlalți. Dacă nu e așa, iese scandalul de pe lume. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-ți dau câteva sfaturi, nu-i așa?

— Nu te-am împiedicat niciodată să o faci.

— Toate cuplurile se ceartă. Asta nu trebuie să uiți.

— Știu.

— Mda, dar cred că-ți imaginezi că tu și Lexie vă certați mai mult decât ar fi cazul. Nu pot să-ți spun dacă e așa sau nu, dar am cunoscut-o pe tânăra doamnă când a venit aici, și îți spun sincer că e potrivită pentru tine și ai fi un prost dacă n-ai încerca să rezolvi problemele – indiferent de natura lor. E o persoană deosebită, iar mama ta consideră că ai fost tare norocos. La fel cred toți cei de aici, apropo.

— Nici măcar nu o cunoașteți. Ați întâlnit-o doar o singură dată.

— Știai că îi scrie mamei tale în fiecare săptămână de când ați fost aici? Și cumnatelor tale?

Fața lui Jeremy îi trădă uimirea.

— Asta-mi imaginam și eu, zise tatăl său. Și dă și telefon. Și trimite și fotografiile. Mama ta a văzut-o cum arată în rochia de mireasă, cum o să fie tortul, cum e casa. A trimis chiar și niște poze cu farul, așa că știe și cum arată locul. În felul ăsta, și ea și noi toți ceilalți ne simțim oarecum implicați. Mama ta abia așteaptă să meargă acolo ca să poată petrece mai mult timp cu ea.

Jeremy nu zise nimic.

— De ce n-am știut despre toate astea? Întrebă el în cele din urmă.

— Nu știu. Poate că ea a dorit ca tu să fii surprins de nuntă, așa că îmi pare rău că am stricat totul. Dar părerea mea e că puțini oameni ar face toate astea. Ea știa că mama ta nu era bucuroasă că tu aveai să pleci, dar nu a luat-o ca pe un atac personal. În schimb, s-a pus pe treabă ca să îmbunătățească situația. Numai unei persoane speciale îi poate păsa de toate astea.

— Nu-mi vine să cred, mormăi Jeremy, gândindu-se că Lexie era plină de surprize.

Dar, de data asta, era de bine.

— Știu că ai mai fost căsătorit, dar acum începi o viață nouă. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiți este să vezi lucrurile în ansamblu. Când situația devine dificilă, amintește-ți, înainte de toate, motivul pentru care te-ai îndrăgostit de ea. Este o femeie deosebită, iar tu ai avut norocul să o găsești exact cum și ea a avut norocul să te descopere. Are o inimă de aur, așa că nu poți înșela buna-credință a unei astfel de persoane.

— De ce am impresia că ești de partea ei și îți închipui că ne-am certat din vina mea?

— Pentru că te cunosc de o viață, zise tatăl lui, făcându-i cu ochiul. Întotdeauna te-ai priceput de minune să cauți ceartă. Ce-ți imaginezi că faci când scrii articolele alea?

În ciuda tuturor lucrurilor, Jeremy râse.

— Și dacă greșești în privința mea? Și dacă a fost vina ei?

Tatăl lui Jeremy ridică din umeri.

— Atunci, aș spune că pentru un tangou e nevoie de doi oameni. Bănuiala mea este că amândoi aveți dreptate și totodată amândoi greșiți. Oricum, în felul ăsta funcționează majoritatea disputelor. Oamenii sunt cei care sunt, și nimeni nu este perfect, dar căsnicia devine un fel de echipă. O să vă petreceți restul vieții aflând câte ceva unul despre celălalt, și, din când în când, lucrurile sar în aer. Dar frumusețea căsniciei este că, dacă alegi persoana potrivită și amândoi vă iubiți reciproc, veți găsi întotdeauna o cale să ieșiți la liman.

Mai târziu, în seara aceea, Jeremy stătea rezemat de peretele din apartamentul lui Alvin cu o bere în mână, studiind grupul de persoane din care mare parte se uitau la televizor. Poate pentru că îi plăceau tatuajele,

Alvin era un mare fan al lui Allen Iverson²⁰, și, ca un făcut, 76ers²¹ se confruntau cu Hornets²² în finale. Deși majoritatea celor prezenți ar fi preferat probabil să-i vadă pe Knicks, aceștia aveau să joace miercuri. Cu toate acestea, lumea se afla în jurul televizorului, folosind petrecerea burlacilor drept scuză pentru a urmări partida cu un târăboi nepermis, în mod normal, de nevestele pe care le lăsaseră acasă. Asta dacă aveau neveste. Jeremy nu era foarte sigur în privința unora dintre ei, care erau la fel de plini de tatuaje și de piercinguri precum Alvin. Dar păreau să se distreze; câțiva beau încă de când sosiseră și deja articulau neclar cuvintele. Din când în când, câte unul părea să-și aducă brusc aminte motivul pentru care se afla în apartamentul lui Alvin și se îndrepta către Jeremy.

„Te distrezi?” întreba el. Sau: „Ce-ai zice să-ți mai aduc o bere?”

„Mă simt minunat, mulțumesc”, răspundea Jeremy.

Cu toate că nu-i mai văzuse pe oamenii aceia de două luni, puțini păreau să simtă nevoia să stea la taclale cu el, ceea ce era de înțeles, având în vedere că majoritatea erau mai mult prietenii lui Alvin decât ai lui. De fapt, în timp ce studia grupul, constată că nu îi recunoștea decât pe unii dintre cei prezenți, ceea ce i se păru oarecum amuzant de vreme ce era de presupus că petrecerea era în cinstea lui. El ar fi fost la fel de mulțumit să-și petreacă seara doar cu Alvin, Nate și frații săi, dar Alvin era renumit pentru că se folosea de orice motiv ca să se distreze. Și Alvin părea să se distreze de minune, mai ales că 76ers conduceau cu două puncte la jumătatea celei de-a treia reprize. El era printre cei care strigau și țipau de fiecare dată când 76ers marcau. Cum strigau și țipau și frații lui Jeremy. Doar Nate, care nu prea fusese niciodată un fan al sportului, părea neinteresat de partidă, fiind ocupat cu o nouă felie de pizza.

Petrecerea începuse bine; el intrase în cameră și fusese întâmpinat ca și cum s-ar fi reîntors recent de pe front. Frații săi se strânseseră în jurul lui și îl bombardaseră cu întrebări despre Lexie, despre Boone Creek și despre casă; Nate fusese foarte amabil să-i aducă o listă de posibile idei pentru articole, din care una era legată de utilizarea tot mai frecvent a astrologiei ca alternativă de investiție. Jeremy ascultase, își notase în minte și recunoscuse în sinea lui că subiectul era suficient de original pentru un editorial, dacă nu pentru un articol mai amplu; îi mulțumise lui Nate,

²⁰ Allen Iverson, jucător profesionist de baschet (n.tr.)

²¹ Philadelphia 76ers, echipă profesionistă de baschet din Philadelphia (n.tr.)

²² New Orleans Hornets, echipă profesionistă de baschet din New Orleans (n.tr.)

promițând că avea să rețină ideea. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva.

Cu toate acestea, uitase rapid pentru moment de problemele personale. Distanța avea un mod ciudat de a face ca necazurile vieții din Boone Creek să pară de-a dreptul hilare; în timp ce le povestea fraților săi despre lucrările de renovare, aceștia nu se puteau reține să nu râdă de modul cum îi descria pe muncitori, și Jeremy se pomeni râzând în același timp cu ei. Se prăpădiră de răs din cauza faptului că Lexie îl obliga să stea la Greenleaf și se rugară stăruitor de Jeremy să fotografieze camera, pentru a vedea cu ochii lor creaturile împăiate. Doreau și o poză cu Jed care, pe parcursul conversației, căpătase proporții aproape mitice în imaginația lor. Și ceruseră stăruitor, așa cum ceruse și Alvin, să le aducă la cunoștință când avea să meargă la vânătoare, ca să poată afla toate amănunțele.

Treptat, se apropiaseră de televizor alături de toți ceilalți, încadrându-se în peisaj. Jeremy se simțea mulțumit să-i urmărească de la distanță.

— Frumoasă cămașă, comentă Alvin, venind lângă el.

— Știu, zise Jeremy. Mi-ai mai spus de două ori.

— Și o să-ți mai spun. Nu-mi pasă dacă Lexie a cumpărat-o sau nu.

Arăți ca un turist.

— Și?

— Și? Ieșim în oraș în seara asta. O să facem ravagii în oraș, o să petrecem în onoarea ultimelor tale nopți ca bărbat necăsătorit, și tu ești îmbrăcat de parcă ți-ai petrecut după-amiaza mulgând vaci. Nu ești tu.

— Sunt noul Jeremy.

Alvin râse.

— Nu erai tu cel care se plângea de cămașă?

— Cred că a fost făcută pentru mine.

— Sigur a fost făcută pentru cineva. Dar prietenii mei se dau în vânt după ea, categoric.

Jeremy ridică berea și mai luă o înghițitură. Se chinuia cu ea de o oră, așa că nu mai era rece.

— Nu pot să spun că mă deranjează. Jumătate dintre ei poartă tricouri pe care le-au cumpărat la concertele de rock, și ceilalți sunt îmbrăcați în piele. Aș arăta ca nuca în perete, indiferent ce-aș purta.

— Asta cam așa e, zise Alvin zâmbind, dar ia uitate că ei dau viață petrecerii tale. Nu-mi puteam imagina să-mi petrec toată noaptea doar cu Nate.

Jeremy îl zări pe agentul său de partea cealaltă a încăperii. Nate purta un costum strâmt cu vestă, creștetul capului îi strălucea de transpirație, și pe

bărbie avea o pată de sos de pizza. Părea și mai nepotrivit în peisaj decât Jeremy. Observându-l pe Jeremy holbându-se, agită o felie de pizza.

— Da, apropo... mulțumesc că ți-ai invitat prietenii la petrecerea burlacilor dată în cinstea mea.

— Pe cine trebuia să invit? I-am întrebat pe tipii de la *Scientific American*, dar n-au părut deloc interesați. În afară de ei, singurele nume pe care le-am putut găsi, pe lângă frații tăi și Nate, erau de femei. Nu mi-am dat seama că erai atât de izolat pe când locuiai aici. Și, în plus, asta este doar începutul petrecerii, încălzirea pentru restul serii.

— Ezit să te întreb ce este programat pentru mai târziu.

— Nu te deranja. Este o surpriză.

Mulțimea izbucni în urale. Berea se revărsa peste tot, în timp ce reluarea îl arăta pe Iverson reușind o lovitură de trei puncte.

— Hei, Nate a stat de vorbă cu tine?

— Da. De ce?

— Pentru că nu vreau să distrugă seara vorbind despre articolele tale toată noaptea. Îmi dau seama că scrisul e un subiect dureros pentru tine în momentul de față, dar trebuie neapărat să uiți de el când ajungem în limuzină.

— Nicio problemă, minți Jeremy.

— Da, sigur. De aceea stai aici rezemat de perete în loc să urmărești meciul, nu?

— Mă pregătesc pentru seara asta.

— Arăți mai degrabă de parcă te-ai strădui să stai departe de necazuri. Și mai că aș băga mâna-n foc că ești încă la prima bere.

— Și?

— Și? Este petrecerea ta. Ai voie să te dezlănțui. De fapt, trebuie să te dezlănțui. Așa că îți aduc altă bere și hai să începem petrecerea!

— E totul în regulă, insistă Jeremy. Mă simt bine.

Alvin îl studie.

— Te-ai schimbat, zise el.

„Da, se gândi Jeremy, m-am schimbat.“ Dar nu spuse nimic.

Alvin clătină din cap.

— Știu că te căsătorești, dar...

Pentru că lăasă propoziția neterminată, Jeremy se uită fix la el.

— Dar ce?

— Păi, răspunse Alvin, toate astea. Felul în care ești îmbrăcat, modul în care te porți. Aproape că nu te mai recunosc.

Jeremy ridică din umeri.

— Poate că mă maturizez.

Alvin începu să desfacă eticheta de pe sticla de bere în timp ce răspunse:

— Mda, e posibil.

Imediat ce meciul se sfârși, cei mai mulți dintre prietenii lui Alvin se adunară pe lângă mâncare, făcând tot posibilul să termine ultimele felii de pizza, până când Alvin îi goni, în cele din urmă, din apartament. După plecarea lor, Jeremy îi urmă pe Alvin, pe Nate și pe frații săi jos pe scări, apoi se îngrămădiră cu toții într-o limuzină care aștepta deja. În interior se afla o altă ladă cu bere la gheață, până și Nate intrase în atmosferă. Un novice în ceea ce privea alcoolul, se legăna după numai trei beri și abia își mai ținea ochii deschiși.

— Clausen, spuse el. Trebuie să faci un alt reportaj ca cel pe care l-ai făcut cu Clausen. Asta trebuie să găsești. Trebuie să vânez un alt elefant. Mă auzi?

— Să vânez un elefant, zise Jeremy, încercând să ignore respirația mirositoare. Am înțeles.

— Asta-i. Asta-i exact ceea ce trebuie să faci.

— Știu.

— Dar trebuie să fie un elefant.

— Bineînțeles.

— Un elefant. Mă auzi?

— Urechi uriașe, trompă lungă, mănâncă arahide. Elefant. Am înțeles.

Nate dădu din cap aprobator.

— Acum gândește-te.

Pe cealaltă parte a mașinii, Alvin se aplecă spre șofer ca să îi dea indicații. Câteva minute mai târziu, mașina se opri; frații lui Jeremy își terminară berea înainte de a coborî.

Jeremy ieși ultimul și constată că se aflau la același bar trendy unde, în luna ianuarie, mersese să-și sărbătorească apariția sa la *Primetime Live*²³. Cu un bar granit lung și frumos luminat, locul era la fel de strălucitor și de aglomerat ca atunci. Dincolo de vitrinele din sticlă, se vedea doar o încăpere unde lumea stătea în picioare.

— Mi-am imaginat că s-ar putea să-ți placă să începem de aici, zise

²³ Emisiune de televiziune în rețeaua ABC. (n.tr.)

Alvin.

— De ce nu? replică Jeremy.

— Hei! strigă Nate. Recunosc locul ăsta. Am mai fost aici.

— Hai, amice, îl auzi Jeremy pe unul dintre frații săi. Să intrăm!

— Dar unde sunt dansatoarele?

— Mai târziu, îl auzi el pe un alt frate. Noaptea e lungă. Distracția abia începe.

Când Jeremy se întoarce spre Alvin, acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— N-am pus nimic la cale, dar tu știi cum devin unii tipi când e vorba despre petrecerile burlacilor. Nu mă poți trage la răspundere pentru tot ce se va întâmpla astă-seară.

— Ba pot.

— O, Doamne, ești chiar foarte nostim astă-seară, nu-i așa.

Jeremy îl urmă pe Alvin spre ușa din față. Nate și frații lui Jeremy își făcuseră deja intrarea, croindu-și drum printre oameni. Odată intrați, Jeremy se pomeni în atmosfera în care se simțise cândva ca acasă. Majoritatea oamenilor erau îmbrăcați elegant; unii în costume arătau de parcă ar fi venit direct de la birou. Curând, își îndreptă atenția direct spre o brunetă minunată la capătul îndepărtat al barului, care părea să bea un cocktail tropical; Jeremy de altădată s-ar fi oferit să-i cumpere pentru început o băutură. În seara aceea, când o văzu, se gândi la Lexie, și atinse cu degetele telefonul mobil, întrebându-se dacă ar trebui să sune doar ca s-o informeze că ajunsese cu bine. Poate chiar să-și ceară scuze.

— Ce vrei să bei? strigă Alvin.

El își făcuse deja drum cu coatele la bar și se înclina spre interiorul acestuia, încercând să atragă atenția barmanului.

— Mă simt perfect acum, strigă Jeremy, încercând să acopere zgomotul.

Prin marea de oameni, își vedea frații adunându-se la celălalt capăt al barului. Nate părea să meargă cu pași nesiguri, încercând să se strecoare printre oameni.

Alvin clătină din cap și comandă două ginuri cu apă tonică; după ce plăti, îi înmână un pahar lui Jeremy.

— Nu pot suporta asta, zise el, lăsând din mână paharul. Este petrecerea ta. În calitate de cavalier de onoare, pun piciorul în prag și insist să te învesești.

— Mă distrez, insistă Jeremy din nou.

— Nu, nu te distrezi. Ce? Tu și Lexie v-ați certat iar?

Jeremy aruncă o privire prin bar; în colț, i se păru că zărește pe cineva cu care se întâlnește cândva. Jane parcă. Sau era Jean?

Nu avea importanță, dar măcar era un mod simplu de a evita întrebarea lui Alvin. Ridică ușor capul.

— Oarecum, recunosc el.

— Voi doi vă certați tot timpul, zise Alvin. Te-ai gândit vreodată că asta ar trebui să vă spună ceva?

— Nu ne certăm tot timpul.

— Care a fost motivul acestei recente dispute? întrebă Alvin ignorând comentariul lui Jeremy. Ai uitat să o săruți așa cum trebuie înainte de a pleca la aeroport?

Jeremy se încruntă.

— Ea nu-i așa.

— Mă rog, dar ceva se întâmplă, stăruie Alvin. Vrei să discutăm?

— Nu, zise Jeremy. Nu acum.

Alvin își luă un aer superior.

— Trebuie să fie important, nu?

Jeremy luă o înghițitură, simțind arsura în fundul gâtului.

— Nu, zise el.

— Mă rog, zise Alvin clătinând din cap. Foarte bine, nu vrei să discuți cu mine, poate că ar trebui să discuți cu frații tăi. Eu nu susțin decât că, de când te-ai mutat acolo, nu te simți mulțumit. Făcu o pauză pentru ca vorbele sale să aibă efect. Poate că asta e motivul pentru care nu ești în stare să scrii.

— Nu știu de ce nu scriu, dar pot să-ți spun că nu are nicio legătură cu Lexie. Și nu sunt nemulțumit.

— Nu poți vedea pădurea din cauza copacilor.

— Ce te-a apucat? izbucni Jeremy.

— Încerc doar să te conving să te gândești mai bine la toate astea.

— Care toate astea? dori să afle Jeremy. Vorbești de parcă nu ai vrea să mă căsătorești cu ea.

— Nu cred că ar trebui să te căsătorești cu ea, se răsti Alvin. Asta am încercat să-ți spun înainte de a te muta acolo. Nici măcar nu o cunoști, și cred că problema ta vine și din faptul că, în sfârșit, înțelegi treaba asta. Nu e prea târziu...

— O iubesc! zise Jeremy ridicând vocea cu exasperare. De ce susții asta?

— Pentru că nu vreau să faci o greșală! izbucni Alvin. Îmi fac griji din

cauza ta, bine? Nu ești în stare să scrii, ești lefter, nu pari să ai încredere în Lexie, iar ea nu are destulă încredere în tine să-ți spună că a mai fost însărcinată. Și acum vă certați din nou pentru a nu știu câta oară...

Jeremy privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu vreau să faci o greșeală.

— După asta! strigă Jeremy.

— Ce?

— Ai spus că Lexie a mai fost însărcinată.

Alvin clătină din cap.

— Părerea mea e...

— De unde ai știut despre acest lucru? dori Jeremy să afle.

— Nu-mi amintesc... Probabil ai pomenit despre asta mai devreme.

— Nu, zise Jeremy, n-am pomenit. Eu n-am aflat asta decât azi dimineață. Și nu ți-am spus. Așa că revin, de unde ai știut?

În momentul acela, în timp ce se uita încremenit la prietenul său, simțea că, dintr-odată, lucrurile se puneau cap la cap: e-mailurile cărora nu li se putea da de urmă... pasiunea nebună, dar de scurtă durată a lui Alvin pentru Rachel și oferta lui să o lase să vină în vizită... faptul că Alvin avusese grijă să o pomenească la un moment dat, ceea ce însemna că încă se mai gândea la ea... recenta absență inexplicabilă a lui Rachel asociată cu felul în care Alvin închisese telefonul pentru că avea companie.

Jeremy se trezi ținându-și respirația, în timp ce piesele se adunau laolaltă ca într-un puzzle – totul era prea nefiresc pentru a fi crezut, prea evident ca să fie ignorat...

Rachel, care fusese cea mai bună prietenă a lui Lexie de ani de zile... care avusese acces la jurnalul lui Doris și știa ce scria în el... care ar fi știut că Doris i-l dăduse lui Jeremy... care avea probleme cu Rodney din cauza lui Lexie...

Și Alvin, prietenul său, care încă discuta cu prietenii de altădată ai lui Jeremy cu care împărțisese totul...

— Rachel a fost aici, nu-i așa, zise Jeremy în cele din urmă, cu vocea schimbată brusc din cauza mâniei. Rachel a venit să te viziteze la New York, nu-i așa?

— Nu.

— Tu ai trimis e-mailurile acelea, continuă el, dându-și în sfârșit seama de trădarea lui Alvin.

Se uită fix la Alvin ca la un străin.

— M-ai mințit.

Lumea din jurul lor întoarse capul să se uite; Jeremy nici nu observă. Alvin făcu în mod involuntar un pas înapoi.

— Pot să-ți explic...

— De ce ai făcut asta? Te credeam prietenul meu.

— Sunt prietenul tău, zise Alvin.

Jeremy nu păru să-l audă.

— Știai cât de stresat eram...

El clătină din cap, străduindu-se să înțeleagă pe deplin situația. Alvin se întinse și-l luă de braț.

— De acord, da, Rachel a fost într-adevăr aici, și eu eram cel care trimitea e-mailurile, recunosc eu. N-am aflat că venea decât cu o zi înainte, când a sunat, și am fost la fel de surprins ca tine. Trebuie să mă crezi. Cât despre e-mailuri... le-am trimis numai pentru că îmi fac griji pentru tine. De când te-ai mutat acolo, nu mai ești tu însuși, și n-am vrut să faci o greșală.

Jeremy nu spuse nimic. În tăcere, Alvin îi strânse brațul și continuă:

— Nu zic că n-ar trebui să te căsătorești cu ea. Ea pare drăguță, chiar pare. Dar tu te-ai avântat în situația asta fără să dai ascultare rațiunii. Ea ar putea fi cea mai grozavă doamnă care a existat vreodată, și nădăjduiesc că este, dar ar trebui să știi în ce te bagi.

Jeremy dădu drumul la cuvinte, incapabil totuși să-l privească pe Alvin în față.

— Maria ți-a spus, nu, zise el, adevăratul motiv pentru care am divorțat.

— Da, recunosc Alvin, aparent ușurat că Jeremy părea să înțeleagă. Într-adevăr. Ea a spus că nu exista nicio șansă să se întâmple. Ea era chiar mai suspicioasă decât mine, dacă vrei să știi adevărul, și asta m-a pus pe gânduri, așa că am trimis mesajul. El oftă. Poate că am greșit procedând astfel, și m-am gândit că îți vei ieși din fire, dar pe urmă m-ai sunat, și erai supărat, așa că am înțeles că aveai aceleași îndoieli în privința sarcinii ei pe care le aveam și eu. Înainte de a continua, se opri lăsând ca vorbele să-și facă efectul. Și apoi, apare Rachel, bem câteva pahare, și începe să-mi povestească cât de mult ține Rodney la Lexie, iar eu îmi amintesc că Lexie îți ascunsese că își petrecuse seara cu Rodney. Între timp, cu cât Rachel vorbește mai mult, cu atât aflu mai multe despre trecutul lui Lexie – despre individul cu care se întâlnește și cum rămăsese însărcinată, și mi se confirmă faptul că știi foarte puține lucruri despre ea.

— Ce încerci să spui?

Alvin inspiră adânc, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Spun doar că asta este o hotărâre importantă, așa că ar trebui să știi în ce te bagi.

— Afirmi cumva că bănuiești că este copilul lui Rodney? întrebă Jeremy.

— Nu știu ce să cred, răspunse Alvin, dar nu asta e problema.

— Nu? zise Jeremy ridicând vocea. Atunci care e problema? Vrei să-mi denigrezi logodnica care e însărcinată ca să mă mut înapoi la New York și să merg cu tine la petreceri?

Alvin își ridică mâinile.

— Nu spun asta.

— Dar exact asta pare că spui! strigă Jeremy nemai dorind să mai audă nimic.

Din nou, lumea din jur se întoarse să privească și, din nou, el îi ignoră pe toți.

— Și uite ce e, continuă el. Nu-mi pasă ce crezi tu că ar trebui să fac. Este copilul meu! O să mă căsătoresc cu Lexie! Și o să trăiesc în Boone Creek, pentru că acolo este locul meu!

— Nu trebuie să ții.

— M-ai mințit!

— Încercam să te ajut.

— M-ai trădat.

— Nu! zise Alvin ridicând vocea, încercând să facă față tonului lui Jeremy. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să pun întrebări pe care ar fi trebuit să ți le pui tu însuși.

— Nu era absolut deloc treaba ta!

— N-am făcut asta ca să te rănesc, îi strigă Alvin înapoi. Nu sunt singurul care consideră că te miști prea repede cu toate treburile astea! Frații tăi gândesc același lucru!

Comentariul îl făcu pe Jeremy să încremenească o secundă; Alvin se folosi de prilej pentru a-și sublinia ideea.

— Să te căsătorești este un lucru foarte important, Jeremy! Nu discutăm despre a lua cina cu ea la un restaurant, ci de a te trezi tot restul vieții tale cu ea alături. Oamenii nu se îndrăgostesc în două zile. Și, indiferent ce crezi, nici ție nu ți s-a întâmplat așa. Ți s-a părut grozavă, inteligentă, sau frumoasă, sau cine știe cum... dar să hotărăști deodată să-ți petreci restul vieții cu ea? Să renunți la casa ta și la carieră pentru o toană?

Tonul lui Alvin îl trimitea pe Jeremy cu gândul la un profesor care

încearcă să se facă înțeleș de un student înzestrat, dar încăpățânat. El putea pregăti foarte rapid oricâte răspunsuri ar fi vrut. I-ar fi putut spune lui Alvin că nu avea nicio îndoială că era copilul lui; că expedierea e-mailurilor nu fusese doar o greșeală, ci de-a dreptul sinistru; i-ar fi putut spune lui Alvin că o iubea pe Lexie, că o iubise tot timpul și că avea să o iubească mereu. Dar ei trecuseră prin toate astea, și, chiar dacă Alvin greșea, el nu voia să recunoască.

Iar Alvin se înșela. Se înșela amarnic.

Jeremy nu făcu decât să se uite în pahar și să vânture băutura înainte de a înfrunta privirea lui Alvin. Cu o mișcare rapidă, aruncă restul băuturii din pahar pe fața lui Alvin, și apoi îl apucă de guler. Repezindu-se în față, îl împinse pe Alvin, care-și pierdu echilibrul, lipindu-l de o coloană.

Era gata-gata să-l lovească. În schimb, își apropie fața de obrazul lui atât de mult, încât îi simțea respirația.

— Nu vreau să te mai văd sau să mai discut cu tine în viața mea.

Cu asta, se răsuci și ieși cu pași mari pe ușă.

DOISPREZECE

— N-am nicio veste de la el, recunosc Lexie în după-amiaza următoare la Herbs, privind-o pe Doris peste masă.

— Sunt sigură că o să fie totul bine, zise Doris.

Lexie ezită, încercând să își dea seama dacă Doris îi spunea adevărul sau, pur și simplu, spunea ceea ce dorea ea să audă.

— Nu i-ai văzut expresia ieri, când eram la casă. Modul în care mă privea... de parcă mă ura.

— Și e de înțeleș?

Lexie ridică privirile.

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact ceea ce am spus, replică Doris. Ce-ai zice dacă ai descoperi ceva despre Jeremy care te-ar face să simți că n-ai putea avea încredere în el?

Lexie deveni rigidă în semn de protest.

— N-am venit aici să ascult toate astea.

— Ei bine, ești aici, așa că o să ascuți. Ai venit nădăjduind că am să te

compătimesc, dar, cât ți-ai spus povestea, m-am gândit continuu cum ar fi putut Jeremy înțelege toate astea. Te vede ținându-te de mână cu Rodney, anulezi întâlnirea voastră ca să-ți petreci seara cu Rodney, și, pe urmă, descoperă că ai mai fost însărcinată. Nu e de mirare că era furios.

Lexie deschise gura să spună ceva, dar Doris ridică mâinile să o întrerupă.

— Știu că nu e ceea ce dorești să auzi, dar nu este singurul vinovat.

— Mi-am cerut scuze. I-am explicat totul.

— Știu toate astea, dar uneori nu e suficient. I-ai ascuns unele lucruri, nu o dată sau de două ori, ci de trei ori. Nu poți proceda astfel dacă vrei să aibă încredere în tine. Ar fi trebuit să-i spui ce s-a întâmplat cu Trevor. Mi-am închipuit că deja ai făcut-o, altfel nu i-aș fi dat niciodată jurnalul.

— De ce trebuia să-i spun? Nu mă mai gândisem la asta de mulți ani. S-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Nu și pentru el. Pentru el, s-a petrecut vineri. Probabil că și eu aș fi furioasă.

— Pari a fi de partea lui.

— În acest caz, da.

— Doris!

— Ești logodită, Lexie. Știu că Rodney e prietenul tău de mulți ani, dar ești logodită cu Jeremy, așa că regulile se schimbă. Ar fi fost foarte bine dacă i-ai fi spus fără înconjur ceea ce făceai, dar tu te furișai pe la spatele lui.

— Asta pentru că știam cum avea să reacționezi.

— A, serios? Cum de știi? întrebă Doris fixând-o cu privirea. N-ar fi trebuit decât să-l suni și să-i spui că doreai să stai de vorbă cu Rodney, că încercai să descoperi unde plecase Rachel, că voiai să afli dacă era într-un fel vina ta. Sunt convinsă că el ar fi înțeles. Dar tu nu i-ai spus toată povestea, și nu e pentru prima dată. Și, pe urmă, el descoperă că ai mai fost însărcinată...

— Vrei să spui că trebuie să-i povestesc tot ce fac?

— Nu înțelege greșit. Dar asta? Da, probabil că ar fi trebuit să-i povestești. Nu era un mare secret în oraș, și, chiar dacă e ceva ce ai dori să uiți, trebuia să te gândești că el avea să afle oricum. Ar fi fost mai bine să-i fi spus tu decât să afle în modul în care a aflat. Sau, mai rău, ce se întâmpla dacă auzea de la altcineva?

Lexie se întoarse cu fața spre fereastră, strângându-și buzele. Doris se gândi că ar fi putut să plece. Dar Lexie rămase pe loc, așa că Doris se

întinse peste masă și o luă de mână.

— Te cunosc, Lexie. Ești încăpățânată, dar nu ești o victimă. Și nici Jeremy nu este. Ceea ce se întâmplă cu voi doi, tot acest stres în care trăiți... se numește viață. Și viața are tendința de a pune în calea oamenilor obstacole atunci când te aștepti cel mai puțin. Toate relațiile au sușuri și coborâșuri, toate cuplurile discută aprins, și asta e ideea – sunteți un cuplu, și cuplurile nu pot funcționa fără încredere. Tu trebuie să ai încredere în el, iar el trebuie să aibă încredere în tine.

În tăcere, Lexie reflecta la comentariul lui Doris continuând să se uite pe fereastră. O pasăre cardinal ateriză pe pervazul ferestrei, sări dintr-un loc în altul de parcă pervazul ar fi fost în flăcări, și apoi își luă zborul. Mai văzuse pasărea aterizând acolo de o sută de ori, poate chiar de o mie de ori, dar, urmărind-o acum, îi veni brusc în minte ideea absurdă că pasărea aceea încerca să-i comunice ceva. Stătu și așteptă pasărea cardinal, sperând să revină. Dar pasărea dispăruse, și înțelese cât de ridicol fusese acel gând. Deasupra ei, ventilatoarele din tavan zumzăiau, mișcând aerul circular.

— Crezi că se va întoarce? întrebă Lexie în cele din urmă cu o voce care-i trăda teama.

— Se va întoarce, zise Doris, strângându-i mâna cu convingere.

Lexie dorea să o creadă, chiar dacă nu era foarte convinsă.

— N-am nicio veste de la el de când a plecat, șopti ea. Nu a sunat deloc.

— Va suna, zise Doris. Dă-i timp. El încearcă să pună totul în ordine, și, în acest weekend, e cu prietenii lui. Este petrecerea lui de burlac, nu uita.

— Știu...

— Nu înțelege din asta altceva decât este. Când se întoarce?

— Cred că duminică noapte. Dar...

— Atunci va fi aici, zise Doris. Și, când își va face apariția, să fii bucuroasă că-l vezi. Întrebă-l cum și-a petrecut weekendul și ascultă-l cu interes când îți va povesti. Și, după aceea, convinge-te că știe cât îl consideri tu de special. Crede-mă, am fost căsătorită mult timp.

În ciuda neliniștii pe care o simțea în suflet, Lexie zâmbi.

— Vorbești ca un consilier în probleme conjugale.

Doris ridică din umeri.

— Cunosc bărbații. Dă-mi voie să-ți spun că pot fi extrem de furioși, sau frustrați, sau îngrijorați din cauza muncii sau a problemelor de zi cu zi, dar, în final, sunt extrem de capabili să priceapă multe lucruri dacă știi ce-i face fericiți. Și unul dintre lucrurile care îi face fericiți este nevoia aproape disperată de a se simți apreciați și admirați. Fă-i să se simtă astfel, și vei fi

uimită de ceea ce vor face pentru tine.

Lexie se uita, pur și simplu, mirată la bunica ei. Doris, afișând un zâmbet răutăcios, continuă:

— Fără îndoială, bărbații vor sex sălbatic și își doresc totodată ca tu să faci curat în casă, să păstrezi totul în ordine și bine organizat, dar și să arăți minunat și să mai ai și energia să vă distrați împreună, dar admirația și aprecierea sunt cele mai importante.

Lexie rămase cu gura căscată.

— Serios? întrebă ea. Poate că ar fi cazul să umblu desculță și să fiu tot timpul gravidă, mai puțin atunci când port lenjerie.

— Nu fi așa de revoltată, zise Doris devenind din nou serioasă. Nu ești singura care trebuie să facă un sacrificiu când vine vorba despre un cuplu. Îți imaginezi că ești dezavantajată? Și bărbații sunt obligați să facă sacrificii. Corectează-mă dacă greșesc, dar vrei ca Jeremy să te țină de mână și să stea lângă tine în timp ce urmărești un film, vrei ca el să-și împărtășească sentimentele și să asculte, vrei să-și petreacă timpul cu fiica ta și să câștige suficient nu numai ca să cumpere, dar să și renoveze casa. Ei bine, îți voi spune sincer că niciun bărbat nu-și spune în timp ce merge spre altar, „Da, o să muncesc cu vrednicie, și o să mă sacrific ca să pot asigura un trai decent familiei mele, și o să-mi petrec ore în șir cu copilașii mei chiar și atunci când voi fi obosit, și, în tot acest timp, o să-mi îmbrățișez, o să-mi sărut și o să-mi ascult soția și o să-i povestesc toate necazurile mele, și nu o să pretind nimic în schimb“. Doris nu se opri să aștepte un răspuns. Un bărbat promite să realizeze lucruri care să te facă fericită în speranța că și tu vei face lucruri care să-l facă fericit. Ea se întinse și îi luă mâna lui Lexie. Așa cum am spus, sunteți implicați în asta împreună. Bărbații au anumite nevoi, femeile au alte nevoi, așa a fost cu sute de ani în urmă și așa o să fie sute de ani de acum încolo. Dacă amândoi veți înțelege asta și veți face tot posibilul pentru a satisface nevoile celuilalt, veți avea o căsnicie grozavă. Și, pentru asta trebuie încredere – lucru valabil în cazul amândurora. Până la urmă, este foarte simplu.

— Nu știu de ce îmi spui toate astea.

Doris schiță un zâmbet atotștiutor.

— Ba știi. Dar speranța mea este că ai să-ți amintești toate astea când vei fi căsătorită. Dacă acum crezi că e dificil, așteaptă până atunci. Exact când vei fi convinsă că nu se poate întâmpla ceva mai rău, atunci e foarte posibil să se întâmple. Și, exact când vei fi convinsă că nu se poate

întâmpla ceva mai bun, atunci se va întâmpla. Dar, atâta timp cât nu vei uita că el te iubește și că tu îl iubești – și amândoi nu veți uita să vă comportați ca atare –, totul va fi foarte bine.

Lexie reflectă asupra vorbelor lui Doris.

— Bănuiesc că asta e discuția de dinaintea căsătoriei, nu? Cea pe care ai păstrat-o în toți acești ani?

Doris dădu drumul mâinii lui Lexie.

— A, nu știu. Cred că ar fi putut fi și așa, dar nu mi-am propus să spun toate astea. Pur și simplu, s-a nimerit.

Lexie rămase tăcută și gânditoare.

— Prin urmare, ești sigură că el are să se întoarcă?

— Da, sunt sigură. Am observat cum te privește, și știu ce înseamnă asta. Crezi sau nu, am trecut prin asta de mai multe ori.

— Și dacă te înșeli?

— Nu mă înșel. Ai uitat? Sunt medium.

— Ești prezicătoare, nu medium.

Doris ridică din umeri.

— Uneori, și unul, și celălalt simt cam același lucru.

Lexie se opri în fața restaurantului Herbs, uitându-se cu ochii întredeschiși la soarele strălucitor de după-amiază.

În timp ce căuta cheile, se pomeni meditănd asupra vorbelor înțelepte ale lui Doris. Nu fusese ușor să asculte părerea bunicii ei despre situația în care se afla, dar e vreodată simplu să auzi că este foarte posibil să te înșeli? De când Jeremy o lăsase singură pe verandă, ea clocotise de mânie, ca și cum mânia ar fi putut să-i alunge grijile, dar în clipa aceea nu-și putea alunga din minte senzația că se simțea atât de mărunță. Nu dorise să se certe cu Jeremy; era la fel de sătulă ca și el de discuțiile aprinse. Căsnicia lor nu trebuia să înceapă în felul acela, așa că se hotărî să pună imediat capăt acelei situații. După ce descuie mașina și urcă la volan, dădu din cap cu hotărâre. S-ar schimba dacă ar fi obligată – și în plus, pentru că era lucrul cel mai potrivit pe care îl avea de făcut.

Ieși din parcare, dar nu era sigură încotro să o ia. Conduasă de instinct, se trezi curând la cimitir, stând în fața pietrelor funerare ale părinților ei. Văzându-le numele gravate în granit, se gândi la cuplul pe care nu și-l amintea și încercă să-și imagineze cum fuseseră. Mama ei râdea mult, sau era o persoană liniștită? Tatăl ei era pasionat de fotbal sau de baseball? Gânduri fără noimă, dar, cu toate acestea, Lexie se pomeni întrebându-se

cât de mult semănase mama ei cu Doris și dacă aceasta i-ar fi ținut aceeași prelegere pe care i-o ținuse Doris. Mai mult decât probabil, presupuse ea. În definitiv, erau mamă și fiică. Dintr-un motiv pe care nu și-l explica, ideea o făcu să zâmbească. Avea să-l sune pe Jeremy imediat ce ajungea acasă, să-i spună din nou că îi părea rău și că îi era dor de el.

Și, ca și cum mama ei ar fi ascultat-o, o briză ușoară mișcă aerul, făcând frunzele arborelui de magnolie să se legene – o aprobare tacită.

* * *

Lexie își petrecu aproape o oră în cimitir, gândindu-se la Jeremy și la ceea ce era posibil să facă în acel moment. Și-l imaginează stând în fotoliul uzat din livingul părinților, discutând cu tatăl său, iar ea se simțea, ca și cum s-ar fi aflat în camera învecinată, ascultând. Se surprinse amintindu-și cum se simțise în momentul când intrase pentru prima dată în casa unde el își petrecuse copilăria, înconjurată de cei care îl cunoșteau de mult mai multă vreme decât ea. Își aminti cum o urmărise jucăuș cu privirea în seara aceea și cum își plimbase cu delicatețe degetul pe abdomenul ei, mai târziu, în noaptea aceea la Plaza.

Oftând, în timp ce se uită la ceas, își aminti că mai trebuia să facă o mulțime de lucruri: să meargă la magazin, să termine cu hârtogăria la bibliotecă, să cumpere cadouri pentru câțiva angajați ale căror zile de naștere se apropiau... Dar, în timp ce zornăia cheile, simți brusc un îndemn de a merge acasă, un îndemn atât de puternic, încât nu prea mai avea de ales. Se îndepărtă de pietrele de mormânt ale părinților ei și se întoarse la mașină, uimită de propria grabă.

Conducea încet, atentă să evite iepurii și ratonii care traversau tot timpul porțiunea aceea de drum, dar pe când se apropia de casă, un fel de premoniție o făcu să apese mai ferm pe accelerație. O luă pe drumul care ducea spre casa ei, uimită să vadă mașina lui Doris parcată de-a lungul străzii – până când zări silueta, cocoțată pe treptele din față, stând cu coatele pe genunchi.

Luptându-se cu impulsul de a o zbughi din mașină, coborî încet și începu să urce pe alee ca și cum nimic nu ar fi fost neobișnuit.

Jeremy se ridicase înainte ca ea să-și pună cureaua de la geantă pe umăr.

— Salut, zise el.

Ea se forță să-și potolească tremurul vocii și zâmbi în vreme ce se apropia.

— Pe aici, lumea spune „bună“, nu „salut“.

Jeremy privi în jos, părând să nu bage de seama tonul ei glumeț.

— Mă bucur să te văd, străine, adăugă ea cu voce blândă. Rar se întâmplă să vin acasă și să găsesc un bărbat atât de chipeș așteptând pe veranda mea.

Când Jeremy ridică privirea, ea îi observă oboseala de pe chip.

— Tocmai începeam să mă întreb unde ești.

Ea rămase în fața lui, gândindu-se iar la atingerea lui, la fel cum făcuse și ceva mai devreme. Pentru o clipă, se gândi să se arunce în brațele lui, dar exista ceva atât de fragil și de nesigur în comportarea lui, încât ezită.

— Mă bucur să te văd, repetă ea.

Jeremy îi răspunse cu un zâmbet slab, dar nu spuse nimic.

— Mai ești supărat pe mine? întrebă ea.

În loc să răspundă, el se mulțumi să o privească. Când ea înțelese că el se gândea cum să răspundă, încercând să aleagă între ceea ce dorea el să spună și ceea ce își imagina că ar fi vrut ea să audă, ea întinse mâna și-l luă de braț.

— Pentru, că dacă mai ești, ai tot dreptul să fii, rosti ea cu suflul la gură, dorindu-și să nu omită nimic din ceea ce trebuia să spună. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun totul, așa că nu-ți voi mai ascunde asemenea lucruri, îmi pare rău.

El păru amuzat.

— Pur și simplu?

— Am avut ceva timp să meditez.

— Și mie îmi pare rău, cedă el. N-ar fi trebuit să reacționez atât de violent cum am făcut-o.

În tăcerea care urmă, Lexie analiză din ochi oboseala și mâhnirea care i se citeau pe chip. În mod instinctiv, ea porni spre el. El ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a-și desface brațele. Ea se lăsă îmbrățișată, îl sărută delicat pe buze și apoi își așază capul pe pieptul lui. Cu brațele încolăcite în jurul ei, rămaseră îmbrățișați mult timp, dar ea simțea că nu era o îmbrățișare pasională.

— Te simți bine? șopti ea.

— Nu, nu prea, răspunse el.

Ea îl luă de mână și îl conduse în casă, oprindu-se în living, nesigură dacă să se așeze alături de el pe canapea sau în fotoliul de lângă canapea. Jeremy o ocoli și se prăbuși pe canapea. Apoi, aplecându-se înainte, își trecu o mână prin păr.

— Stai lângă mine, zise el. Am ceva să-ți spun.

Vorbele lui îi făcură inima să tresară. Se mută lângă el, simțind căldura emanată de piciorul lui lipit de al ei. Când el răsuflă zgomotos, ea simți că înțepenește.

— Are legătură cu noi? întrebă ea.

El se uită în direcția bucătăriei fără o țintă anume.

— Ai putea spune asta.

— Și cu nunta?

Când el dădu din cap aprobator, Lexie se pregăti pentru ce era mai rău.

— Te vei muta înapoi la New York? șopti ea.

Dură o clipă ca el să înțeleagă întrebarea ei, dar, când se întoarse cu fața spre ea, Lexie îi văzu nedumerirea.

— De ce îți imaginezi așa ceva? Vrei să mă mut înapoi?

— Bineînțeles că nu. Dar, văzând cum te porți, nu știu ce să cred.

Jeremy clătină din cap.

— Scuză-mă. N-am vrut să fiu așa de evaziv. Cred că încerc în continuare să pun lucrurile cap la cap. Dar nu sunt supărat pe tine și nici nu mă gândesc să anulez nunta. Probabil ar fi trebuit să lămuresc lucrurile mai repede.

Ea se simți relaxată.

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva la petrecerea burlacilor?

— Da, zise Jeremy. Dar e mult mai mult decât atât.

El începu cu primele momente, povestindu-i în sfârșit despre frământările lui legate de scris, despre grijile sale în legătură cu costul casei, despre cât de frustrat se simțise uneori îngrădit în Boone Creek. Ea mai auzise frânturi din toate acestea, deși recunoștea în sufletul ei că nu înțelesese cât de dificil fusese pentru el. El vorbea cu o voce în care nu se simțea reproșul, de parcă ar fi vorbit ca pentru sine.

Ea nu era sigură unde voia el să ajungă, dar știa că era mai bine să rămână tăcută până la sfârșit. El își îndreptă spatele.

— Și pe urmă, adăugă el, te-am văzut ținându-te de mână cu Rodney. Chiar și în acel moment am știut că nu ar fi trebuit să mă deranjeze. Mi-am tot repetat asta, dar cred că restul problemelor care mă presau m-au făcut să-mi imaginez că era ceva mai mult. Știam cât de ridicolă era ideea, dar cred că, de fapt, căutam un motiv să mă răzbun pe tine. El schiță un zâmbet. Adică tocmai ceea ce mi-ai spus tu zilele trecute. Apoi ai mers din nou acasă la Rodney, iar eu m-am scandalizat. Dar mai era ceva ce nu ți-am spus. Ceva care s-a întâmplat după fiecare din aceste evenimente.

Ea își întinse mâna după a lui, simțindu-se ușurată când el o acceptă.

Îi povesti despre e-mailurile pe care le primise, descriind mânia și neliniștea pe care le simțise. La început, ea nu înțelese nimic din ceea ce se întâmplase, așa că încercă să rămână calmă și să-și stăpânească uimirea tot mai mare.

— Așa ai aflat ce era în jurnal? întrebă ea.

— Da, zise el. Altfel, nu știu dacă aș fi observat.

— Dar... cine ar fi putut face așa ceva?

Jeremy oftă când răspunse.

— Alvin.

— Alvin? Alvin le-a trimis? Dar... nu are niciun sens. Nu avea de unde să știe...

— Rachel i-a spus, zise el. Când a plecat, s-a dus să-l vadă pe Alvin în New York.

Lexie clătină din cap.

— Nu. O cunosc de când mă știu. N-ar putea face așa ceva.

El îi spuse și restul poveștii – cât reușise și el să pună lucrurile cap la cap.

— Și, după ce am ieșit ca o furtună din bar, nu știam ce să fac. O vreme doar am mers, până când am auzit pe cineva alergând în urma mea. Frații mei... El ridică din umeri. Au înțeles cât de furios eram, și asta i-a făcut să acționeze. Băuseră câteva pahare, și erau mai mult decât bucuroși să înceapă o încăierare. Au continuat să întrebe ce făcuse Alvin și dacă era cazul să aibă „o discuție“ cu el. Le-am spus să lăsăm totul baltă.

De data aceasta, lui Jeremy i se părea ușor să vorbească întruna. Lexie se străduia în continuare să digere ceea ce îi povestea.

— Frații mei m-au dus acasă la părinții mei, dar n-am putut dormi. Nu puteam vorbi cu nimeni de acolo despre tot ceea ce se întâmplase, așa că mi-am schimbat biletul pentru primul zbor care pleca în această dimineață.

Când termină, Lexie abia dacă mai respira.

— Credeam că era prietenul tău.

— Și eu la fel.

— De ce ar face așa ceva?

— Nu știu, zise Jeremy.

— Din cauza mea? Ce i-am făcut oare? Nici măcar nu mă cunoaște. El nu ne cunoaște. Asta a fost...

— O ticăloșie, zise Jeremy terminând propoziția pentru ea. Știu că asta a fost.

— Dar... Ea își șterse o lacrimă ivită dintr-odată. El... Eu, pur și simplu, nu...

— Nici eu nu știu ce să spun, zise Jeremy. M-am tot chinuit să înțeleg motivele din momentul în care s-a întâmplat, dar singura concluzie la care am ajuns este că, în sinea lui, el și-a închipuit că mă ajuta să evit un potențial dezastru. E de prost-gust, știu. În orice caz, am terminat-o cu el.

Ea îl privi cu înverșunare.

— De ce nu mi-ai spus despre e-mailuri mai înainte.

— Cum am spus, n-aș fi știut ce să cred. Nu știam cine le trimitea, nu știam de ce. Și, pe urmă, cu toate celelalte...

— Familia ta știe?

— Despre e-mailuri? Nu, nu le-am spus nimic.

— Nu, îl întrerupse Lexie tremurând. Despre faptul că nu erai sigur dacă copilul era al tău.

— Știu că e copilul meu.

— Este copilul tău, zise ea. Nu m-am culcat niciodată cu Rodney. Ești singurul cu care m-am culcat după mulți ani.

— Știu...

— Dar vreau să o auzi de la mine. Este copilul nostru, al tău și al meu.
Jur.

— Știu.

— Dar ai avut îndoieli, nu-i așa. Vocea ei începea să se schimbe. Chiar dacă a fost doar pentru o clipă, te-ai îndoit. Mai întâi, mă găsești acasă la Rodney, și, pe urmă, descoperi că nu-ți adusesem la cunoștință că mai fusesem însărcinată, așa că toate celelalte probleme ale tale...

— E în ordine.

— Nu, nu este. Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă aș fi știut de toate astea... am fi putut trece prin momentele astea împreună.

Ea făcu eforturi să rămână calmă.

— S-a terminat, bine? Nu mai e nimic de făcut, așa că vom depăși momentul și vom merge mai departe.

— Cred că m-ai urât.

— Nu te-am urât niciodată, zise el trăgând-o mai aproape. Te iubesc. Săptămâna viitoare, ne vom căsători, ai uitat?

Ea se cuibări la pieptul lui, găsind alinare în strânsoarea brațelor lui. După o vreme, ea oftă.

— Nu vreau să-l văd pe Alvin la nuntă.

— Nici eu. Dar mai trebuie să-ți spun ceva.

— Nu, nu mai vreau să aud. Nu chiar acum. Am avut parte de suficiente surprize pentru o singură zi.

— E de bine, promise el. Ți va plăcea ce o să auzi.

Ea își ridică privirea spre el, sperând ca el să spună adevărul.

— Mulțumesc, zise el.

— Pentru ce?

Cu un zâmbet tandru, el o sărută pe buze.

— Pentru scrisorile pe care le-ai trimis familiei mele. Mai ales mamei mele. Gestul ăsta îmi amintește că, însurându-mă cu tine, fac cel mai bun lucru din viața mea.

TREISPREZECE

O ploaie rece și neobișnuit de violentă făcea ca picăturile de apă să se izbească de ferestre în valuri. Norii cenușii care se îngrămădiseră pe cer cu o noapte mai înainte aduseseră cu ei ceața matinală și un vânt care agita cele din urmă inflorescențe din sângeri. Era pe la începutul lunii mai, așa că mai erau doar trei zile până la nuntă. Jeremy făcuse aranjamentele să-și întâmpine părinții pe aeroportul din Norfolk, de unde aveau să-l urmeze, într-o mașină închiriată, până la Farul Cape Hatteras, în Buxton. Până atunci, el își petrecea timpul ajutând-o pe Lexie să dea ultimele telefoane, ca să se asigure că totul era gata.

Vremea mohorâtă nu putea domoli dragostea reînnoită pe care Lexie și Jeremy o simțeau unul pentru celălalt, în noaptea când el se reîntorsese, făcuseră dragoste cu o pasiune care îi uimise pe amândoi, iar el se înfrigura amintindu-și senzația trupurilor lor atingându-se. Era ca și cum, în acele momente de intimitate, ar fi încercat să alunge toate suferințele și trădările, secretele și furia din ultimele luni.

Odată ce povara secretelor fusese înlăturată, Jeremy se simțea ușurat, cum nu mai fusese de luni de zile. Cum ziua nunții se apropia, avea o scuză foarte bună să evite să se mai gândească la muncă, și asta îi convenea de minune. Ieșise la alergat de două ori și luase hotărârea să-și facă un obicei din asta de îndată ce va termina cu nunta. Cu toate că lucrările de renovare la casă nu se terminaseră, antreprenorul le promisese că aveau să se poată muta înainte de nașterea copilului. Asta avea să fie probabil pe la sfârșitul lunii august, dar Lexie era suficient de încrezătoare încât să-și scoată vila ei

la vânzare, promițând să depună la bancă întreaga sumă încasată, ca să suplimenteze economiile lor în scădere.

Singurul loc în care nu se duseseră era Herbs. După ce aflate ceea ce Rachel îi spusese lui Alvin, Lexie nu putea accepta ideea de a o întâlni – cel puțin nu deocamdată. Cu o seară mai înainte, Doris sunase întrebând de ce nici Jeremy și nici Lexie nu trecuseră nici măcar să o salute. La telefon, Lexie o asigurase pe Doris că nu era supărată pe ea și recunoscuse că Doris avusese dreptate în tot ce-i spusese la ultima discuție. Pentru că Lexie stătea departe de Herbs în continuare, Doris sună din nou.

— Încep să cred că îmi ascunzi ceva, zise Doris, și, dacă nu-mi spui ce se întâmplă, am de gând să vin cât mai degrabă până la tine acasă și să mă postez pe verandă până când o să mă pui la curent cu ce se petrece.

— Suntem, pur și simplu, ocupați să ne asigurăm că e totul pregătit pentru weekend, zise Lexie, încercând să o calmeze.

— Nu m-am născut ieri, replică Doris, și îmi dau seama când cineva mă evită, și problema e că tu mă eviți.

— Nu te evit.

— Atunci de ce nu treci pe la restaurant puțin mai târziu?

Pentru că Lexie șovăi, Doris făcu o încercare.

— Are cumva legătură cu Rachel?

Pentru că Lexie nu răspunse, Doris oftă.

— Asta e, nu-i așa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Luni, și ea părea să mă evite. La fel și astăzi. Ce a mai făcut acum?

Lexie se întreba cât de mult să spună, când îl auzi pe Jeremy intrând în bucătărie pe la spatele ei. Imaginându-și că venise după un pahar cu apă, ea îi aruncă în treacăt un zâmbet înainte de a-i observa expresia.

— Rachel e aici, zise Jeremy. Vrea să discute cu tine.

Rachel aruncă un zâmbet nervos când Lexie intră în living și apoi își feri privirea. Lexie o privi fără să vorbească. În pragul ușii, Jeremy se balansa de pe un picior pe celălalt; se hotărî să se furișeze pe ușa din spate, lăsându-le singure.

Înainte de a se așeza în fața lui Rachel, Lexie auzi ușa din spate închizându-se. Nemachiată, Rachel părea agitată și epuizată. În mâini, răsucea, nervoasă, un șervețel de hârtie.

— Îmi pare rău, zise ea fără nicio introducere. N-am avut deloc intenția ca toate acestea să se întâmple și nu pot decât să bănuiesc cât de furioasă ești. Vreau doar să știi că n-am intenționat să te rănesc. N-am avut nici cea

mai vagă idee de ceea ce făcuse Alvin.

Văzând că Lexie nu răspunde, Rachel își duse mâinile la cap și începu să-și maseze tâmplele.

— M-a sunat la sfârșitul săptămânii trecute și a încercat să-mi explice, dar eram foarte îngrozită. Dacă aș fi știut, dacă aș fi avut măcar o mică bănuială în legătură cu ceea ce făcea, n-aș fi discutat niciodată cu el. Dar m-a tras pe sfoară...

Ea lăsă propoziția neterminată, încă incapabilă să înfrunte privirea lui Lexie.

— Nu ești singura. L-a păcălit și pe Jeremy, zise Lexie.

— Dar era totuși vina mea.

— Da, acceptă Lexie.

Comentariul lui Lexie păru să întrerupă șirul gândurilor lui Rachel. În tăcerea care urmă, Lexie o urmări, încercând să își dea seama dacă se simțea chinuită de remușcări pentru ceea ce făcuse sau pentru că fusese prinsă. Rachel era prietena ei, o persoană în care Lexie avusese încredere, dar, pe de altă parte, Jeremy ar fi putut spune același lucru despre Alvin.

— Povestește-mi cum s-a întâmplat, îi ceru Lexie în cele din urmă.

Rachel își îndreptă spatele, și, când începu să vorbească, suna de parcă ar fi repetat zile în șir ce să spună.

— Știi că eu și Rodney avem probleme, nu?

Lexie încuviință din cap.

— De aici a început, zise Rachel. Știi că tu și Rodney ați văzut mereu relația voastră în mod diferit. Pentru tine, el era doar un prieten, dar pentru Rodney... ei bine, tu erai ca un fel de fantezie, și, chiar și acum, nu sunt sigură dacă el o să se vindece vreodată de tine. Uneori, când mă privește, este ca și cum își dorește de fapt să te vadă pe tine. Știi că sună nebunesc, dar am simțit-o de fiecare dată când el a apărut la ușa mea. Era ca și cum eu nu eram niciodată suficient de bună, indiferent cum eram îmbrăcată sau ce intenționeam să fac. Și, pe urmă, într-o zi, când făceam ordine prin biroul lui Doris, am găsit numărul de telefon al lui Alvin și... nu știu... mă simțeam deprimată și singură, așa că m-am hotărât să-i dau un telefon. Nu știam ce speram – de fapt, nu speram nimic –, dar, pur și simplu, am ajuns să discutăm, așa că am început să-i povestesc despre problemele pe care eu și Rodney le întâmpinam în relația noastră și despre modul în care el nu părea să se vindece de tine. Alvin nu a scos o vorbă, și apoi mi-a spus că erai însărcinată. Modul în care a spus-o m-a făcut să-mi dau seama că el nu era convins că Jeremy era tatăl. Și că era posibil să fie Rodney.

Lexie simți un ghem în stomac.

— Vreau să știi că eu nu mi-am închipuit niciodată că era copilul lui Rodney. Absolut niciodată. Știam că tu și Rodney nu vă culcaserăți niciodată împreună, așa că am subliniat asta. Nu aveam nicio îndoială. Sincer, imediat ce am închis telefonul, nu m-am gândit că aveam să mai vorbim, dar Alvin m-a sunat ceva mai târziu, și nu m-am gândit decât că era plăcut să-l mai aud. Și, după ce eu și Rodney ne-am certat din nou, mi-am dorit, pur și simplu, o pauză... așa că, dintr-un capriciu, am hotărât să merg la New York pentru câteva zile. Singura explicație e că simțeam nevoia să plec din oraș, și era un loc unde îmi dorisem dintotdeauna să merg. Prin urmare, l-am sunat pe Alvin când am ajuns acolo, și ne-am petrecut mare parte din noapte discutând. Eu eram supărată, și poate că am băut prea mult, la un moment dat a venit vorba despre tine, și am lăsat să-mi scape că tu mai fusesseși însărcinată și că momentul era chiar însemnat în jurnalul lui Doris.

Când Lexie o privi întrebător, Rachel ezită înainte de a continua.

— Doris păstra jurnalul în biroul ei, și, uitându-mă prin el, am zărit inițialele tale și numele lui Trevor. Știu că nu era deloc treaba mea și știu că n-ar fi trebuit să spun nimic, dar, pur și simplu, discutam. Habar n-aveam că el îi trimitea e-mailuri lui Jeremy, încercând să vă despartă. N-am aflat până la sfârșitul săptămânii trecute, când Jeremy se întorsese deja aici. Alvin m-a sunat sâmbătă panicat și mi-a spus tot, așa că eu m-am simțit mizerabil. Nu numai pentru că ajutasem la declanșarea tuturor problemelor, dar și pentru că se folosisese de mine tot timpul. Pe când privea încremenită la șervețelul zdrențuit, vocea începu să-i tremure. Jur că n-am vrut să te rănesc, Lex. Mi-am imaginat numai că discutam. Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi. Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine, așa că n-aș fi surprinsă dacă n-ai mai dori să mă vezi niciodată. Dacă aș fi în locul tău, nu știu dacă aș dori să mă mai văd. Mi-a luat foarte mult până să-mi fac curaj să vin aici. N-am fost în stare nici să mănânc în ultimele două zile. Știu că probabil nu are importanță, dar am vrut să știi adevărul. Ai fost ca o soră pentru mine de-a lungul anilor, și mă simt mai apropiată de Doris decât sunt față de propria mamă... Mi se frânge inima la gândul că te-am rănit sau că aș fi putut avea un rol în jocul lui Alvin. Îmi pare foarte rău. Niciodată nu vei știi cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat.

Când termină, tăcerea se așternu între ele. Rachel vorbise fără pauză, și efortul părea să o fi epuizat. Șervețelul se zdrențuisese, și bucățele din el căzuseră pe podea, așa că Rachel se aplecă să le adune. În timp ce Rachel

aduna resturile de pe jos, Lexie încerca să-și dea seama dacă această poveste o absolvea de vină și ce era de făcut. Ezită. Se simțea îndreptățită să-i spună lui Rachel că nu mai dorea să o vadă nicicând, dar sentimentul de compasiune se dovedi mai puternic decât mânia. Ea știa că Rachel era schimbătoare și geloasă, nesigură și, din când în când, iresponsabilă, dar mai știa că trădarea nu-i stătea în fire. Lexie își dădea seama că spusese adevărul când afirmase că habar nu avusese ce pusesse la cale Alvin.

— Hei, zise ea.

Rachel își ridică privirea.

— Mai sunt furioasă, zise ea. Dar știu că n-ai vrut să se întâmple așa ceva.

Rachel înghiți în sec.

— Îmi pare foarte rău, repetă ea.

— Știu.

Rachel dădu din cap aprobator.

— Ce îi vei spune lui Jeremy?

— Adevărul. Că n-ai știut.

— Și lui Doris?

— La asta va trebui să mă mai gândesc. Nu i-am povestit încă nimic lui Doris. Ca să fiu sinceră, nici nu știu dacă îi voi povesti.

Rachel răsuflă ușurată.

— Asta e valabil și pentru Rodney, adăugă Lexie.

— Dar cu noi cum rămâne? Vom mai putea fi prietene? Lexie ridică din umeri.

— Cred că trebuie, având în vedere faptul că ești domnișoara mea de onoare.

— Adevărat? întrebă Rachel cu ochii plini de lacrimi.

— Adevărat, răspunse Lexie zâmbind.

PAISPREZECE

În ziua nunții, soarele se înălțase peste un Ocean Atlantic calm, răspândind prisme de lumină pe suprafața apei. O ceață ușoară plutea deasupra plajei, iar Doris și Lexie pregăteau micul dejun pentru invitații de la vilă. Doris îi întâlnise pe părinții lui Jeremy pentru prima oară și se

înțelesese extraordinar de bine cu tatăl lui; frații lui Jeremy și soțiile lor se simțeau foarte bine, așa că sporovăiau întruna, și își petrecură mare parte a dimineții aplecându-se peste balustrada verandei și minunându-se de pelicanii cafenii care păreau să călărească pe spinările delfinilor bruni dincolo de dig.

Pentru că Lexie insistase ca numărul de invitați să nu fie foarte mare, prezența fraților lui Jeremy chiar fusese o surpriză. Văzându-i coborând din avion în Norfolk, cu o zi mai înainte, Jeremy se întrebese dacă fuseseră invitați pe ultima sută de metri din cauza situației cu Alvin. Dar s-a lămurit imediat în momentul în care cumnatele s-au năpustit în brațele lui, spunându-i cum Lexie îi invitase pe fiecare dintre ei personal și că erau cu toții nerăbdători să ajungă să o cunoască mai bine.

În total erau șaisprezece invitați: familia lui Jeremy împreună cu Doris, Rachel și Rodney, iar ultimul oaspete trecut pe listă era o completare-de-ultim-moment a numelui lui Alvin. Câteva ore mai târziu, în timp ce Jeremy stătea pe plajă așteptând ca Lexie să apară, simți cum primarul Gherkin îl bătu ușor pe spate.

— Știu că ți-am mai spus, zise Gherkin, dar sunt cu adevărat onorat că am fost ales să-ți fiu cavaler de onoare pentru această ocazie minunată.

Îmbrăcat în pantaloni albaștri de poliester, cămașă galbenă și o jachetă sport din stofă ecosez, primarul era o apariție de neignorat, ca întotdeauna, iar Jeremy știa că întreaga ceremonie n-ar fi fost aceeași fără el. Sau fără Jed, la drept vorbind.

Jed, pe lângă faptul că era singurul localnic care împăia animale, se dovedea a fi și un preot înnăscut. Părul îi era pieptănat, se îmbrăcase în ceea ce probabil era cel mai bun costum al său, și fusese prima dată când se apropiase de Jeremy fără să aibă o expresie încruntată.

Exact cum dorise Lexie, ceremonia a fost în același timp și intimă, și romantică. Mama și tatăl lui Jeremy au stat cel mai aproape, iar frații și cumnatele au format un mic semicerc în jurul lor. Un chitarist din partea locului a ocupat un loc mai într-o parte, cântând o muzică liniștită; pe jos fusese trasată cu scoici o cărare îngustă – un aranjament realizat de frații săi imediat după prânz. Împreună cu soarele care cobora sub linia orizontului, flăcările celor douăsprezece torțe amplificau nuanțele aurii ale cerului. Rachel avea deja ochii plini de lacrimi în timp ce strângea florile din mână ca și cum nu avea de gând să le dea drumul niciodată.

Lexie era desculță, la fel ca Jeremy, iar pe cap purta o coroană de flori. Doris radia mergând alături de ea; Lexie nu concepuse ca altcineva în afară

de Doris să o conducă la altar. Când Lexie s-a oprit în sfârșit, Doris a sărutat-o pe obraz și i-a făcut drum în față. Cu coada ochiului, Jeremy a zărit-o pe mama lui cum a cuprins-o pe Doris cu brațul și a tras-o mai aproape de ea.

Lexie părea să plutească în timp ce se apropia încet de el. În mână avea un buchet de flori sălbatice. Când a ajuns la Jeremy, el a simțit o urmă de parfum ce persista în părul ei.

S-au întors amândoi cu fața spre Jed, și acesta a deschis Biblia și a început să vorbească.

Jeremy a rămas uimit de timbrul melodic și plăcut al vocii sale și fascinat în timp ce îl asculta pe Jed cum le ura bun venit invitaților, citind apoi câteva pasaje din Biblie. Fixându-i pe amândoi cu o mină serioasă de sub sprâncenele sale mari, le-a vorbit despre dragoste și angajament, despre răbdare și curățenie sufletească și despre importanța de a-l păstra pe Dumnezeu în viețile lor. Le-a spus că viața nu va fi mereu ușoară, dar că, dacă își vor păstra credința în Dumnezeu și în celălalt partener, vor găsi întotdeauna o cale de a depăși orice obstacol. A vorbit cu o elocință surprinzătoare și, asemenea unui profesor care își câștigase cu mult timp în urmă respectul elevilor săi, i-a condus cu abilitate spre momentul jurămintelor.

Primarul Gherkin i-a înmânat inelul lui Jeremy, iar Lexie i-a dat și ea unul. În timp ce își puneau unul altuia verighetele pe degete, Jeremy își simțea mâinile tremurând. În momentul acela, Jed i-a declarat soț și soție. Jeremy a sărutat-o încet pe Lexie și a luat-o de mână. În fața lui Dumnezeu și a familiei sale, el a promis să fie iubitor, devotat pentru totdeauna; era uimit de cât de firesc și de mulțumit se simțea.

După ceremonie, invitații mai zăboviră pe plajă. Doris pregătise un mic bufet, așa că mâncarea se afla pe masa de picnic din apropiere. Unul câte unul, cei din familia lui Jeremy îi felicitaseră cu îmbrățișări și sărutări, așa cum procedase și primarul Gherkin. Jed dispăruse după ceremonie, înainte ca Jeremy să-i poată mulțumi, dar își făcuse din nou apariția câteva minute mai târziu, ducând o cutie de carton obișnuit, de mărimea unui frigider mic. Între timp, se schimbase din nou în pantalonii săi largi, și părul îi revenise la aspectul lui sălbatic.

Lexie și Jeremy merseră în întâmpinarea lui, în timp ce el își așeza darul pe jos.

— Ce-i asta? întrebă Lexie. Nu trebuia să aduci niciun fel de dar.

Jed nu spuse nimic. Ridică doar din umeri, gest care însemna că ar fi jignit dacă ea n-ar accepta. Lexie se aplecă să-l îmbrățișeze și apoi întrebă dacă putea să deschidă cadoul. Când Jed ridică din nou din umeri, Lexie luă gestul drept o aprobare.

În cutie se afla porcul mistreț împăiat la care Jeremy îl văzuse lucrând; în stilul său caracteristic, făcuse ca mistrețul să arate ca și cum ar fi fost pe punctul de a maltrata pe oricine s-ar fi apropiat.

— Mulțumesc, zise Lexie cu o voce slabă, și, cu toate că Jeremy credea că era prima oară când se întâmpla, putea jura că îl văzuse pe Jed roșind.

* * *

Mai târziu, când mâncarea era pe sfârșite și evenimentul se apropia de punctul final, Jeremy se depărtă de invitați spre apă. Lexie i se alătură.

— E totul în ordine?

Jeremy o sărută.

— Mă simt bine. Minunat, de fapt. Dar mă gândesc să fac o mică plimbare.

— Singur?

— Vreau să las toate astea să mă învăluie.

— Perfect, zise Lexie, cu un sărut rapid. Dar să nu stai mult. Ne vom întoarce la vilă în câteva minute.

Jeremy așteptă până când Lexie plecă să discute cu părinții lui, și apoi se întoarse și merse încet pe nisip, ascultând zgomotul valurilor rostogolindu-se pe țârm. Pe când se plimba, recapitulă în minte momentele nunții: cum arătase Lexie mergând spre el; forța ascunsă a discursului lui Jed; senzația amețitoare pe care o trăise cu doar câteva ore mai înainte, când își declarase solemn dragostea sa veșnică. Cu fiecare pas, era cuprins tot mai mult de senzația că orice era posibil și că până și cerul, cu culorile sale splendide, părea să fi arborat un banner în cinstea lor. Când ajunsese la umbra lunguiață a Farului Cape Hatteras, observă un grup de cai sălbatici care se adunaseră pe porțiunea înverzită ce se întindea în fața sa. Majoritatea acestora pășunau, numai unul dintre ei privea în direcția lui. Jeremy înaintă observând pulpele vânjoase ale calului și zbaterea ritmică și ușoară a cozii sale și crezu pentru o clipă că ar putea să se apropie atât de mult încât să atingă calul. Era o idee absurdă, o idee pe care nu o testase niciodată, dar, în momentul când se opri brusc, se trezi ridicându-și mâna într-un gest prietenesc. Calul ciuli urechile curios, de parcă ar fi încercat să

înțeleagă, și apoi, la fel de brusc, își mișcă capul în sus și în jos, în ceea ce părea un gest prietenesc de răspuns. Jeremy îl urmări în tăcere, minunându-se de ideea că ei doi păreau să comunice. Și când el se întoarse și le zări pe Lexie și pe mama sa alături una de alta, într-o îmbrățișare tandră, nu gândi decât că trăia cea mai frumoasă zi din viața sa.

CINCISPREZECE

Săptămânile care au urmat, au trecut ca într-o stare de vis. Un val de căldură de vară timpurie a cuprins Boone Creekul, iar orașul și-a găsit un ritm de viață lent și plăcut. Până la mijlocul lunii iunie, Lexie și Jeremy intraseră și ei într-o rutină confortabilă, dând uitării problemele ultimelor săptămâni. Chiar și lucrările de renovare păreau să înainteze mult mai bine, chiar dacă tot încet și costisitor. Ușurința cu care se adaptaseră la noua lor viață nu-i surprindea foarte tare, dar nu se așteptaseră să difere atât de mult viața lor ca familie de cea din perioada când fuseseră logodiți.

După o scurtă lună de miere la cabană, cu dimineți petrecute trândăvind în pat și cu lungi plimbări de după-amiază de-a lungul plajei nisipoase, s-au întors la Boone Creek, au golit camera lui Jeremy de la Greenleaf și s-au mutat în vila lui Lexie. Pentru moment, Jeremy își aranjase biroul în camera de oaspeți, dar, în loc să încerce să scrie, își petrecea mare parte a după-amiezilor pregătind casa pentru viitorii cumpărători. A cosit și a tuns iarba din curte, a plantat garoafe în jurul copacilor, a tăiat gardurile vii și a vopsit veranda în exterior; a vopsit și în interior și a dus lucrurile inutile în spațiul de depozitare din spatele casei lui Doris. Pentru doar unul sau doi oameni care treceau pe la vilă cam la două săptămâni și sperând să vândă la un preț bun, pentru a putea plăti ratele – și lucrările de renovare – ale noii case, atât Jeremy, cât și Lexie doreau ca locul să arate cât mai grozav. În altă ordine de idei, viața în Boone Creek își vedea de cursul ei firesc. Primarul Gherkin se agita cu festivalul verii, Jed revenise la mușenia sa, iar Rodney și Rachel se întâlneau din nou în mod oficial și păreau mult mai fericiți.

Totuși, mai erau câteva chestiuni care necesitau timp pentru a te obișnui cu ele. De exemplu, pentru că acum erau oficial căsătoriți, Jeremy nu era sigur cât de drăgăstos trebuia să fie. În timp ce Lexie părea mulțumită să se

ghemuiască tot timpul la el în brațe, Jeremy se gândea la alte aspecte mai plăcute ale intimității. Cu toate acestea, el dorea să o facă fericită. Ceea ce însemna... ce? Cât era de-ajuns? Trebuia să se ghemuiască unul în brațele celuilalt în fiecare noapte? Cât timp? Și în ce poziție? Trebuia și el să se facă ghem? El făcea tot posibilul să descopere tot labirintul dorințelor lui Lexie, dar era derutant.

Apoi mai era temperatura din cameră atunci când dormeau. În timp ce el era foarte mulțumit cu aerul condiționat care pufăia și de ventilatorul de deasupra capului care zumzăia, lui Lexie îi era mereu frig. Când erau treizeci și două de grade și umed afară, cu pereții exteriori și ferestrele calde la atingere, Jeremy fixa termostatul la douăzeci de grade și se furișa în pat cu câteva broboane de transpirație pe frunte, doar în chiloți și rămânând neînvelit. O clipă mai târziu, Lexie ieșea din baie, schimba termostatul la douăzeci și trei de grade, se furișa sub cearșaf, cu două păături deasupra, le trăgea până la urechi și tremura de parcă tocmai ar fi traversat tundra arctică.

— De ce e așa de frig? întreba ea, făcându-se comodă.

— Pentru că eu transpir, răspundea el.

— Cum e posibil să transpiri? Te congelezi aici.

Dar, măcar erau pe aceeași lungime de undă când făceau dragoste. În săptămânile care au urmat după ceremonie, Lexie părea să aibă tot timpul chef, ceea ce – după părerea lui Jeremy – era exact așa cum trebuia să fie o lună de miere. Cuvântul „nu“ era inexistent în vocabularul ei, iar Jeremy pune-a asta pe seama faptului că reținerile ei dispăruseră nu numai pentru că, în mod oficial, deveniseră un cuplu, ci și pentru că ei îi era imposibil să reziste farmecelor lui. El nu avea cum să se înșele, și era atât de îmbătat de acest sentiment, încât avea fantezii cu ea în timp ce lucra pe lângă casă. Vedea cu ochii minții contururile delicate ale trupului ei sau își amintea de senzația atingerii lor; inspira adânc când își aducea aminte de mirosul plăcut al respirației ei sau de senzația pe care o simțea trecându-și degetele ca un pieptene prin părul ei. Când ea se întorcea de la muncă, el nu putea decât să-i dea un sărut prietenesc și să se uite fix la buzele ei în timp ce mânca, așteptând ocazia potrivită să treacă la acțiune. Niciodată nu era refuzat. Putea să fie transpirat și murdar de la munca din curte, și totuși, când intrau în dormitor, abia dacă mai apucau să-și scoată hainele.

Apoi, din senin, situația se schimbă. Era ca și cum soarele ar fi răsărit într-o dimineață, și până la apus, Lexie, cea pe care o știa, ar fi fost înlocuită de o geamănă indiferentă. Își amintea foarte clar momentul când

fusese pentru prima oară respins: era în ziua de 17 iunie, când își petrecuse restul dimineții convingându-se în repetate rânduri că nu era un lucru foarte important și întrebându-se dacă făcuse ceva rău. Mai târziu, în noaptea aceea, se întâmplase din nou, și, în următoarele opt zile, cam așa se desfășurase relația lor. El trecea la acțiune, ea spunea că era obosită sau, pur și simplu, că nu avea chef, iar el se culca alături de ea îmbufnat și întrebându-se cum naiba ajunsese să fie privit ca un simplu coleg de cameră căruia i se mai cerea și să fie drăgăstos înainte de a adormi într-o încăpere care părea ca un cuptor.

— Te-ai trezit prost dispus în dimineața asta, remarcă ea în dimineața de după prima respingere.

— N-am dormit bine.

— Ai visat urât? întrebă ea, arătându-se preocupată.

În ciuda părului dezordonat și a pijamalei lungi, ea era ciudat de seducătoare, iar el nu știa dacă să fie furios sau dacă să se rușineze că se gândea la sex de fiecare dată când o vedea. Știa că acela era pericolul obișnuinței; dacă săptămânile anterioare reprezentaseră un stil de viață pe care el îl aproba cu bucurie, ea era în mod evident de altă părere. Dar singurul lucru pe care îl învățase din prima sa căsnicie era să nu se plângă niciodată de regularitatea cu care făceau sex. În problema aceea, bărbații și femeile erau diferiți. Femeile doreau uneori; bărbații aveau nevoie întotdeauna. Mare diferență, și, în cel mai bun caz, se ajungea la un fel de compromis care nu mulțumea însă complet pe niciunul dintre ei, dar care era cumva acceptabil pentru amândoi. Dar el știa că ar fi sunat a văicăreală să fi susținut că ar fi dorit ca luna de miere să fi durat un pic mai mult. Să spunem, de pildă, încă vreo cincizeci de ani.

— Nu sunt sigur, răspuse el în cele din urmă.

Starea lui de confuzie în decursul următoarelor săptămâni fu accentuată de comportamentul ei din timpul zilei, părând să fie aceeași persoană dintotdeauna. Citeau ziarele împreună și savurau pasajele picante; ea îl ruga să o urmeze la baie în fiecare dimineață în timp ce se aranja, ca să-și poată continua conversația.

El își petrecea fiecare zi încercând să nu se gândească la ceea ce îl frământa.

Dar, în fiecare seară, se strecura în pat și se pregătea să reziste unei alte runde de respingere, făcând tot posibilul să se convingă că nu avea să lase ca situația să-l deranjeze. Bineînțeles, nu înainte de a face mișcarea agresivo-pasivă, întorcând termostatul înapoi la douăzeci de grade. În timp

ce săptămânile treceau, Jeremy devenea tot mai frustrat și mai confuz. Într-o seară, după ce se uitaseră puțin la televizor, stinseră în cele din urmă, luminile, și, înainte de a se retrage pe o margine a patului pentru a se calma, Jeremy se giugiuli un timp cu Lexie. După o vreme, el o simți întinzându-și mâna după mâna lui.

— Noapte bună, zise ea cu o voce slabă, mișcându-și încet un deget pe pielea lui.

El nu se deranjă să răspundă, dar, când se trezi în dimineața următoare, Lexie părea descumpănită în timp ce se îndrepta spre baie. El o urmă, se spălară pe dinți și făcură gargară cu apă de gură, iar într-un final ea îl privi aspru.

— Ce s-a întâmplat cu tine noaptea trecută? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Eu aveam chef, și tu, pur și simplu, ai adormit.

— Cum trebuia să-mi dau seama de asta?

— M-am întins și te-am luat de mână, nu-i așa?

Jeremy privi întrebător. Acela era modul ei de a se da la el?

— Îmi pare rău, zise el. Nu mi-am dat seama.

— E în ordine, zise ea pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu era deloc în ordine.

Pe când ea mergea spre bucătărie, el se gândi că trebuia să țină minte treaba cu ținutul-de-mână-în-pat.

Două seri mai târziu, în timp ce stăteau culcați, ea se întinse și-l luă din nou de mână, așa că Jeremy se răsuci atât de rapid spre ea, că deranjă cearșafurile când încercă să o sărute.

— Ce faci? zise ea retrăgându-se.

— Mă ții de mână, zise el.

— Și?

— Păi, ultima data când s-a întâmplat, a însemnat că aveai chef.

— Atunci aveam, zise ea, dar ți-am mângâiat într-un fel anume palma cu degetul mare, îți amintești? De data asta, nu.

Jeremy făcu tot posibilul să rețină și acest aspect.

— Așadar, nu ai chef?

— Pur și simplu, nu sunt în stare să o fac. Nu te superi dacă vreau să dorm, nu?

El se strădui să-și înăbușe un oftat.

— Nu, e în ordine.

— Putem să ne strângem în brațe mai întâi?

El făcu o pauză înainte să răspundă!

— De ce nu?

Abia în dimineața următoare totul se lămurii în cele din urmă. El se trezi și o găsi stând pe canapea – sau mai degrabă dând impresia că ar fi încercat să se culce, dar să și stea în același timp – cu bluza de pijama trasă deasupra pieptului. Abajurul era înclinat aruncând lumina pe abdomenul ei.

— Ce faci? întrebă el, întinzându-se să se dezmoștească.

— Vino aici, repede, zise ea. Stai lângă mine.

Jeremy luă loc alături de ea pe canapea în timp ce Lexie arăta spre abdomenul ei.

— Privește, zise ea. Stai liniștit ca să poți vedea.

Jeremy făcu precum i se spuse, și dintr-odată o umflătură mică de pe abdomenul ei păru să se proiecteze în afară în mod involuntar. Se petrecu foarte rapid, iar el nu era sigur despre ce era vorba.

— Ai văzut-o? întrebă ea.

— Cred că am văzut ceva. Ce e?

— E copilașul. Lovește cu picioarele. În ultimele săptămâni, am avut impresia că o simțeam mișcându-se puțin, dar în dimineața asta a fost prima oară când am știut sigur.

Umflătura se proiectă din nou.

— Iată! Am văzut-o! exclamă Jeremy. Asta-i fetița?

Lexie dădu aprobator din cap, părând vrăjită.

— A fost activă toată dimineața, dar n-am vrut să te trezesc, așa că m-am furișat aici ca să o pot vedea mai bine. Nu e incredibil?

— Uimitor, zise Jeremy, continuând să o urmărească.

— Dă-mi mâna, îi ceru ea.

Când Jeremy întinse mâna, ea o luă și o așeză pe abdomenul ei. Peste câteva secunde, el simți umflătura și zâmbi.

— Doare?

— Nu, zise ea, este mai mult ca o apăsare, sau ceva de genul ăsta. Este greu de descris, dar pot spune sigur că e minunat.

În strălucirea gălbuie a lămpii, Jeremy se gândi că era frumoasă. Când își ridică privirea spre el, ochii ei străluciau.

— Nu merită asta toată osteneala?

— Întotdeauna a meritat.

Ea își așeză mâna peste mâna lui.

— Îmi pare rău că n-am mai făcut dragoste în ultima vreme, dar am avut o senzație de vomă în ultimele două săptămâni. M-a surprins într-un fel,

pentru că nu era greață matinală. Dar m-am simțit atât de rău la stomac, că mi-a fost teamă că aş putea să vomit dacă am face dragoste, dar acum măcar știu motivul.

— E în regulă, zise el. Nici n-am observat.

— Ba sigur că ai observat. Văd când ești îmbufnat.

— Vezi?

Ea încuviință din cap.

— Te miști încoace și încolo și te întorci. Și uneori oftezi. Este foarte evident. Dar acum nu mai sufăr de grețuri.

— Serios?

— De fapt, mă simt așa cum m-am simțit după căsătorie.

— Adevărat?

Ea încuviință din nou, cu o expresie seducătoare.

O altă nemulțumire în primele lor două luni împreună a fost legată de muncă. Exact cum procedase în lunile mai și iunie, spre sfârșitul lui iulie, Jeremy i-a trimis redactorului său din New York încă unul dintre articolele scrise mai demult. Era ultimul. Din momentul acela, și-a dat seama că numărătoarea inversă începuse. Mai avea patru săptămâni ca să apară cu ceva nou.

Și totuși, când se așeza în fața computerului, tot nu avea nicio idee.

Odată cu luna august a venit și o arșiță despre care Jeremy auzise, dar nu o mai întâlnise într-o formă atât de severă. Cu toate că în New York era umezeală în timpul verii, și zilele mizerabile în care se transpira intens erau nenumărate, abia acum își dădea seama că le făcuse față stând în casă cu aerul condiționat în funcțiune. Pe de altă parte, Boone Creek era un oraș de câmpie, cu un fluviu și cu un festival de vară care ademenea lumea să iasă afară din case.

Așa cum prezisese Gherkin, festivalul a atras foarte multă lume din toată partea estică a statului. Străzile au fost înțesate de oameni și de nenumărate chioșcuri, de o parte și de alta a străzii, unde se vindeau de toate, de la sendvișuri pe grătar până la frigărui de creveți. Aproape de apă a fost amenajat parcul de distracții, iar copiii au așteptat la rând să se dea în montagnes russes și într-o roată imensă care scârțâia însă. Fabrica de hârtie de peste drum donase mii de bucăți de cherestea – dreptunghiuri, pătrate, cercuri, triunghiuri, cuburi de diverse mărimi –, și copiii și-au petrecut ore în șir construind clădiri imaginare.

Astronautul a avut mare succes la mulțime și a sfârșit dând autografe ore în șir. Gherkin dăduse dovadă de un talent surprinzător și adaptase foarte bine totul pentru tema acestui festival: spațiul cosmic. Pe lângă pictatul fețelor – în loc de animale, se propuseseră nave spațiale, meteoriți, planete și sateliți –, el a convins Compania Lego să doneze copiilor o mie de seturi, pentru ca aceștia să-și poată asambla propriile navete spațiale. Această activitate desfășurată sub un fel de baldachin uriaș a avut un succes imens chiar și printre părinți, de vreme ce era singurul loc umbrit din preajmă.

Jeremy avea cămașa leoarcă după câteva minute, dar Lexie, care intrase în a șaptea lună de sarcină, a dus-o și mai rău. Cu toate că nu era încă voluminoasă, se vedea că era însărcinată, și aproape toate femeile mai în vârstă din oraș, care abia acum vedeau cum stăteau lucrurile, nu s-au deranjat să-și ascundă surpriza. Totuși, reacția tuturor, după ce au ridicat mai întâi din sprâncene, a fost una de emoție.

La festival, Lexie s-a purtat vitejește, pretinzând că era mult mai rezistentă decât în realitate, oferindu-se să rămână cât de mult dorea Jeremy. Observându-i obrajii îmbujorați, Jeremy a clătinat din cap și i-a spus că văzuse suficient, sugerând să-și petreacă amândoi restul weekendului departe de mulțime. După ce au împachetat o geantă cu lucruri pentru o singură noapte, au mers la căsuța din Buxton. Cu toate că, teoretic, nu era mai răcoare acolo, briza constantă dinspre ocean și temperatura apei au adus o schimbare bine-venită. Când s-au întors la Boone Creek, au aflat că Rodney și Lexie se logodiseră. Reușiseră să-și rezolve cumva problemele, așa că, două zile mai târziu, Rachel a rugat-o pe Lexie să-i fie domnișoară de onoare.

Chiar și la casă se vedeau progrese; lucrările importante erau terminate, bucătăria și băile erau ca noi și nu mai era nevoie decât de câteva ultime rețușuri care aveau să transforme locul dintr-un șantier într-un cămin. Era planificat să se mute la sfârșitul lunii. Momentul s-a dovedit cât se poate de potrivit, pentru că tocmai primiseră o ofertă pentru vilă de la un cuplu de pensionari din Virginia care doreau să intre în posesia acesteia cât mai curând posibil.

Cu excepția blocajului pe care Jeremy îl simțea în fața paginii albe, viața pentru el era plăcută. Cu toate că, uneori, reflecta asupra încercărilor prin care el și Lexie trecuseră înaintea căsătoriei, el știa că ieșiseră din ele mai puternici, ca soț și soție. Când o privea pe Lexie, simțea că nu iubise niciodată pe nimeni atât de mult. Ceea ce nu știa și ceea ce nu putea să știe

atunci era că zilele cele mai dificile de-abia de acum urmau să vină.

ȘAISPREZECE

— Nu ne-am hotărât încă asupra numelui pentru copil, zise Lexie.

Era un început de seară din cea de a doua săptămână a lunii august; Lexie și Jeremy stăteau pe veranda noii lor case. Cu toate că nu se mutaseră încă, muncitorii plecaseră, iar ei se uitau la apă. Cum briza nu adia, apa era netedă și liniștită, semănând atât de mult cu o oglindă, încât chiparoșii de pe malul îndepărtat arătau de parcă ar fi crescut în jos, nu în sus.

— M-am gândit să te las să hotărăști singură, zise Jeremy.

El își făcea vânt cu un exemplar din *Sports Illustrated* pe care intenționase să-l citească înainte de a-și da seama că avea ceva mai bun de făcut într-o noapte de vară fierbinte.

— Nu mă poți lăsa să hotărăsc singură. Este copilașul nostru. Vreau să aud ce crezi tu.

— Ți-am spus părerea mea, zise Jeremy. Pur și simplu nu ți-a plăcut.

— N-am de gând să o numim pe fiica noastră Misty.

— Misty Marsh? Cum e posibil să nu-ți placă?

Cu o săptămână mai înainte, el sugerase numele în glumă. Lexie îl tratase cu atâta răceală, încât el insistase în continuare, doar ca să o tachineze.

— Ei bine, nu-mi place.

Îmbrăcată într-un șort și cu un tricou lăbărțat, era îmbujorată din cauza căldurii. Pentru că picioarele începuseră să i se umfle, Jeremy adusese o găleată veche ca să și le sprijine pe ea.

— Nu crezi că sună bine?

— Nu mai mult decât alte glume legate de nume. La fel de bine ai putea să vrei să-i spui Smelly Marsh sau Creepy Marsh.

— Pe astea le păstram pentru frații ei.

Ea râse.

— Sunt convinsă că ți-ar fi de-a pururi recunoscători. Dar, serios, nu mai ai și alte idei?

— Nu. Așa cum ți-am spus, orice hotărăști tu este perfect.

— Asta-i problema. Nu m-am hotărât.

— Știi care este problema, nu? Ai cumpărat toate cărțile cu nume de copii. Și ai prea multe alternative.

— Vreau ceva care să i se potrivească.

— Păi, asta-i idea. Indiferent de ceea ce alegem, nu se va potrivi imediat. Niciun copilaș nu arată ca o Cindy sau ca o Jennifer; toți copiii arată ca Elmer Fudd²⁴.

— Nu, nu-i adevărat. Copilașii sunt drăguți.

— Dar par toți la fel.

— Ba nu. Și vreau să te avertizez de pe acum că o să fiu extrem de dezamăgită dacă nu vei reuși să-ți recunoști fiica la maternitate.

— N-am niciun motiv de neliniște. Au cartonașe cu nume.

— Ha, ha, zise ea. O să știi cum o să arate.

— Bineînțeles. Va fi cel mai frumos bebeluș din istoria Carolinei de Nord, iar fotografi din toată lumea îi vor face instantanee și vor afirma lucruri de genul: „E foarte norocoasă că are urechile tatălui ei“.

Ea râse din nou.

— Și gropițe.

— Exact. Să nu uit de asta.

Ea se întinse și-l luă de mână.

— Ce zici de ziua de mâine? Ești emoționat?

— Abia aștept. Adică, prima ecografie a fost interesantă, dar asta... în sfârșit, vom vedea cu adevărat fetița.

— Mă bucur că mergi și tu.

— Glumești? N-aș pierde pentru nimic în lume momentul. Ecografiile sunt partea cea mai grozavă a sarcinii. Sper să-mi printeze și mie o imagine, ca să o pot arăta în timp ce o să mă laud amicilor mei.

— Care amici?

— Nu ți-am spus? Jed... Doamne, pur și simplu nu-mi mai dă pace, mă sună tot timpul, vorbește ca o moară stricată, fără să se mai oprească.

— Cred că ai făcut insolație. Din câte știam eu, Jed nu ți-a adresat niciodată niciun cuvânt.

— A, așa e. Dar nu contează. Vreau totuși o imagine pentru mine, ca să pot vedea cât este de frumoasă.

Ea îl privi întrebător.

— Așadar, și tu ești convins că e fetiță?

²⁴ Personaj de desene animate (n.red.)

— Cred că tu m-ai convins.

— Ce spune Doris despre asta?

— Spune că măcar pe jumătate a avut dreptate. Cum ar avea și cincizeci la sută din restul oamenilor.

— Încă neîncrezător, nu?

— Prefer cuvântul „sceptic“.

— Bărbatul visurilor mele.

— Așa este, zise Jeremy dând din cap. Continuă să-ți spui asta, ca să nu mai fiu obligat să o demonstrez.

Lexie se foi pe scaun, simțindu-se dintr-odată incomod. Înainte de a se așeza la loc, tresări.

— Ce părere ai de căsătoria lui Rodney cu Rachel?

— Sunt în favoarea căsătoriei. Cred că e o instituție grozavă.

— Știu ce vrei să spui. Crezi că se pripesc?

— Cine suntem noi să punem întrebarea asta? Eu te-am cerut în căsătorie după câteva săptămâni; el o cunoaște de când era mic. Aș spune că ei ar trebui să-și pună întrebarea asta despre noi, nu invers.

— Sunt convinsă că și-o pun, dar nu asta-i problema...

— Stai, zise Jeremy, crezi că ei discută despre noi?

— Sunt convinsă. O mulțime de persoane discută despre noi.

— Serios?

— Mda, zise Lexie, ca și cum răspunsul ar fi fost evident. E un oraș mic. Asta facem noi aici. Stăm și discutăm despre alți oameni. Ne facem o părere despre ceea ce se întâmplă în viețile lor, ne împărtășim părerile, polemizăm dacă alți oameni au dreptate sau dacă greșesc și găsim o rezolvare pentru problemele lor, dacă e necesar, în intimitatea căminului nostru. Fără îndoială, nimeni nu o recunoaște niciodată, dar toți procedăm așa. Este de fapt un stil de viață.

Jeremy reflectă asupra vorbelor ei.

— Crezi că lumea discută despre noi chiar acum?

— Absolut, răspunse ea ridicând din umeri. Unii susțin probabil că ne-am căsătorit pentru că eram însărcinată, alții afirmă că tu nu vei rezista deloc în acest oraș, iar alții se întreabă cum de ne-am putut permite să cumpărăm casa și presupun că suntem probabil îndatorați până peste cap, în comparație cu ei, care sunt niște persoane cumpătate. Ah, ei discută fără probleme și probabil că se și distrează de minune.

— Nu te deranjează?

— Firește că nu, zise ea. De ce să-mi pese? Nu au de gând să ne spună

în față că discută, iar data viitoare când o să-i întâlnim, vor fi extrem de binevoitori, așa că nu vom ști niciodată. Și, în plus, și noi procedăm la fel. Ceea ce mă duce înapoi cu gândul la Rodney și la Rachel. Nu crezi că se cam grăbesc?

În seara aceea, Jeremy și Lexie stăteau în pat și citeau amândoi. Jeremy ajunsese în cele din urmă la *Sports Illustrated*, și, când se afla pe la mijlocul unui articol despre jucătoarele de volei feminin, Lexie puse deoparte cartea ei.

— Te gândești vreodată la viitor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Jeremy, lăsând jos revista. Nu se gândește toată lumea?

— Cum îți imaginezi că o să fie?

— Pentru noi? Sau pentru omenire?

— Eu sunt serioasă.

— Și eu, răspunse Jeremy. Este o întrebare cu totul diferită, o întrebare care deschide tot felul de alte subiecte. Am putea discuta despre încălzirea globală și despre efectele ei asupra omenirii. Sau dacă Dumnezeu există cu adevărat ori nu, sau despre cum sunt judecați oamenii când vine vorba despre intrarea în rai, ceea ce face viața pe pământ oarecum fără sens. Te-ai putea referi la economie și la cum ne va afecta ea viitorul sau chiar la politică și la cum ar putea fi următorul președinte, cel care ne conduce spre pieire sau spre prosperitate. Sau...

Ea își puse mâna pe brațul său și îl întrerupse.

— Mereu o să fii așa?

— Așa cum?

— Așa. Așa cum ești acum. Domnul Precis. Sau Domnul Prozaic. Nu te întrebam ca să începem o discuție filosofică profundă. Pur și simplu, era doar o întrebare.

— Cred că vom fi fericiți, îndrăzni el. Nu mi-aș putea imagina să-mi trăiesc restul vieții fără tine.

Ea îl strânse de braț, în semn de mulțumire.

— Și eu cred asta, zise ea. Dar uneori...

Jeremy o privi.

— Ce?

— Mă întreb cum o să fim ca părinți. Îmi fac griji din cauza asta câteodată.

— Vom fi grozavi, zise el. Tu vei fi grozavă.

— Spui asta, dar de unde știm? Ce se întâmplă dacă ea va ajunge una dintre adolescentele alea furioase care se îmbracă în negru, consumă droguri și se culcă cu cine nimereste?

— În niciun caz.

— Nu poți spune asta.

— Ba pot, zise Jeremy. O să fie o fată frumoasă. Cum să nu fie, dacă tu ești mama ei?

— Crezi că e simplu, dar nu este. Și copiii sunt oameni, și, imediat ce încep să se maturizeze, își impun propriile puncte de vedere. Nu mai poți face prea multe.

— Totul se reduce la educație...

— Da, dar uneori nu contează ceea ce faci tu. Noi putem să o trimitem la lecții de pian și la fotbal, putem să o ducem la biserică în fiecare duminică, putem să o trimitem la cotilion²⁵ ca să deprindă bunele maniere și putem să o înconjurăm cu foarte multă dragoste. Dar odată ce devine adolescentă... ei bine, uneori nu mai poți face nimic. Cu sau fără tine, în final, copiii cresc și devin oamenii care sunt destinați să fie.

Jeremy reflectă asupra vorbelor ei, și apoi o trase mai aproape.

— Chiar îți faci griji din cauza asta?

— Nu. Dar mă gândesc. Tu nu?

— Să fiu sincer, nu. Copiii trebuie să devină ceea ce sunt destinați să fie. Părinții trebuie doar să facă tot posibilul să-i îndrepte în direcția potrivită.

— Dar ce se întâmplă dacă nu e suficient? Asta nu te îngrijorează?

— Nu, zise el. O să fie minunată.

— Cum poți fii atât de sigur?

— Pentru că va fi, zise Jeremy. Te cunosc și cred în tine, așa că o să fii o mamă fantastică. Și nu uita că am scris articole având ca subiect temperamentul și educația. Ambele sunt importante, dar, în marea majoritate a cazurilor, mediul este un indicator mai important al comportamentului viitor decât factorii ereditari.

— Dar...

— Vom face tot ce ne va sta în putință. Și sunt sigur că va fi o fată OK.

Lexie se gândi la vorbele lui.

— Chiar ai scris articole pe tema asta?

— Nu numai că am scris, dar m-am și documentat foarte bine. Știu

²⁵ Numele unui dans originar din Franța anilor 1700, devenit în SUA motivul unui curs de instruire a copiilor, care, în contextul unui dans formal, deprind bunele maniere. (n.tr.)

despre ce vorbesc.

Ea zâmbi.

— Ești foarte isteț, zise ea.

— Mă rog...

— Nu datorită concluziilor tale, ci pentru ceea ce tocmai ai spus. Nu-mi pasă dacă e adevărat sau nu, dar era exact ceea ce doream să aud.

— Asta-i inima copilașului, exact acolo, zise doctorul a doua zi, arătând spre imaginea estompată de pe monitorul computerului. Și aceia sunt plămâni și coloana vertebrală.

Jeremy se întinse și strânse mâna lui Lexie, aflată pe masa de consultație. Erau în cabinetul de obstetrică și ginecologic din Washington – Jeremy trebuia să admită că nu era locul său preferat. Într-adevăr, aștepta cu nerăbdare să vadă din nou copilașul – primele imagini de la ecograf mai atârnav încă pe frigider –, dar scena anterioară cu Lexie crăcănată pe masă cu picioarele... ei bine, îl făcea să se simtă ca și cum ar fi întrerupt o treabă preferabil de făcut în particular.

Fără îndoială că doctorul Andrew Sommers – înalt și dichisit, cu părul său negru și ondulat – făcea tot posibilul ca atât Lexie, cât și Jeremy să se simtă ca și cum el n-ar fi făcut nimic mai neobișnuit decât să-i ia pulsul lui Lexie, așa că Lexie părea foarte relaxată. În timp ce doctorul Sommers cerceta și palpa, ei discutau despre recenta răbufnire a caniculei, despre un reportaj de la știri privitor la incendiile forestiere din Wyoming și despre faptul că doctorul dorea să meargă cu mașina la Boone Creek să ia masa la Herbs, un loc după care cei mai mulți dintre pacienții săi se dădeau în vânt. Din când în când, el insera și alt gen de întrebări în conversație, vrând să afle de la Lexie despre contracțiile Braxton-Hicks²⁶, de pildă, sau dacă se simțise vreodată amețită sau tulburată. Lexie răspundea fără niciun fel de efort, de parcă discuția avea loc la un prânz între prieteni.

Pentru Jeremy, care stătea lângă capul lui Lexie, scena părea supranaturală. Da, bărbatul era un doctor, așa că Jeremy nu avea nicio îndoială că avea de consultat nenumărate paciente pe zi, dar totuși, când doctorul încercase să-l angajeze în conversație, el se strădui să se uite în ochii lui în timp ce răspundea, ignorând ceea ce i se întâmpla soției sale. El bănuia că Lexie se obișnuise cu asemenea consultații, deși pentru el era o chestiune care-l făcea să se bucure că era bărbat.

²⁶ Contracții descrise pentru prima dată de ginecologul John Braxton Hicks, care apar în partea a doua a sarcinii, cu preponderență în ultimul trimestru. (n.tr.)

După ce doctorul plecă, Jeremy și Lexie rămaseră singuri câteva minute să aștepte tehnicianul pentru ecografie; când aceasta intră, o rugă pe Lexie să-și ridice cămașa. Îi întinse gel pe pielea dilatată a abdomenului, fapt care o făcu pe Lexie să tresară.

— Scuze, ar fi trebuit să te avertizez că e rece. Dar să vedem ce mai face copilașul tău, bine?

Tehniciana îi îndrumă pe Jeremy și Lexie pe tot parcursul ecografiei, deplasând transductorul, apăsând mai tare sau mai încet pe abdomen în timp ce le explica tot ce se observa.

— Și sunteți sigură că e fetiță? întrebă Jeremy.

Cu toate că, ultima dată când fusese acolo, fusese convins, se chinuise să înțeleagă imaginea, dar fusese prea stingherit să spună ceva.

— Sunt sigură, zise ea, deplasând transductorul din nou. Oprindu-se, arătă pe ecran. A, iată un cadru bun... ia uitați-vă!

Jeremy se uită cu ochii întredeschiși.

— Nu sunt sigur de ceea ce văd.

— Țsta e șezutul, explică ea arătând pe ecran, și astea sunt picioarele. Ca și cum ar sta pe un aparat de fotografiat...

— Nu înțeleg nimic.

— Exact, zise ea. De aceea știm că e fetiță.

Lexie râse, iar Jeremy se aplecă spre ea.

— Salut-o pe Misty, șopti el.

— Taci! încerc să savurez momentul, zise ea strângându-l de mână.

— Gata, dați-mi voie să fac câteva măsurători, să mă asigur că fetița se dezvoltă cum trebuie, de acord?

Tehniciana deplasă transductorul din nou, apăsă pe un buton și apoi pe altul. Jeremy își aminti că făcuse același lucru și data trecută când fuseseră acolo.

— Este exact cum trebuie, adăugă tehniciana. Aici scrie că termenul e pe 19 octombrie.

— Deci crește normal? întrebă el.

— Așa se pare, zise tehniciana.

Ea deplasă transductorul din nou, să măsoare inima și femurul, și apoi, dintr-odată, încremeni. În loc să apese pe buton, deplasă transductorul mai departe de picior, îndreptându-și atenția spre ceea ce părea să fie o linie albă care se întindea spre copilaș, ceva care părea aproape static sau ca o fisură pe ecran. Se încruntă ușor în timp ce privea foarte atentă. Fără să-și dea seama, începu să deplaseze transductorul mai repede, oprindu-se în

mod repetat să examineze noua imagine. Părea să verifice copilașul din toate unghiurile.

— Ce faceți? întrebă Jeremy.

Tehniciana părea extrem de concentrată.

— Verific ceva, murmură ea.

Ea continuă, privind fix imaginea, înainte de a clătina din cap. Făcu repede restul măsurătorilor, și apoi reveni la ceea ce făcea mai înainte. Imagini ale copilașului din toate unghiurile apăreau și dispăreau. Tehniciana își îndreptă din nou atenția spre linia vălurită.

— E totul în regulă? insistă Jeremy.

Cu privirea concentrată la ecran, ea respiră adânc. Vocea îi era surprinzător de sigură:

— Observ ceva la care doctorul probabil ar dori să se uite.

— Ce înseamnă asta?

— Să chem doctorul, zise ea, ridicându-se. Probabil că el va reuși să vă spună mai multe decât mine. Rămâneți unde sunteți, și eu voi reveni imediat.

Poate că tonul ei reținut făcu să devină foarte palidă fața lui Lexie. Jeremy o simți strângându-i mâna din nou, de data asta mai tare. Un șir de imagini amețitoare îi trecură prin minte, pentru că știa exact ceea ce avusese de gând să spună tehniciana. Ea observase ceva neobișnuit, ceva diferit... ceva rău. Și, în clipa aceea, timpul se opri pe măsură ce prin minte i se perindau tot felul de posibilități. Încăperea părea să se micșoreze în timp ce se străduia să deslușească linia estompată pe care o observase.

— Ce se petrece? șopti Lexie. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise Jeremy.

— E ceva în neregulă cu copilașul?

— N-a spus asta, zise Jeremy, încercând să se liniștească și să o calmeze și pe ea, în egală măsură. Înghiți în sec, simțindu-și dintr-odată gâtul uscat. Sunt sigur că nu e nimic.

Lexie părea să fie pe punctul de a izbucni în plâns.

— Atunci de ce aduce doctorul?

— Probabil că așa trebuie dacă observă ceva.

— Ce a observat? întrebă ea pe un ton aproape rugător. Eu n-am văzut nimic.

El se gândi din nou.

— Nu știu.

— Atunci ce este?

Neștiind ce altceva să facă sau să spună, el își trase scaunul mai aproape.

— Nu sunt sigur. Dar inima copilașului era perfectă, și fetița se dezvoltă. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu copilașul, ne-ar fi spus mai devreme.

— I-ai văzut fața? Părea... speriată.

Jeremy nu mai reuși să-i răspundă. În schimb, privea fix la peretele îndepărtat. În ciuda faptului că el și Lexie erau împreună, Jeremy se simți dintr-odată foarte singur.

O clipă mai apoi, doctorul și tehniciana intrară în cabinet, schițând amândoi niște zâmbete forțate. Tehniciana se așeză pe scaun, și doctorul rămase în spatele ei. Nici Jeremy și nici Lexie nu-și găseau cuvintele. În tăcere, Jeremy își auzea propria respirație.

— Să ne uităm, zise doctorul Sommers.

Tehniciana mai adăugă puțin gel, și, când așeză transductorul pe abdomenul lui Lexie, copilașul apăru din nou pe ecran. Când tehniciana arătă spre ecran, nu spre copil.

— Observi? zise ea.

Doctorul se înclină înainte, și la fel făcu și Jeremy. Din nou, el văzu linia albă vălurită. De data asta, observă că părea să vină dinspre pereții care încercuiau copilașul în spațiul întunecat.

— Exact acolo.

Doctorul dădu din cap aprobator.

— E atașată?

Tehniciana deplasă transductorul, și se văzură diverse imagini cu copilașul. Ea clătină din cap în timp ce vorbe:

— Când m-am uitat mai devreme, n-am observat să se fi atașat pe undeva. Cred că am verificat peste tot.

— Să ne convingem, zise doctorul. Dă-mi voie să mă uit o clipă.

Tehniciana se ridică, și doctorul îi luă locul.

Doctorul rămase tăcut cât timp deplasa din nou transductorul. Părea mai puțin expert în mânăuirea dispozitivului, așa că imaginile apăreau mult mai încet. La fel ca tehniciana, se aplecă și el spre ecran. Mult timp, nimeni nu spuse nimic.

— Ce este? întrebă Lexie cu vocea tremurândă. La ce vă uitați?

Doctorul aruncă o privire spre tehniciană, care părăsi tăcută încăperea. Când rămaseră singuri, doctorul aduse iar pe ecran linia albă.

— Vedeți asta? întrebă el. Aceasta e cunoscută sub numele de bridă

amniotică, zise el. Am verificat să văd dacă este atașată de copilaș pe undeva. Dacă se atașează, se întâmplă de obicei pe extremități, cum ar fi brațe sau picioare. Până acum totuși, se pare că nu s-a atașat, și asta-i bine.

— De ce? Nu înțeleg, zise Jeremy. Ce vreți să spuneți cu această bridă? Ce se poate întâmpla?

Doctorul oftă ușor.

— Această bridă este alcătuită din același material fibros ca placenta – sacul care ține copilașul. Îl vedeți aici? El trasă cu degetul, făcând o mișcare aproximativ circulară în dreptul sacului, apoi spre bridă. După cum puteți vedea, un capăt al bridei e atașat aici, de sac, iar celălalt capăt e neatașat. Acest capăt se poate atașa de făt. Dacă se va întâmpla, copilul se va naște cu sindromul de bandă amniotică sau SBA. Când doctorul vorbi din nou, tonul său era intenționat neutru. Voi fi absolut sincer: Dacă se întâmplă așa ceva, vor crește considerabil șansele să apară anomalii congenitale. Știu cât de dificil e să auziți așa ceva, dar tocmai de aceea nu ne pripim când examinăm imaginile. Dorim să ne asigurăm că brida nu e atașată.

Jeremy abia mai putea respira. Cu coada ochiului, Jeremy o văzu pe Lexie mușcându-și buza.

— Se va atașa? întrebă Jeremy.

— N-am de unde să știu. Chiar acum, celălalt capăt al bridei plutește în lichidul amniotic. Fătul este totuși mic. Pe măsură ce se va dezvolta, probabilitatea de atașare va crește, dar adevăratul sindrom de bandă amniotică e rar.

— Ce fel de anomalii? șopti Lexie.

Nu era o întrebarea la care doctorul dorea să răspundă, așa că se eschivă.

— Din nou, depinde de locul unde se va atașa, dar, dacă va fi un adevărat SBA, ar putea fi ceva serios.

— Cât de serios? zise Jeremy.

El oftă.

— Dacă se va atașa la extremități, copilul s-ar putea naște fără un membru, sau cu un picior strâmb, sau cu sindactilie, ceea ce înseamnă o membrană între degete. Dacă se va atașa în altă parte, ar putea fi chiar și mai rău.

În timp ce doctorul răspundea, Jeremy simți cum îl lua amețeala.

— Ce ne facem? se forță el să întrebe. Lexie o să aibă probleme?

— Lexie o să se simtă bine, zise el. SBA nu afectează mama în niciun

fel. Cât despre ceea ce e de făcut, nu se poate face nimic altceva decât să așteptăm. Nu sunt motive pentru repaus la pat sau ceva de genul ăsta. Recomand să mai facem o ecografic care să ne ofere o imagine mai clară, dar, repet, nu trebuie decât să vedem dacă brida s-a atașat de făt. Dar nu cred că s-a întâmplat. După asta, vom face ecografiile în serie – probabil una la două sau trei săptămâni, dar deocamdată numai atât putem face.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu se poate spune că ați făcut ceva sau n-ați făcut. Și nu uitați că, până acum, nu arată că e atașată. Știu că am mai spus asta, dar e important să înțelegeți. Până acum, nu e nimic în neregulă cu copilașul vostru. Crește foarte bine, inima îi bate cum trebuie, și creierul se dezvoltă normal. Până acum, totul este în ordine.

În tăcere, Jeremy auzea bâzâitul mecanic al ecografului.

— Ați spus că ar putea fi și mai rău dacă se va atașa în altă parte, zise el.

Doctorul se foi pe scaun.

— Da, recunosc eu. Totuși, e puțin probabil că se va întâmpla așa.

— Cât de rău?

Doctorul Sommers puse deoparte dosarul, ca și cum s-ar fi gândit ce și cum să spună.

— Dacă se va atașa de cordonul ombilical, zise el în cele din urmă, ați putea pierde copilul.

ȘAPTESPREZECE

Ar putea pierde copilul.

De îndată ce doctorul plecă, Lexie izbucni în plâns, așa că lui Jeremy nu-i rămase decât să-și stăpânească propriile lacrimi. Se simțea epuizat și vorbea în mod automat, amintindu-i întruna că deocamdată copilașul era foarte bine și că, probabil, va continua să fie așa. Dar, în loc să o liniștească, vorbele lui păreau să o facă să se simtă și mai rău. În timp ce o ținea în brațe, umerii ei se ridicau și mâinile îi tremurau, și după ce, în sfârșit, ea se retrase, cămașa lui Jeremy era udă toată de lacrimi.

În timp ce se îmbrăca, ea nu scoase nicio vorbă, și singurul sunet care se auzea în încăperea era respirația ei sughită, ca și cum s-ar fi străduit să nu mai plângă. Camera părea insuportabil de sufocantă, de parcă tot oxigenul

ar fi dispărut dintr-odată. Jeremy abia se ținea pe picioare. Când o zări pe Lexie încheindu-și nasturii de la bluză peste burta ei rotunjită, trebui să facă un efort ca să nu se prăbușească.

Teama era sufocantă și copleșitoare; sterilitatea cabinetului îi părea ceva din altă lume. Nu era posibil să se întâmple. Nimic din ce auzise nu era de înțeles. Ecografiile anterioare nu depistaseră nimic. Lexie nu băuse nici măcar o ceașcă de cafea de când descoperise că era însărcinată. Era sănătoasă și puternică și dormea suficient. Dar ceva era în neregulă. Privind încremenit, își imagina brida plutind în lichidul amniotic, precum tentaculele unei meduze otrăvitoare, care aștepta, plutea, parcă gata de atac.

Își dorea ca Lexie să stea întinsă, să înceteze orice mișcare, ca tentaculele să nu-și găsească drumul spre copilăș. În același timp, își dorea ca ea să umble, să continue să facă tot ceea ce făcuse până atunci, de vreme ce tentaculul plutea încă neatașat. Dorea să știe ce era de făcut pentru a spori șansele ca fetița lor să nu aibă probleme. Încăperea părea să nu mai aibă deloc aer, și teama îi blocase mintea.

Copilașul lor putea să moară. Fetița lor putea să moară. Fetița lor, singurul copil pe care l-ar fi putut avea.

Ar fi vrut să plece din locul acela și să nu se mai întoarcă niciodată, dar, pe de altă parte, dorea să rămână și să discute din nou cu doctorul, ca să se încredințeze că înțelegea tot ceea ce se întâmpla. Voia să le mărturisească situația și mamei sale, fraților săi și tatălui său, ca să poată plânge pe umărul lor, dar totodată, nu dorea să spună nimănui nimic, ci doar să-și poarte povara cu stoicism. Voia ca fetița lui să fie bine. Își repeta cuvintele în minte fără întrerupere, ca și cum i-ar fi poruncit fătului să nu se apropie de tentacul. Când Lexie întinse mâna după geantă, el îi surprinse ochii înroșiți de plâns, și simți cum i se frânge inima. Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuia să fie o zi minunată, o zi fericită. Dar perspectiva unei asemenea zile nu mai exista, iar ziua de mâine avea să fie și mai nefericită. Copilașul va crește, și tentaculul va fi și mai aproape. Și fiecare zi care trecea avea să sporească pericolul.

Pe hol, o văzură pe tehniciana care se cufundă într-un maldăr de documente când trecură spre cabinetul doctorului. În vreme ce stăteau în fața biroului doctorului, el le arătă imaginile scoase la imprimantă. Le repetă aceleași descrieri și le explică același lucru despre brida amniotică. Obișnuia să mai spună o dată totul. Majoritatea oamenilor nu-l auzeau prima dată din cauza șocului. El sublinie din nou că fetița se dezvoltă bine

și că brida nu părea atașată. Repetă că era o veste bună. Dar Jeremy nu făcea decât să se gândească la tentaculul care plutea în interiorul abdomenului soției sale, tentaculul care se deplasa, apropiindu-se de copilaș, și apoi, se îndepărta din nou. Pericol și siguranță, jucând un joc mortal. Copilașul creștea, se mărea și umplea sacul până la refuz. Atunci brida mai putea pluti nestingherită?

— Știi cât de greu e să ascuți toate astea, zise doctorul din nou.

Nu, se gândi Jeremy, nu știa. Nu era copilașul lui, nu era fetița lui. Fetița lui, cu cosițe și stând în genunchi lângă o minge de fotbal, zâmbea în rama unei fotografii de pe biroul doctorului. Fiica lui era sănătoasă. Nu, nu știa. Nu avea cum să știe.

În fața biroului, Lexie izbucni din nou în plâns, și el o strânse cu putere în brațe. Pe drumul spre casă nu-și adresară aproape nicio vorbă, iar mai târziu, Jeremy aproape că nu-și mai amintea nimic din drumul parcurs. Acasă, se duse direct la calculator și căută informații despre sindromul de bandă amniotică. Văzu imagini cu degete membranate, cu membre oprite din creștere, cu etichetele picioarelor lipsă. Era pregătit pentru ele, dar nu era pregătit pentru deformații faciale, anomalii care-l făceau pe copil să nu semene mai deloc cu o ființă umană. Citi despre deformațiile spinale și intestinale – în cazul când tentaculul se atașa de trup. Închise computerul, se duse în baie și își dădu cu apă rece pe față. Se hotărî să nu-i spună lui Lexie nimic din ceea ce văzuse.

Lexie o sunase pe Doris când ajunseseră acasă, și, în clipa aceea, cele două se aflau în living. Lexie plânsese când Doris apăruse la ușă și, mai târziu în timp ce stătea pe canapea. Doris începuse și ea să plângă chiar în timp ce o asigura pe Lexie că fetița nu va avea probleme, că exista un motiv pentru care Dumnezeu îi binecuvântase, că Lexie trebuia să nu-și piardă credința. Lexie o rugă pe Doris să nu spună nimănui, și Doris îi făgădui că va păstra tăcerea. Nici Jeremy nu spusese familiei sale. El știa cum ar reacționa mama lui, cum ar suna vorbele ei la telefon și era conștient de telefoanele tot mai dese care aveau să urmeze. Chiar dacă ea ar fi crezut că l-ar fi putut sprijini, pentru el lucrurile ar fi stat altfel. Nu reușea să facă față situației și nu se putea imagina susținând pe altcineva în acele momente, nici măcar dacă era vorba despre mama lui. Mai ales dacă era vorba despre ea. Era suficient de dificil să o sprijine pe Lexie și să-și stăpânească emoțiile. Dar trebuia să fie puternic pentru amândoi.

În seara aceea, mai târziu, când stătea alături de Lexie în pat, încercă să se gândească la altceva decât la tentaculul care aștepta să le prindă

copilașul în capcană.

Peste trei zile, merseră la East Carolina University Medical Center din Greenville pentru o nouă ecografie. Se înregistrară și completară formularele fără niciun fel de emoție, iar în sala de așteptare Lexie continua să-și mute geanta de pe măsută în poală și invers. Se îndreptă spre suportul cu reviste și alese una, dar nu o deschise imediat ce se așeză iarăși pe scaun. Își dădu o șuviță de păr după ureche și se uită prin sala de așteptare. Își dădu o altă șuviță de păr după ureche și se uită la ceas.

În zilele precedente, Jeremy aflate tot ce fusese posibil despre sindromul de bandă amniotică, sperând că, dacă înțelegea despre ce era vorba, nu avea să se mai teamă. Dar, cu cât afla mai multe, cu atât se simțea mai neliniștit. Noaptea, se răsucea și se întorcea, abătut nu numai la gândul că fetița era în pericol, dar și deoarece înțelegea că era foarte probabil ca aceea să fie unica lor șansă de a avea un copil. Nu ar fi trebuit ca Lexie să rămână însărcinată, și uneori, cuprins de deznădejde, se trezea întrebându-se dacă aceea era modalitatea prin care universul i-o plătea pentru că încălcase regulile din start. Lui nu-i era scris să aibă un copil. Nu-i fusese scris niciodată să aibă un copil.

Nu-i spusese nimic lui Lexie despre toate gândurile sale. Și nici nu-i dezvăluise tot adevărul despre SBA.

— Ce-ai descoperit pe internet? întrebuse ea cu o seară mai înainte.

— Nu mai mult decât ne-a spus doctorul, zisese Jeremy.

Ea dăduse din cap aprobator. Spre deosebire de el, ea nu se amăgea cu iluzia că, aflând mai multe, își putea stăpâni teama.

— De fiecare dată când mă mișc, mă întreb dacă fac ceva ce nu trebuie.

— Nu sunt sigur că așa ar trebui să procedăm, zisese el.

Ea dăduse aprobator din cap.

— Sunt speriată, șoptise ea.

Jeremy își strecurase brațul în jurul ei.

— Și eu.

Intrară în cabinet, și, când Lexie își ridică bluza, apăru tehniciana. Femeia zâmbi, dar își dădu imediat seama de tensiunea din încăperea și se îndreptă direct spre aparat.

Copilașul apăru pe ecran, iar imaginea era mult mai clară. Se puteau distinge trăsăturile copilașului: nasul și bărbia, pleoapele și degetele. Când Jeremy aruncă o privire spre Lexie, ea îl strânse puternic de mână.

Brida amniotică, tentaculul, nu se atașase încă. Mai erau încă zece săptămâni.

— Nu suport așteptarea asta, zise Lexie. Să aștept, să sper și să nu știu ce are să se întâmple.

Spuse exact ceea ce gândea și Jeremy, cuvintele pe care el refuza să le rostască în prezența ei. Trecuse o săptămână de când primiseră vestea, iar ei pur și simplu supraviețuiau, nemaifiind în stare de altceva. Supraviețuiau, sperau și așteptau. O altă ecografie era programată în mai puțin de două săptămâni.

— O să fie foarte bine, zise Jeremy. Faptul că brida se află acolo nu înseamnă neapărat că are să se atașeze.

— De ce eu, totuși? De ce noi?

— Nu știu. Dar o să se rezolve. Totul o să fie bine.

— De unde știi asta? Nu poți ști. Nu poți să mă asiguri că va fi așa.

„Nu, nu pot“, se gândi Jeremy.

— Tu faci toate lucrurile așa cum trebuie, zise el drept răspuns. Ești sănătoasă, te alimentezi corect și ai grijă de tine. Sunt convins că, atâta timp cât vei continua să procedezi astfel, copilașul va fi perfect.

— Pur și simplu nu e corect, strigă ea. Adică, știu că e o tâmpenie, dar, când citesc ziarele, dau mereu peste articole despre fete care nasc copii fără ca măcar să fi știut că erau însărcinate. Sau nasc copii perfect sănătoși și îi abandonează. Sau fumează și beau, și totul se termină cu bine. Nu este corect. Și acum, eu nici măcar nu pot să mă bucur de restul sarcinii. Mă trezesc în fiecare dimineață și, chiar dacă nu mă gândesc la asta în mod special, trăiesc cu această senzație de teamă, și pe urmă, poc! Mă lovește ca din senin, și îmi aduc aminte, și mă pomenesc gândindu-mă că oricând ceva din mine ar putea ucide copilașul. Eu! Eu fac asta. Trupul meu face asta, și, indiferent cât de mult vreau să împiedic să se întâmple ceva, nu pot face nimic și nu e nimic de făcut.

— Nu e vina ta, zise Jeremy.

— Atunci a cui este? A copilașului? se răsti ea. Cu ce-am greșit?

Era prima oară când Jeremy înțelegea că Lexie nu era numai speriată, ci se simțea și vinovată. Conștientizarea aceluia lucru îl durea.

— N-ai făcut nimic rău.

— Dar lucrul ăsta din interiorul meu...

— N-a făcut nimic încă, zise el cu blândețe. Și asta și pentru că tu faci toate lucrurile cum trebuie, sunt convins că ăsta e motivul. Copilașul se

simte bine. Asta-i tot ce știm sigur în clipa asta. Copilașul se simte foarte bine.

Lexie șopti atât de încet, că Jeremy abia o auzi.

— Crezi că va avea probleme?

— Știu că nu va avea probleme.

Din nou, el mințea, dar nu era în stare să-i spună adevărul. Uneori, recunosc el, minciuna era cea mai bună soluție.

Jeremy nu prea avusese de-a face cu moartea. Dar moartea o însoțise pe Lexie de-a lungul întregii vieți. Nu numai că își pierduse părinții, dar își mai pierduse și bunicul în urmă cu câțiva ani. În timp ce Jeremy susținea că înțelegea, știa că era incapabil să înțeleagă pe deplin cât de greu trebuia să fi fost pentru ea. El nu o cunoștea pe atunci și nu avea nici cea mai vagă idee despre modul cum reacționase, dar știa foarte bine cum ar fi reacționat dacă fetița lor ar fi murit.

Dar dacă ar merge la următoarea ecografie și totul ar fi bine? N-ar conta, pentru că brida amniotică mai putea încă să prindă în capcană cordonul ombilical. Și dacă s-ar întâmpla când ea ar intra în durerile facerii? Și dacă ei ar întârzia câteva minute? Da, copilașul ar fi pierdut, și momentul ar fi cumplit. Dar cum s-ar simți Lexie? S-ar învinovăți? L-ar acuza pe el, de vreme ce șansele unei alte sarcini erau practic nule? Cum s-ar simți ea atunci când ar trece pe lângă camera copilului din noua lor casă? Ar mai păstra mobila copilașului sau ar vinde-o? Ar recurge la adopție?

El nu știa și nici nu era în stare să înceapă să descopere răspunsurile.

Cu toate acestea, altceva îl chinuia și mai mult. Sindromul de bandă amniotică era foarte rar fatal. Anomaliile și deformații le erau regula, nu excepția. Acela era un subiect pe marginea căruia niciunul din ei nu voia să discute. Când vorbeau despre neliniștile cauzate de copilaș, subiectul era mereu formulat în termenii unei posibile morți, în locul unui scenariu mai realist. Faptul că fetița lor ar arăta altfel; că fetița lor ar avea anomalii grave; că fetița lor ar trebui să facă față nenumăratelor intervenții chirurgicale sau că fetița lor ar putea suferi.

Se ura pentru că își închipuia că avea să conteze cum arăta copilul, pentru că, dacă era să fie cu adevărat sincer, știa că avea să iubească acel copilaș necondiționat. Nu-i păsa de membrele lipsă sau de membrana dintre degete; ar crește copilul și ar avea grijă de el la fel de bine ca orice părinte. Totuși, când se gândea la fetiță, nu putea nega faptul că și-o

imagina în situații aproape banale: purtând o rochiță de Paște și înconjurată de lalele, sau bălăcindu-se prin vreo baltă, sau stând pe scaunul ei înalt și zâmbind generos, cu fața mânjită de prăjitura de ciocolată. Niciodată nu și-o imagina cu diformități; nu o vedea deloc cu o gură de lup, sau fără nas, sau cu o ureche de mărimea unui bănuț. În imaginația lui, fetița era întotdeauna perfectă și vioaie. Și el știa că și Lexie și-o imagina exact în același fel.

El știa că fiecare își avea propriile dureri și că viața nimănui nu era perfectă. Dar unele dureri erau mai mistuitoare decât altele, în ciuda modului îngrozitor în care durerea lui îl făcea să se simtă. Se întreba dacă moartea ar fi fost mai acceptabilă decât ideea ca fiica lor să trăiască toată viața cu o anomalie severă – nu un membru lipsă, ci ceva mult mai grav, ceva care avea să o facă să sufere tot restul vieții ei, indiferent cât ar fi putut dura asta. Nu-și putea imagina să aibă un copil pentru care durerea și suferința să fie la fel de prezente ca respirația sau pulsațiile inimii. Dar dacă acela era destinul copilului său? Era prea greu de suportat, așa că încercă să-și alunge gândul din minte.

Totuși, întrebarea îl obseda.

Timpul se scurse foarte lent în săptămâna care urmă. Lexie se ducea la muncă, dar Jeremy nici măcar nu încerca să scrie. Nu-și putea găsi energia necesară pentru a se concentra, preferând în schimb să-și petreacă timpul pe lângă casă. Ajunseseră la etapele finale ale lucrărilor de renovare, așa că Jeremy își luase asupra lui sarcina de a începe curățenia. Șterse ferestrele și în interior și pe afară, aspiră colțurile scârilor, frecă petele de vopsea de pe blaturile din bucătărie. Era o muncă dificilă și monotonă, dar îl ajuta să-și pună ordine în gânduri și să-și țină temerile în frâu. Zugravii terminau camerele de la parter, iar tapetul din camera copilului era deja aplicat. Lexie alesese cea mai mare parte dintre piesele de mobilier importante din cameră și, din momentul în care fură livrate, Jeremy își petrecu două după-amiezi așezând toate lucrurile la locul lor și punând la punct camera. După ce Lexie termină treaba la bibliotecă, el o aduse la casă. Când ajunseră la capătul treptelor, o rugă să închidă ochii și o conduse spre prag.

— Gata, zise el, acum poți să deschizi ochii.

Pentru o clipă, neliniștile legate de viitor dispărură, la fel și temerile pentru fiica lor. În locul lor era Lexie cea de altădată, Lexie care aștepta cu nerăbdare să fie mamă, Lexie care zâmbea cu ușurință și căreia tot ce ținea de perioada sarcinii i se părea de neuitat.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea cu voce slabă.

— În cea mai mare parte. A trebuit să-i rog pe zugravi să mă ajute la jaluzele și la perdele, dar restul am făcut eu.

— Este minunat, murmură ea intrând.

Pe mochetă era un covoraș cu rătuște; în colț, pătuțul – cu un cearșaf fin de bumbac pe saltea și burete de protecție colorat – avea fixată deasupra jucăria pe care ei o achiziționaseră cu mult timp în urmă. Perdelele se asortau cu carpeta și cu prosoapele mici de deasupra scrinului. Masa de înfășat era plină cu scutece, unguente și șervețele umede. Un mic carusel muzical, care cânta în surdină, strălucea în lumina galbenă și delicată care venea de la o lampă decorativă.

— M-am gândit că, de vreme ce ne vom muta în curând, trebuia să mă grăbesc și să termin camera asta.

Lexie se deplasă spre birou și ridică o rață mică de porțelan.

— Tu ai ales asta?

— Se potrivea cu carpeta și perdelele. Dacă nu-ți place...

— Nu, îmi place. Doar că sunt uimită.

— De ce?

— Când am mers la cumpărături, nu păreai așa de interesat.

— Cred că, în sfârșit, mă obișnuiesc cu ideea. Și, în plus, nu puteam să-ți las ție toată distracția. Crezi că o să-i placă?

Ea se duse spre fereastră și atinse perdeaua cu degetele.

— O să-i placă. Mie îmi place.

— Mă bucur.

Lexie lăsă perdeaua și se duse spre pătuț. Zâmbi când observă animalele mici de pluș, dar dintr-odată zâmbetul îi pieri. Își încrucișă brațele, și Jeremy își dădu seama că neliniștile reveniseră.

— Ar trebui să reușim să ne mutăm în acest weekend, zise el, dorindu-și să fi știut ce altceva să spună. De fapt, zugravii au spus că putem începe să ne mutăm lucrurile oricând. S-ar puteam să fim obligați să păstrăm unele piese de mobilier în dormitoare până termină ei de vărui livingul, dar celelalte camere sunt gata. Mă gândeam să-mi aranjez biroul și pe urmă dormitorul nostru. Dar, oricum, de vreme ce tu lucrezi, voi avea eu grijă de toate.

— Da, zise ea, dând din cap. Foarte bine.

Jeremy își băgă mâinile în buzunare.

— Mă gândesc la numele copilășului, zise el. Și, nu-ți face griji, nu va fi Misty.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu știi de ce nu m-am gândit la numele ăsta mai devreme.

— Care nume?

El ezită, amintindu-și cum arăta numele pe pagina din jurnalul lui Doris și cum arăta când îl zărise pe piatra funerară de lângă mormântul tatălui lui Lexie. Respiră adânc, neobișnuit de agitat.

— Claire, zise el.

El nu reuși să-i deslușească expresia lui Lexie, și, pentru o clipă, se întrebă dacă greșise cumva. Dar, când ea porni în direcția lui, avea o urmă de zâmbet pe buze. Se apropie, îl cuprinse cu brațele și își sprijini capul de pieptul său. Jeremy o cuprinse și el în brațe, și rămaseră în camera copilului, cu spaima în suflețe, dar fără să se mai simtă singuri.

— Mama mea, șopti ea.

— Da, zise el. Nu mi-o pot imagina pe fiica noastră purtând alt nume.

În seara aceea, Jeremy se pomeni rugându-se pentru prima oară după foarte mulți ani.

Cu toate că fusese educat în spiritul religiei catolice și continuase să participe și la liturghia de Crăciun, și la cea de Paște cu familia sa, abia dacă mai simțea ceva când venea vorba despre slujbele religioase sau despre credința lui. Nu putea spune că se îndoia de existența lui Dumnezeu. În ciuda scepticismului pe care își întemeiase cariera, simțea credința în Dumnezeu ca fiind nu doar firească, ci și rațională. Cum altfel putea exista o asemenea ordine în univers? Cum altfel ar fi putut să se fi dezvoltat viața în felul în care o făcuse? Cu ani în urmă, scrisese un articol în care își exprima îndoielile legate de existența vieții altundeva în univers, folosind matematica pentru a-și susține punctul de vedere și afirmând că, în ciuda milioanei de galaxii și a trilioanelor de stele, șansele oricărei forme de viață avansată de-a rezista în univers erau aproape inexistente.

Articolul fusese printre cele mai de succes editoriale ale sale, un articol care dăduse naștere foarte multor scrisori drept replică. Deși majoritatea oamenilor îi scriseseră că erau de acord cu credința sa că Dumnezeu a creat universul, existaseră și persoane care nu erau de acord și ofereau teoria big bangului ca alternativă. În următorul articol, Jeremy scrisese despre teoria big bangului în termenii profanului, argumentând că, potrivit teoriei, asta însemna că toată materia din univers fusese la un moment dat comprimată într-o sferă compactă, nu mai mare decât o minge de tenis. Apoi, sfera a explodat și s-a creat universul pe care-l știm cu toții. Încheiase articolul cu întrebarea: „La suprafață, care dintre ele pare mai credibilă? Credința în

Dumnezeu sau credința că, la un moment dat, toată materia din întregul univers – toți atomii și toate moleculele – s-a comprimat într-o sferă micuță?”

Totuși, încrederea în Dumnezeu era în mod esențial o problemă de credință. Chiar și pentru cei asemenea lui Jeremy, care credeau în teoria big bangului, exista întrebarea legată de modul în care apăruse acea sferă. Ateștii susțineau că sfera se aflase dintotdeauna acolo, cei credincioși puteau susține că Dumnezeu o crease, așa că nu exista nicio posibilitate să dovedești care grup avea dreptate. De aceea, Jeremy considera că era vorba despre credință.

Cu toate acestea, nu era pregătit să accepte că Dumnezeu jucase un rol activ în viața oamenilor. În ciuda educației sale catolice, nu credea în miracole, așa că demascase mai mulți tămăduitori ca fiind escroci. El nu credea într-un Dumnezeu care analiza minuțios rugăciunile, răspunzând la unele și ignorându-le pe altele, indiferent cât de nedemnă sau demnă putea fi o persoană. În schimb, prefera să creadă într-un Dumnezeu care îi recompensa pe toți oamenii cu talente și cu aptitudini și-i așeza într-o lume imperfectă; doar atunci credința era pusă la încercare, doar atunci credința putea fi dobândită.

Convingerile sale nu se potriveau cu credințele unei religii rigide; când mergea la liturghie, știa că o făcea pentru mama lui. Uneori, aceasta își dădea seama, și îi sugera să se roage; foarte adesea, el spunea că avea să încerce, dar nu o făcuse câtuși de puțin. Până în clipa aceea.

În seara aceea, după ce decorase camera copilașului, se descoperise stând în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să o aibă în pază pe fetița lui și să-i binecuvânteze cu un copil sănătos. Cu mâinile împreunate, se rugase în tăcere, făgăduind să fie cel mai bun tată. Promisese să înceapă să participe din nou la liturghie, să facă din rugăciune un obicei zilnic și să citească Biblia din scoarță în scoarță. Ceruse un semn care să-i dea de știre că rugăciunea sa fusese auzită, că rugăciunea sa avea să fie împlinită. Dar nu se întâmplase nimic.

— Uneori, nu știi ce trebuie să spun sau să fac, recunosc Jeremy.

A doua zi, Doris stătea de partea cealaltă a mesei, la Herbs. Pentru că el nu le spusese nimic membrilor familiei sale, ea era singura persoană în care avea încredere.

— Știu că Lexie are nevoie de mine să fiu puternic, așa că mă străduiesc. Încerc să fiu optimist, îi spun că totul are să se termine cu bine

și fac tot posibilul să nu o enervez și mai mult. Dar...

Pentru că el lăasă propoziția neterminată, Doris o termină pentru el.

— Dar este dificil pentru că și tu ești la fel de speriat ca ea.

— Da, zise el. Îmi pare rău. N-am vrut să te implic în treaba asta.

— Deja sunt implicată, replică ea. Și nu pot să spun decât că e greu, dar tu procedezi așa cum trebuie. Chiar acum, ea are nevoie de sprijinul tău. Țta e unul dintre motivele pentru care s-a căsătorit cu tine. Știa că aveai să fii acolo pentru ea și, atunci când stă de vorbă cu mine, îmi spune că îi ești de mare ajutor.

Dincolo de ferestre, Jeremy văzu oamenii care mâncau pe verandă în timp ce purtau conversații obișnuite, părănd a nu avea nicio grijă pe lume. Dar nimic nu mai era normal în viața lor.

— Nu pot să nu mă gândesc la problema asta. Măine mergem la o altă ecografie, și îmi este teamă. Continui să-mi imaginez că vom vedea că brida s-a atașat. Parcă văd expresia de pe fața tehnicienei și observ cât de tăcută devine, și, știu că are să ne spună, pur și simplu, că trebuie să discutăm din nou cu doctorul. Mi se face rău de la stomac numai când mă gândesc. Știu că Lexie se simte exact la fel ca mine. În ultimele două zile, a fost foarte tăcută. Cu cât suntem mai aproape de ziua ecografiei, cu atât mai neliniștiți devenim.

— E normal, zise Doris.

— Mă rog pentru asta, recunosc eu.

Doris oftă și își ridică privirea spre tavan, apoi se uită din nou spre Jeremy.

— Și eu.

În ziua următoare, rugăciunea i se împlini. Copilașul creștea, bătăile inimii erau puternice și regulate, iar brida nu se atașase. Erau vești bune, anunță doctorul, și Lexie și Jeremy simțiră un val de ușurare; însă, până să ajungă la mașină, și-au dat seama că trebuiau să se întoarcă peste două săptămâni, și brusc neliniștile reveniră. Și mai rămăseseră opt săptămâni.

Peste două zile, s-au mutat în noua casă: primarul Gherkin, Jed, Rodney și Jeremy i-au ajutat să încarce mobila în camion, iar Rachel și Doris s-au ocupat de cutii, și Lexie le-a îndrumat. Pentru că vila în care locuiseră era mică, casa cea nouă părea goală chiar și după ce mobila fusese pusă la locul ei.

Lexie îi invită să facă un tur: primarul Gherkin sugerează imediat ca Turul

Caselor Istorice să includă și casa lor, în timp ce Jed reipoziționează porcul mistreț împăiat lângă fereastra din living, subliniindu-i astfel importanța.

În timp ce Jeremy le urmărea pe Lexie și pe Rachel intrând în bucătărie, observă că Rodney rămase în urmă. Rodney se uită la Jeremy.

— Voiam să-mi cer scuze, murmură el.

— Pentru ce?

— Știi tu, zise el rămânând pe loc. Și mai vreau să-ți mulțumesc și pentru că ai acceptat-o pe Rachel la nuntă. Voiam să-ți spun asta de ceva timp. A însemnat foarte mult pentru ea.

— A însemnat foarte mult și pentru Lexie că ea a fost acolo.

Rodney aruncă un zâmbet fugar, și pe urmă deveni din nou serios.

— Aveți o locuință minunată. Nu mi-am închipuit niciodată că ar putea arăta așa. Ați făcut amândoi o treabă bună.

— E meritul lui Lexie. Nu pot să accept eu laudele.

— Bineînțeles că poți. Și locul ăsta vi se potrivește. Va fi grozav pentru familia voastră.

Jeremy înghiți în sec.

— Așa sper.

— Felicitări pentru copilaș. Înțeleg că e fetiță. Rachel a cumpărat deja o mulțime de lucruri pentru ea. Să nu-i spui lui Lexie, dar cred că pregătește o grămadă de surprize pentru copilaș.

— Sunt sigur că Lexie se va bucura. A, și felicitări pentru logodna voastră. Rachel e o adevărată mină de aur.

Rodney aruncă o privire spre bucătărie în timp ce Rachel dispăru din vedere.

— Suntem amândoi foarte norocoși, nu-i așa.

Jeremy nu reuși să răspundă, rămânând fără cuvinte la replica aceea.

În cele din urmă, Jeremy îi dădu telefon redactorului său, o convorbire telefonică de care se temea și pe care o amânase săptămâni în șir. Îi transmise că nu avea niciun articol pentru el în luna aceea, prima dată când se întâmpla așa ceva. Redactorul fu surprins și totodată dezamăgit, dar Jeremy îi spuse despre complicațiile cu sarcina lui Lexie. Tonul redactorului se îndulci imediat; îl întrebă dacă Lexie era în pericol și dacă era ținută la pat. Jeremy nu răspunse direct, ci spuse că prefera să nu intre în detalii, așa că la celălalt capăt al firului se lăsă brusc liniștea, iar el își dădu seama că redactorul său își imagina ce era mai rău.

— Nicio problemă, zise el. Vom refolosi unul dintre articolele tale

vechi, ceva ce ai scris cu ani în urmă. Posibilitățile sunt ca lumea fie să nu-și aducă aminte de el, fie să nu-l fi citit niciodată. Vrei să alegi ceva sau preferi să o fac eu?

Pentru că Jeremy șovăi, redactorul dădu tot el răspunsul la propria întrebare:

— Nicio problemă, o să mă descurc. Tu ai grijă de soția ta. Țta-i cel mai important lucru în momentul de față.

— Mulțumesc, zise Jeremy. În ciuda conflictelor ocazionale cu redactorul său, bărbatul era într-adevăr un om cu suflet. Mulțumesc.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

— Nu. Voiam doar să te informez.

Jeremy auzi un scârțâit, și își dădu seama că redactorul se lăsase pe spătarul scaunului.

— Dă-mi de știre dacă nu vei reuși să-l faci nici pe următorul. Dacă nu vei putea, vom folosi alt articol de mai demult, bine?

— Țți voi da de știre, zise Jeremy, dar sper că voi pregăti ceva în scurtă vreme.

— Nu te lăsa doborât! Este dificil, dar sunt convins că totul se va termina cu bine.

— Mulțumesc, zise Jeremy.

— Ah, și, fiindcă veni vorba, abia aștept să văd la ce lucrezi. Oricând vrei tu. Nu-i nicio grabă.

— Despre ce vorbești?

— Despre următorul tău reportaj. N-am avut de mult vești de la tine, așa că mă gândesc că ai ceva grozav în lucru. Întotdeauna te ascunzi când lucrezi la o minune de reportaj. Știu că ai alte probleme pe cap, dar voiam să știi că multe persoane au fost impresionate de ceea ce ai făcut cu Clausen, așa că am dori să ne acorzi șansa ca următorul tău articol să fie publicat în revista noastră, și nu în ziare sau pe altundeva. Mi-am pus în gând să discut cu tine despre asta și să te asigur din nou că onorariul tău va fi pe măsură. Ar putea fi o decizie inspirată și pentru revistă. Cine știe, am putea chiar să atragem atenția asupra lui punând ceva semnificativ pe copertă. Îmi pare rău că am adus asta în discuție acum – nu e nicio grabă. Oricând va fi gata.

Jeremy aruncă o privire spre computerul său și oftă.

— O să țin minte.

Cu toate că nu-și mințise efectiv redactorul, evitase să spună adevărul,

așa că, imediat ce puse receptorul în furcă, se simți vinovat. El nu înțelesese că, atunci când își sunase redactorul, sperase în mod inconștient să i se spună că puneau capăt colaborării, că găsiseră pe altcineva să scrie articolul sau, pur și simplu, renunțaseră la el. Fusese pregătit pentru toate alternativele, dar nu se așteptase la bunăvoința de care dăduse dovadă redactorul său. Ceea ce făcea ca sentimentul de vinovăție să devină și mai puternic.

Ar fi vrut să-l sune iar pe tip și să-i spună totul, dar rațiunea avu în cele din urmă câștig de cauză. Redactorul său fusese înțelegător pentru că trebuia să fie. Ce altceva ar fi putut să spună: „Ah, regret cele aflate despre soția ta și despre copil, dar trebuie să înțelegi că un termen-limită rămâne un termen-limită, așa că vei fi concediat dacă nu îmi vei preda ceva în următoarele cinci minute?” Nu, n-ar fi spus așa ceva –, n-ar fi putut spune așa ceva – mai ales având în vedere ceea ce afirmase după aceea: că revista își dorea șansa să-i publice următorul articol. Un articol la care se credea că el lucra.

Nu voia să se mai gândească. Nu mai era în stare să se gândească; faptul că nici măcar nu reușea să scrie un articol era și-așa suficient de neplăcut. Dar el dusese la bun sfârșit ceea ce fusese necesar să facă. Câștigase patru săptămâni, poate chiar opt. Dacă nu apărea ceva până atunci, avea să-i spună redactorului adevărul. Trebuia.

Nu putea fi scriitor dacă nu era în stare să scrie, așa că nu mai avea niciun rost să se prefacă.

Dar atunci ce avea să facă? Cum avea să plătească facturile? Cum avea să-și întrețină familia?

Nu știa. Nici nu dorea să se mai gândească. În clipa aceea, avea destule pe cap cu Lexie și cu Claire. Cele două erau incomparabil mai importante decât grijile sale legate de carieră, așa că Jeremy știa că avea să-și concentreze atenția în primul rând asupra lor, chiar dacă era scriitor. Oricum, în momentul acela, nu avea de ales.

OPTSPREZECE

Cum ar putea să descrie următoarele șase săptămâni din viața sa? Cum avea să și le amintească atunci când avea să se întoarcă asupra trecutului?

Avea să-și amintească de weekendurile petrecute cu Lexie colindând garajele cu obiecte de vânzare și magazinele de antichități, descoperind exact piesele potrivite pentru a finaliza decorarea casei lor? Avea să-și amintească faptul că Lexie dovedise că avea nu numai gusturi extrem de fine, ci și capacitatea de a întrezări modul cum toate lucrurile se potriveau unele cu altele? Avea să-și aducă aminte că instinctele ei în calitate de cumpărător de chilipiruri le dăduse posibilitatea să cheltuiască mult mai puțin decât își imaginase el? Că până și cadoul de la Jed arăta de parcă acolo i-ar fi fost dintotdeauna locul?

Sau avea să-și aducă aminte că, în cele din urmă, le dăduse telefon părinților săi să le spună de problema cu sarcina – o convorbire în care el sfârșise plângând fără să se poată stăpâni, de parcă și-ar fi înăbușit temerile mult prea mult timp, și doar în clipa aceea ar fi avut șansa să-și lase emoțiile să izburnească nestingherite, fără să-și facă griji din cauza lui Lexie?

Sau poate că avea să-și amintească de nopțile fără sfârșit pe care le petrecuse în fața computerului, încercând și nereușind să scrie, când deznădăjduit, când furios, simțind cum se apropia sfârșitul carierei sale.

Nu, își dădu el seama într-un final, avea să-și amintească de cele șase săptămâni ca de o perioadă de tranziție plină de neliniști – o perioadă fragmentată în existențe a câte două săptămâni, între ecografii.

Cu toate că temerile lor rămâneau aceleași, șocul inițial începuse să se atenueze, așa că neliniștile nu le mai bântuiau gândurile zi și noapte. Era ca și cum un mecanism de supraviețuire intervenise cu forță ca să contrabalanseze povara insuportabilă și tumultul emoțiilor. Era un proces treptat, aproape imperceptibil, așa că, abia după câteva zile de la ultima ecografie, el își dădu seama că își petrecuse aproape o după-amiază întregă fără neliniștile care-l paralizau. Aceeași schimbare treptată se petrecu și în cazul lui Lexie. În cursul celor șase săptămâni se bucuraseră de câteva cine romantice, se amuzaseră la câteva comedii văzute la cinema și se cufundaseră în cărțile pe care le citeau înainte de culcare. Cu toate că neliniștile mai apăreau în mod neașteptat – când zăreau un alt copilaș la biserică, de pildă, sau când se producea o contracție Braxton-Hicks, deosebit de dureroasă –, păreau amândoi să fi acceptat faptul că nu puteau face nimic.

Mai mult decât atât, existau momente când Jeremy se întreba dacă aveau cu adevărat motive de îngrijorare. Dacă la început își imaginase doar efectele cele mai cumplite, în ultima vreme se gândeau că era posibil ca pe

viitor să privească înapoi la perioada sarcinii cu un suspin de ușurare. Își imagina cum povesteau ei doi, subliniind că fusese o perioadă îngrozitoare și exprimându-și recunoștința că totul se sfârșise cu bine.

Cu toate acestea, pe măsură ce data unei noi ecografii se apropia, amândoi deveneau fără să vrea mai tăcuți, și, în drum spre cabinetul doctorului, se întâmpla chiar să nu rostească nicio vorbă. În schimb, Lexie îl ținea de mână în tăcere, în timp ce privea pe geamul mașinii.

Următoarea ecografie, de pe 8 septembrie, nu arătase nicio schimbare la brida amniotică. Mai rămâneau șase săptămâni.

În seara aceea, sărbătorită cu suc de mere de la rece. În timp ce stăteau pe canapea, Jeremy o surprinse pe Lexie cu un mic cadou. Era o loțiune. În timp ce ea se uita curioasă, el o puse să se lase pe spătarul canapelei și să se facă comodă. Luă loțiunea din mâna ei, îi scoase șosetele și începu să îi maseze picioarele. El sesizase că picioarele începuseră să se umfle din nou, dar, când ea zise acest lucru cu glas tare, el negă că ar fi observat.

— M-am gândit, pur și simplu, că ți-ar face plăcere, spuse el.

Ea îi zâmbi, sceptică.

— Nu poți să-ți dai seama că sunt umflate?

— Deloc, zise el, măsurând-o între degete.

— Dar burtica mea? Îți dai seama că e mai mare?

— Acum, că-mi atragi atenția. Dar, crede-mă, arăți mult mai bine decât majoritatea femeilor însărcinate.

— Sunt uriașă. Arăt de parcă încerc să fac contrabandă cu o minge de baschet.

El râse.

— Arăți grozav. Din spate, nici măcar nu se vede că ești însărcinată. Doar când te răsucești într-o parte, am emoții că te-ai putea lovi din greșeală de lampă.

Ea râse.

— Ai grijă, îl necăji ea. Sunt o femeie însărcinată ajunsă la capătul puterilor.

— De aceea îți masez picioarele. Știu că scap ușor. Nu eu sunt cel însărcinat cu Claire.

Ea își lăsă capul pe spate și întinse mâna să micșoreze lumina lămpii.

— Ei, așa-i mai bine, zise ea, făcându-se din nou comodă. Mai relaxant.

El îi masă picioarele în tăcere, ascultând-o murmurând din când în când de plăcere. Jeremy îi simțea picioarele încălzindu-se în timp ce i le atingeau cu mâinile.

— Avem cumva cireșe învelite în ciocolată? șopti ea.

— Nu prea cred, zise el. Ai cumpărat ieri?

— Nu, dar mă întrebam dacă ai cumpărat tu.

— De ce aș cumpăra așa ceva?

— Fără motiv, zise ea. Doar că, parcă am poftă de ele. Nu crezi că sunt bune?

El încetă să o mai maseze.

— Vrei să mă duc la magazin să-ți cumpăr câteva?

— Nu, bineînțeles că nu, zise ea. A fost o zi lungă. Și, în plus, sărbătorim. N-ar trebui să mergi la magazin doar pentru că am eu o poftă stupidă.

— Bine, zise el, întinzând mâna după sticla cu loțiune ca să continue masajul.

— Dar nu crezi că s-ar potrivi cu momentul?

El râse.

— Bine, bine. Mă voi duce să iau câteva.

Ea își ridică ochii spre el.

— Ești sigur? Nu-mi place că te forțez să mergi până la magazin.

— Nu-i nicio problemă, iubito.

— Îmi vei mai masa picioarele când te întorci?

— Ți le voi masa cât timp vei dori.

Ea zâmbi.

— Ți-am spus cât mă bucur că ne-am căsătorit? Și că sunt tare norocoasă că te am alături?

El o sărută ușor pe frunte.

— În fiecare zi.

Cu ocazia zilei ei de naștere, Jeremy îi făcu o surpriză lui Lexie: o rochie neagră elegantă pentru gravide și bilete la teatrul din Raleigh. Închiriasse o limuzină, se bucurară de o cină romantică înainte, iar pentru mai târziu rezervase o cameră la un hotel de lux.

Considerase că asta era tocmai ceea ce avea ea nevoie: o șansă să plece din oraș, spațiu să se elibereze de neliniștile ei, timp să petreacă împreună, ca un adevărat cuplu. Dar, pe măsură ce seara se scurgea, își dădu seama că și el avusese nevoie de aceleași lucruri. În timpul spectacolului se uitase la Lexie, delectându-se cu jocul emoțiilor de pe fața ei și cu concentrarea ei totală. Ea se aplecase spre el de mai multe ori, iar alteori se întoarseră simultan unul către celălalt. În drum spre ieșire, Jeremy îi surprinse și pe

alții privind-o. În ciuda sarcinii ei evidente, era frumoasă, și foarte mulți bărbați întorceau capetele atunci când trecea. Faptul că ea nu păruse interesată de modul cum alții o priveau îi umpluse sufletul de mândrie, în ciuda faptului că erau căsătoriți, continua să se simtă ca într-un vis, iar el simți un fior când ea îl luă de braț în timp ce ieșeau de la teatru. Șoferul le deschise portiera, iar expresia de pe chipul lui îi dădu de înțeles lui Jeremy că îl considera un bărbat norocos.

S-a spus că romantismul în ultimele etape ale sarcinii este imposibil, dar Jeremy descoperi că nu era deloc așa. Cu toate că în acest stadiu al sarcinii nu mai era confortabil să facă dragoste, stătură pur și simplu împreună în pat, împărtășindu-și amintiri din copilărie. Discutără ore în șir, râseră de anumite lucruri pe care le făcuseră și se înfiorară de altele, iar când, în final, stinseră luminile, Jeremy fu surprins să realizeze că-și dorea ca noaptea să fie fără sfârșit. În întuneric, o cuprinse pe Lexie în brațe, încă uimit de gândul că va putea face acest lucru toată viața. Și, tocmai când începea să moțăie, simți cum ea îi mișcă ușor mâinile pe abdomenul ei. În liniștea încăperii, copilășul era treaz, mișcându-se și dând din picioare, fiecare tresărire făcându-l să creadă că totul era în regulă și că avea să se termine cu bine. Când, în sfârșit, adormiră, el nu-și mai dorea altceva decât să mai petreacă încă zece mii de seri ca aceea.

A doua zi dimineață luă micul dejun în pat, se hrăniră unul pe altul cu fructe și se simțiră din nou ca un cuplu în luna de miere. În dimineața aceea o sărută de nenumărate ori. Dar, în drum spre casă, deveniră tăcuți, vraja orelor trecute se risipise și amândoi se temeau de ceea ce îi aștepta.

În săptămâna următoare, conștient că în cele șapte zile rămase nu avea să se întâmple vreo minune, Jeremy îl sună din nou pe redactorul său, și, din nou, acesta spuse că nu era nicio problemă și că înțelegea dificultățile cu care Jeremy se confrunta. Dar o urmă aproape imperceptibilă de nerăbdare din vocea sa îi reaminti lui Jeremy că nu putea amâna la nesfârșit inevitabilul. Conștientizarea aceluia fapt îi spori tensiunea și îl ținu treaz două nopți, dar i se păru ceva lipsit de importanță în comparație cu neliniștea pe care el și Lexie o simțeau în timp ce așteptau următoarea ecografie.

Cabinetul era același, aparatul era același, tehniciana era aceeași, și totuși totul părea altfel. Ei nu se aflau acolo să afle ce făcea fetița, ei se aflau acolo să afle dacă ea urma să aibă malformații sau dacă avea să moară.

Gelul fu întins pe abdomenul lui Lexie, iar transductorul fu așezat peste acesta. Amândoi auziră imediat bătăile inimii: puternice, rapide și ferme. Lexie și Jeremy răsuflară ușurați în același timp.

Amândoi învățaseră la ce să se uite, așa că Jeremy își simți privirea atrasă de brida amniotică și de apropierea ei de copil. Se uită să vadă dacă se atașase, putea anticipa locul unde tehniciana avea să deplaseze transductorul în continuare și știa exact ce gândea aceasta. El zări umbrele și se forță să rămână tăcut, deși voia să-i spună tehniciei să miște transductorul ca să poată vedea; imediat femeia aceasta făcu exact mișcarea așteptată. Se uita în același timp cu tehniciana, știa ce vedea ea și știa ce știa ea.

Copilul creștea, observă tehniciana ca pentru ea, așa că, mărimea acestuia făcea dificilă citirea datelor cu exactitate. Ea continuă să-și facă treaba pe îndelete, expunând pe ecran imagine după imagine. Jeremy știa ce avea să spună, că fetița era bine, dar cuvintele rostite îl surprinseseră. Tehniciana spuse că doctorul o rugase să le spună dacă lucrurile mergeau bine și că ea era fericită să constate că brida nu se atașase. Cu toate acestea, dorea să-l cheme pe doctor, ca să fie sigură. Se ridică și se duse să-l aducă pe doctor. Jeremy și Lexie așteptară în cabinet un timp care li se păru o veșnicie. În cele din urmă, doctorul apărură, arătând încordat și obosit; probabil că moșise un copil cu o noapte mai înainte. Dar se arătă răbdător și foarte bine organizat. După ce o urmări pe tehniciană, doctorul făcu el însuși o examinare amănunțită înainte de a fi de acord cu concluziile tehniciei.

— Copilul este foarte bine, zise el. Se dezvoltă bine, mai bine decât am sperat. Dar sunt foarte sigur că brida este puțin mai mare. Pare să fi crescut odată cu copilul, dar nu pot fi sigur.

— Ce părere aveți de o cezariană? întrebă Jeremy.

Doctorul dădu din cap ca și cum ar fi anticipat întrebarea.

— E posibil, dar cezarienele vin cu riscurile lor. Este o intervenție chirurgicală majoră, și, chiar dacă copilul este rezistent, ar putea apărea alte probleme. Având în vedere că brida nu s-a atașat, și copilul se dezvoltă bine, cred că o cezariană nu ar face decât să le supună unui risc mai mare pe Lexie și pe fetiță. Dar vom avea în vedere această posibilitate, bine? Deocamdată să mergem în continuare tot așa.

Jeremy dădu din cap aprobator, incapabil să vorbească. Mai rămâneau patru săptămâni.

În drumul de întoarcere la mașină, Jeremy o ținea pe Lexie de mână; în mașină, el observă pe fața ei aceeași neliniște pe care o simțea și el. Auziseră că fetița era bine, dar vestea era un murmur în comparație cu anunțul asurzitor că o cezariană era exclusă deocamdată și că brida părea să fi crescut. Chiar dacă doctorul nu era sigur.

Lexie se întoarse spre el, strângând din buze și părând dintr-odată obosită.

— Să mergem acasă, zise ea.

Își ținea mâinile în mod instinctiv pe abdomen, iar fața îi era îmbujorată.

— Ești sigură?

— Da, încuviință ea.

El se pregătea să pornească motorul, când o văzu sprijinindu-și capul în mâini.

— Urăsc toate astea! Urăsc faptul că, exact atunci când îți îngădui să crezi că totul are să fie bine, chiar și pentru o clipă, descoperi că tocmai urmează să ți se întâmple ceva mai rău. Sunt pur și simplu dezgustată de toate astea!

„Și eu“, ar fi vrut Jeremy să spună.

— Știu, zise el consolator.

Nu era nimic altceva de spus; ceea ce dorea el cu adevărat era să poată îmbunătăți cumva situația, să o remedieze. În schimb, Lexie, recunoscuse el, nu dorea decât să fie ascultată de cineva.

— Îmi pare rău, zise ea. Știu că e și pentru tine la fel de dificil cum e și pentru mine. Și îmi dau seama că ești la fel de îngrijorat. Dar se pare că tu te descurci mai bine.

În ciuda momentului dificil, el râse.

— Mă îndoiesc. Stomacul mi s-a făcut ghem în momentul când doctorul a intrat în cabinet. Manifest o aversiune față de doctori. Îmi stârnesc un fel de tremurici. Indiferent ce se va întâmpla, Claire nu trebuie să devină doctor. O să mă văd obligat să pun piciorul în prag.

— Cum poți glumi în asemenea momente?

— Așa fac față stresului.

Ea zâmbi.

— Ai putea face o criză de isterie.

— Nu prea cred. Țasta e domeniul tău.

— Am făcut destule crize pentru amândoi. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară! Și, în plus, poate fi și o veste bună. Până acum, totul e bine. Asta și speram.

Ea se întinse și-l luă de mână.

— Ești gata să mergem acasă?

— Da, zise el. Și dă-mi voie să te anunț că abia aștept să beau un suc de mere cu cuburi de gheață, ca să-mi calmez nervii.

— Nu, tu bei o bere. Eu o să beau suc de mere și o să mă uit la tine cu invidie.

— Hei, zise Lexie într-o zi din săptămâna următoare.

Tocmai terminaseră cina, și Jeremy se dusesese în birou. Stătea la masă, uitându-se fix la monitor. Când auzi vocea lui Lexie, se întoarse, și, când o văzu stând în pragul ușii, se gândi din nou că, în ciuda abdomenului proeminent, era femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse în viața lui.

— Ce faci?

— Bine. Dar m-am gândit să verific să văd cum merge.

De când se căsătoriseră, el îi spunea exact cum stătea treaba cu scrisul, dar numai când ea îl întreba. Nu avea niciun rost să se plângă de insuccesele lui zilnice când ea se întorcea de la muncă. De câte ori putea o persoană să asculte că soțul ei dă greș, înainte să înceapă să creadă în sfârșit că e un ratat? În schimb, el se retrăsese în biroul său, sperând în intervenția divină care să facă imposibilul posibil.

— La fel, zise el evaziv și totodată descriptiv.

La acel răspuns, el se gândi că ea avea să dea din cap și să plece; așa procedase în ultimele două luni, după ce aflase că el amânase deja ultimele două editoriale. Dar ea intră în cameră.

— Ți-ar plăcea puțină companie?

— Întotdeauna îmi place compania, zise el. Mai ales când nimic nu pare să meargă.

— O zi dificilă?

— Cum am spus, la fel ca întotdeauna.

Ea intră în birou, dar, în loc să se îndrepte spre fotoliul din colț, veni spre el și puse mâna pe brațul scaunului. Jeremy înțelese aluzia: se împinse în spate, și ea se așeză pe genunchii lui. Apoi îi cuprinse umărul cu brațul, fără să ia în seamă uimirea lui.

— Regret că te strivesc, zise ea. Știu că sunt grea.

— Nu e nicio problemă. Oricând dorești să stai pe genunchii mei, ești liberă să o faci.

Ea se uită la el înainte de a scoate un oftat lung.

— N-am fost corectă cu tine, mărturisi ea.

Despre ce vorbești?

— Despre toate, zise ea, trasând cu degetul un model invizibil pe umărul lui. N-am fost corectă de la început.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, răspunse el, neluându-i în seamă atingerea.

— Despre toate, repetă ea. M-am gândit la tot ce ai făcut în ultimele nouă luni, și vreau să știi că doresc să-mi petrec restul vieții alături de tine, indiferent unde ne va duce viața asta. Făcu o pauză. Știu că nu are nicio noimă ce spun, așa că dă-mi voie să trec la subiect. M-am căsătorit cu un scriitor, continuă ea. Și așa vreau să rămână.

— Mă străduiesc, zise el. Asta-i tot ce fac de când m-am mutat aici...

— Exact asta e ideea, adăugă ea. Știi de ce te iubesc? Te iubesc pentru modul în care te-ai comportat de când am aflat despre Claire. Pentru că pari mereu convins că totul are să fie în regulă, pentru că, de fiecare dată când sunt indispusă, pari să știi ce e de spus și ce e de făcut. Dar, cel mai mult, te iubesc pentru ceea ce ești, așa că vreau să știi că aș face orice să te ajut. Ea îi înconjură gâtul cu brațele. În ultima vreme, m-am gândit foarte mult la momentele prin care ai trecut. Nu știu... poate chiar a fost prea mult. Uită-te la toate schimbările pe care le-ai făcut din ianuarie! Căsătoria, casa, sarcina... și, după toate astea, te-ai mutat aici. Ocupația ta este mult deosebită de a mea. În cea mai mare parte, eu știu ce o să fac în fiecare zi. De acord, sunt momente când e obositor și frustrant, dar știu că biblioteca nu s-ar închide dacă nu mi-aș mai face eu treaba. Dar munca ta... este creativă. N-aș putea face ceea ce faci tu. N-aș putea scrie editoriale sau articole, în fiecare lună așa cum faci tu. Sunt de-a dreptul uimitoare.

Jeremy nu se strădui să-și ascundă mirarea în timp ce ea își trecea un deget prin părul lui.

— Asta fac la bibliotecă de câte ori am câteva minute libere. Cred că am citit tot ce ai scris și, nu știu, pur și simplu vreau să nu te oprești. Și, dacă faptul că locuiești aici este ceea ce te împiedică, nu pot să-ți cer să faci acest sacrificiu.

— Nu este un sacrificiu, protestă el. Am vrut să mă mut aici. Nu m-ai forțat tu.

— Nu, dar știai poziția mea. Știai că n-am vrut niciodată să plec. Și nu vreau, dar voi pleca. Ea îi întâlnește privirea. Ești soțul meu, și te voi urma chiar dacă asta înseamnă să mă mut la New York – dacă tu crezi că asta te va ajuta.

El nu știa ce să spună.

— Ai pleca tu din Boone Creek?

— Dacă asta e ceea ce tu consideri că trebuie să faci ca să poți scrie.

— Dar Doris?

— Nu spun că nu o voi vizita. Dar Doris va înțelege. Am discutat deja despre asta.

Ea zâmbi, așteptând răspunsul lui, și, pentru o clipă, Jeremy chiar se gândi la propunere. Își aminti energia marelui oraș, luminile din Times Square, conturul luminat al Manhattanului noaptea. Se gândi la alergările sale zilnice din Central Park și la restaurantul lui preferat, la posibilitățile nesfârșite: noi restaurante, piese de teatru, magazine, oameni...

Dar numai pentru o clipă. Se uită pe fereastră și zări scoarța văruiată în alb a chiparșilor care se aflau pe malurile râului Boone Creek, cu apa atât de liniștită, încât reflecta cerul, și el știa că nu avea să plece. Și înțelese, nu fără a fi uimit, că nici nu dorea să plece.

— Sunt fericit aici, zise el. Și nu cred că mutarea la New York este ceea ce îmi trebuie pentru a scrie.

— Așa, pur și simplu, întrebă ea. Nu ai nevoie de puțin timp să te mai gândești?

— Nu, zise el. Am tot ce-mi trebuie chiar aici.

După ce ea plecă, începu să-și facă ordine pe birou, și, când era pe punctul să închidă computerul, observă jurnalul lui Doris lângă corespondență. Stătuse pe birou de când se mutaseră, și își dădu seama că trebuia să-l înapoieze. Îl deschise și văzu numele înscrise pe pagini. Câte dintre persoanele acelea mai locuiau în zonă și ce se întâmplase cu copiii? Au mers la facultăți? Erau căsătoriți? Știa oare că mamele lor merseseră la Doris înainte de nașterea lor?

Se întrebă câtă lume ar crede în Doris dacă ar apărea la televizor cu jurnalul ei și și-ar spune povestea. Socoti că măcar jumătate, poate chiar și mai mulți. Dar de ce? De ce ar crede cineva într-un lucru atât de ridicol?

În timp ce își fixa monitorul, medita asupra întrebării, încercând să găsească răspunsuri. Făcu însemnări despre modul cum teoria influențează observația, despre modul cum povestirile se deosebesc de dovezi, despre modul cum afirmațiile îndrăznețe sunt adesea percepute în mod intuitiv ca adevăr, despre faptul că zvonurile au foarte rar o bază reală și că majoritatea oamenilor nu cer decât foarte rar dovezi. Scrise cincisprezece observații și începu să dea exemple, ca să-și prezinte cazul. În timp ce tasta, nu putea scăpa de senzația de amețeală și de uimire văzând cum

curgeau cuvintele. Îi era teamă să se oprească, să aprindă lampa, sau să-și ia o ceașcă de cafea, ca nu cumva inspirația să-l părăsească. La început, îi fu teamă să ștergă vreun cuvânt, chiar dacă era greșit, din același motiv; apoi, instinctul preluă controlul, și își forță norocul – și cuvintele curseră în continuare. O oră mai târziu, se pomeni uitându-se cu satisfacție la ceea ce știa că avea să fie următorul său editorial: „De ce oamenii cred orice“.

Printă articolul și se pomeni citindu-l din nou. Nu era încă gata. Era neprelucrat, așa că își dădu seama că trebuia să-l redacteze. Dar ideile existau, și altele noi continuau să vină, așa că înțelese cu o certitudine neașteptată că blocajul luase sfârșit. Cu toate acestea, își notă câteva idei pe o foaie, pentru orice eventualitate.

Ieși din birou și o găsi pe Lexie citind în living.

— Hei, zise ea. Mi-am imaginat că ai să vii lângă mine.

— Și eu, replică el.

— Ce-ai mai făcut?

El îi dădu foile, fără să se străduiască să-și ascundă zâmbetul.

— Ți-ar plăcea să citești viitorul meu articol?

Dură o clipă ca ea să proceseze vorbele lui înainte de a se ridica de pe canapea. Cu o expresie de neîncredere pe față, dar și de bucurie, ea luă paginile. Le parcuse în grabă, apoi își ridică privirea spre el, zâmbind.

— Asta este ceea ce ai scris tu acum?

El dădu din cap aprobator.

— E minunat! zise ea. Bineînțeles că îl voi citi. Abia aștept să-l citesc!

Se deplasă înapoi spre canapea și, în următoarele câteva minute, Jeremy o urmări cum citea cu atenție articolul. Extrem de concentrată, își răsucea o șuviță de păr pe deget. În timp ce o privea, i se contură în minte o mică bănuială asupra motivului care îi generase blocajul pe care îl simțise în fața paginii goale. Poate că nu era faptul că locuia în Boone Creek, ci mai degrabă era, cel puțin în subconștient, sentimentul pe care îl avusese că nu avea să poată pleca niciodată de acolo.

Era o idee absurdă, o idee pe care el ar fi respins-o dacă i-ar fi sugerat-o altcineva, dar el știa că așa stăteau lucrurile, așa că nu se putu abține să nu zâmbească. Dorea să sărbătorească momentul îmbrățișând-o pe Lexie și să nu-i mai dea drumul. Aștepta cu nerăbdare să-și crească fiica într-un loc unde putea să prindă licurici vara și unde să urmărească, adăpostii pe verandă, furtunile. Acolo însemna acasă, acolo era casa lor, și acest lucru îl făcu să creadă că fetița nu avea să aibă nicio problemă. Trecuseră amândoi prin foarte multe, așa că fetița trebuia să fie sănătoasă – și la următoarea

ecografie, pe 6 octombrie, ultima înainte de naștere, Jeremy află că avusese dreptate. Deocamdată, Claire se simțea foarte bine.

Deocamdată.

NOUĂSPREZECE

Când el înțelese, în sfârșit, ceea ce se întâmpla, totul i se păru neclar și confuz, dar, de vreme ce nu era decât un vis, se gândi că putea fi trecut cu vederea. Tot ce știa sigur era că, în dimineața aceea, primul cuvânt pe care-l rostise fusese „Au“.

— Trezește-te, zise Lexie, împingându-l cu degetul din nou.

Încă amețit, el trase cearșaful mai sus.

— De ce mă împingi? E miezul nopții.

— E aproape ora cinci, nu miezul nopții. Dar cred că e timpul.

— Timpul pentru ce? mormăi el.

— Să mergem la spital.

Imediat ce pătrunse sensul cuvintelor, sări în picioare, azvârlind cearșaful. Somnolența îi dispăru pe dată.

— Ai contracții? Când au început? De ce nu mi-ai spus? Ești sigură?

— Așa cred. Am avut contracții Braxton-Hicks, dar astea se simt altfel. Și sunt mai regulate.

El înghiți în sec.

— Deci ai?

— Nu sunt sigură. Dar cred că astea sunt contracții.

— Perfect, zise el, respirând adânc. Să nu ne panicăm.

— Nu mă panichez.

— Bine, pentru că nu e niciun motiv de panică.

— Știu.

Pentru câteva clipe bune, se uitară unul la celălalt.

— Trebuie să fac un duș, murmură el în cele din urmă.

— Un duș?

— Da, zise el, dându-se jos din pat. Sunt gata imediat, și mergem.

Dar nu fu gata imediat. Făcu un duș lung, atât de lung, încât oglinzile se aburiră, că se văzu obligat să le șteargă de două ori ca să se bărbierească.

Se spală pe dinți și folosi ața dentară, apoi se dădu cu after shave. Făcu gargară de două ori. Începu un nou deodorant, porni uscătorul de păr încet și adăugă și spumă, și gel înainte de a se pieptăna. Unghiile îi erau cam lungi, așa că, în timp ce le tăia și le pilea, auzi ușa deschizându-se cu zgomot în spatele său.

— Ce naiba faci? gâfâi ea. Ținându-se cu mâinile de burtă, stătea încovoiată. Ce durează atât de mult?

— Sunt aproape gata, protestă el.

— Stai aici de aproape o jumătate de oră!

— Serios?

— Da, serios! Concentrându-se asupra durerii, ea rămase uimită când văzu cu ce se ocupa el. *Îți tai unghiile?*

Înainte să-i răspundă, ea se întoarse și ieși clătinându-se.

Gândindu-se la ziua aceea, Jeremy nu se imaginase niciodată comportându-se în felul acela. Se imaginase calm și calculat. Era gata cât ai zice pește, își supraveghea soția și-i alunga temerile, lua gențile pe care Lexie le pregătise deja și o pornea spre spital, stăpân pe el.

Dar nu prevăzuse cât de îngrozit avea să fie. Nu era pregătit pentru momentul acela. Cum putea fi el tată? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce trebuia să facă. Scutece? Biberon? Cum să țină copilașul? Nu avea habar. Îi mai trebuia o zi sau două să mai citească din cărțile pe care Lexie le studiasse luni în șir. Dar, în momentul acela, era prea târziu. Încercarea lui involuntară de a amâna totul dăduse greș.

— Nu, n-am plecat încă! zise ea în telefon. El se pregătește în continuare!

Vorbea cu Doris, își dădu seama Jeremy. Și nu suna deloc plăcut.

Jeremy începu să-și ia repede hainele pe el, și, când ea puse receptorul în furcă, el își trăgea un tricou peste cap. Arcuindu-și spatele, ea suportă o nouă contracție în tăcere, iar el așteptă până când aceasta trecu. Apoi, ajutând-o să se ridice, o conduse încet spre mașină, devenind, în sfârșit, stăpân pe situație.

— Nu uita geanta, zise ea.

— Mă voi întoarce după ea.

Într-o clipă, erau în mașină. Atunci, o altă contracție se declanșă, și el începu să dea înapoi în grabă.

— Geanta, strigă ea, cutremurându-se.

El frână brusc și se năpusti în casă. Într-adevăr, nu era pregătit pentru momentul acela.

Drumurile erau pustii și întunecate sub cerul negru, așa că Jeremy apăsă pe accelerație, gonind spre Greenville. Din cauza complicațiilor posibile, hotărâse ca ea să nască în Greenville, așa că Jeremy îi telefonă doctorului să-l anunțe că erau pe drum.

După ce trecu o nouă contracție, Lexie se lăsă pe spate, arătând palidă. El apasă și mai tare pe accelerație.

Mașina gonia de-a lungul drumurilor pustii; în oglinda retrovizoare, Jeremy observa lumina cenușie a zorilor la orizont. Lexie era ciudat de tăcută, dar, pe de altă parte, și el era la fel. De când se urcaseră în mașină, niciunul nu rostise niciun cuvânt.

— Te simți bine?

— Da, zise ea, deși nu părea prea bine. Ai putea să mergi mai repede totuși.

Inima lui bătea violent. „Fii calm, își zise el. Indiferent ce faci, rămâi calm.“ Luară o curbă în mare viteză.

— Nu chiar așa repede, zise ea. Nu vreau să mor înainte de-a ajunge acolo.

El încetini, dar se pomeni accelerând din nou de fiecare dată când ea avea o contracție. Contracțiile păreau să apară cam la opt minute. De aceea nu prea știa dacă avea timp suficient sau nu. Ar fi trebuit, într-adevăr, să fi citit cartea, orice carte. Dar, în clipa aceea, nu mai conta.

Când intrară în Greenville, traficul deveni mai dificil. Nu erau foarte multe mașini, dar destule cât să fie nevoit să se oprească la mai multe stopuri. La cel de-al doilea, se uită spre Lexie. La drept vorbind, ea părea și mai însărcinată decât păruse când porniseră la drum.

— Te simți bine? întrebă el din nou.

— Încetează cu întrebarea asta, zise ea. Crede-mă, îți voi da de știre dacă nu mă voi simți bine.

— Aproape am ajuns.

— Bine, zise ea.

Jeremy se uită la semafor, întrebându-se de ce naiba nu se mai făcea verde. Nu era evident că era vorba despre o urgență? Aruncă o privire spre soția sa, încercând să facă față impulsului de a o întreba din nou dacă se simțea bine.

Opri mașina la intrarea de la Urgențe, iar expresia sa înnebunită și anunțul făcut cu glas tare către toți cei adunați că soția sa era în travaliu o

făcură pe o infirmieră să vină la mașină cu un scaun cu rotile. El apucă în fugă geanta de pe locul din spate și le urmă înspre intrare. În ciuda orei matinale, locul era aglomerat, și trei persoane așteptau la ghișeul de înregistrare.

El își imaginează că aveau să se îndrepte direct spre secția de maternitate, mai ales în împrejurările date, dar infirmiera împinse căruciorul cu Lexie către ghișeul de înregistrare, și el se văzu silit să aștepte la rând. Nimeni din spatele ghișeului nu se grăbea; asistentele păreau să fie mult mai interesate să-și soarbă cafeaua și să discute. Jeremy abia reușea să-și stăpânească nerăbdarea, așteptând ca persoanele din fața lui să se înregistreze. Niciunul nu părea a fi la un pas de moarte; majoritatea arătau de parcă ar fi dorit o nouă rețetă. O persoană părea chiar să încerce să flirteze. În sfârșit – *în sfârșit!* – îi veni rândul. Înainte de a rosti vreun cuvânt, o asistentă care nu părea interesată de starea proastă a soției sale îi împinse un clipboard.

— Completați primele trei pagini, semnați pe a patra și dați-mi să văd cardul de asigurare.

— Este neapărat necesar acum? Adică, soția mea e în travaliu. N-ar trebui să meargă în salon mai întâi?

Asistenta își îndreaptă atenția spre Lexie.

— La ce intervale sunt contracțiile?

— Cam la opt minute.

— De cât timp sunteți în travaliu?

— Nu știu. Poate de trei ore...

Asistenta dădu din cap aprobator și se uită la Jeremy.

— Primele trei pagini și semnați pe a patra. Și nu uitați cardul de asigurare.

Jeremy luă clipboardul și se grăbi spre un scaun, extrem de iritat. Hârtii? Aveau nevoie de hârtii într-un asemenea moment? În cazul unei urgențe? După părerea lui, lumea se îneca deja în hârtii. Spitalul deținea *mormane* de hârtii, așa că era gata să lase deoparte formularele ca să poată înainta la ghișeu și să le explice situația cât mai calm. Asistenta nu părea să fi înțeles.

— Hei?

Jeremy ridică privirea când auzi vocea lui Lexie. Căruciorul ei era în continuare lângă ghișeul de înregistrare, în mijlocul încăperii.

— Ai de gând să mă lași să stau aici?

Jeremy simți privirea necunoscuților fixată asupra lui. Câteva femei îl priveau supărate.

— Îmi pare rău, zise el ridicându-se repede.

Traversă în fugă încăperea să ajungă la ea. Apoi, după ce întoarse căruciorul, porni înapoi spre locul său.

— Nu uita geanta.

— Corect, zise el.

Se întoarse să ia geanta, ignorând privirile, și se așează lângă Lexie.

— Te simți bine? întrebă el.

— O să-ți trag una dacă mă mai întrebi asta încă o dată. Vorbesc serios.

— Da, bine. Scuză-mă.

— Termină cu hârtiile, bine?

El dădu aprobator din cap și începu să completeze formularele, gândindu-se din nou că era o pierdere de vreme. De fapt, ar fi trebuit mai întâi ca cineva s-o fi dus pe soția lui într-o rezervă. El ar fi putut completa formularele mai târziu.

După câteva minute se îndreptă spre ghișeul de înregistrare. Ca un făcut, cineva părea să fi avut exact aceleași idei, și ajunsese primul la ghișeu, așa că el se văzu obligat să aștepte din nou. Până îi veni rândul, stătu ca pe ace; înmână hârtiile fără nicio vorbă.

Asistenta le luă încet. Examină fiecare pagină, făcu niște copii și apoi scoase câteva banderole dintr-un sertar și începu să scrie numele lui Lexie și numărul de identificare pe ele. Încet. Ca mersul unui melc. Jeremy bătea ușor cu piciorul în podea în timp ce aștepta. Avea de gând să facă plângere. Era o situație ridicolă.

— Foarte bine, zise asistenta în cele din urmă, luați loc, și o să vă chemăm când suntem gata.

— Iar trebuie să așteptăm? izbucni Jeremy.

Asistenta îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Să ghicesc. Este primul copil?

— Ca să fiu sincer, da.

Asistenta clătină din cap.

— Luați loc. Cum am spus, o să vă strigăm. Și puneți banderolele.

După doi ani, numele lui Lexie fu în sfârșit strigat.

De acord, nu chiar doi ani, deși păruse chiar mai mult. Lexie avea deja o altă contracție, așa că strângea din dinți și își ținea mâinile pe abdomen.

— Lexie Marsh?

Jeremy se ridică de parcă pantalonii i-ar fi luat foc și dintr-un salt fu în spatele căruciorului. După câțiva pași rapizi, se afla aproape de ușile

turnante.

— Da, aici, zise el. Mergem în salon, da?

— Da, zise ea fără să ia în seamă tonul lui Jeremy. Pe aici. O să mergem la Secția de obstetrică. Este la etajul trei. Te simți bine, scumpo?

— Sunt bine, răspuse Lexie. Tocmai am avut o altă contracție. Se succed cam la opt minute.

— Cred că ar trebui să mergem, zise Jeremy în timp ce și Lexie și asistenta se întoarseră spre el.

De acord, tonul său fusese probabil puțin cam arțăgos, dar nu era momentul de stat la taifas.

— Geanta de acolo e a voastră? întrebă asistenta.

— O voi lua eu, zise Jeremy, trăgându-și palme în gând.

— *Așteptăm*, zise asistenta.

Jeremy voi să spună, „Grozav, mulțumesc“ pe cel mai sarcastic ton, dar se răzgândi. Din câte știa, aceea era doamna care avea să asiste la naștere, așa că ultimul lucru pe care îl dorea era să se pună rău cu ea.

Se repezi înapoi, apucă geanta la repezeală, și apoi, porniră prin labirintul de coridoare. Sus cu liftul, în josul holului și în salon. În sfârșit.

Salonul era pustiu, steril și funcțional asemenea tuturor saloanelor de spital. Lexie se ridică din cărucior și își puse repede pe ea un capot înainte de a se urca grijulie în pat. În următoarele douăzeci de minute, asistentele se agitară intrând și ieșind din salon. Îi luară tensiunea și pulsul lui Lexie, i se măsură colul uterin, răspuse la aceleași întrebări despre durata travaliului și intervalul contracțiilor, când luase ultima masă și dacă existau unele complicații privitoare la sarcină. Într-un final, fu conectată la un monitor, așa că și ea, și Jeremy se uitară la ritmul rapid al bătăilor inimii copilășului.

— E normal să fie atât de rapide? întrebă Jeremy.

— Este fix cum trebuie, îl asigură din nou asistenta. Apoi, întorcându-se spre Lexie, prinse foia de observație la marginea patului. Eu sunt Joanie, și voi verifica de acum încolo cum vă simțiți. Deoarece contracțiile nu au început să fie mai dese, e posibil să mai stați aici o vreme. Nu există nicio posibilitate să se spună cât va dura travaliul. Uneori, începe brusc și merge repede; alteori, are o evoluție constantă și mult mai lentă. Dar să nu aveți impresia că trebuie să stați în pat. Unele femei descoperă că mersul ajută, altele le place să stea jos, iar altele găsesc că mersul de-a bușilea este folositor. Nu sunteți gata pentru anestezia epidurală pe care ați solicitat-o,

așa că făceți-vă cât mai comodă.

— Bine, încuviință Lexie.

— Și... domnul... zise ea, întorcându-se spre Jeremy.

— Marsh, răspunse el. Numele meu este Jeremy Marsh. Și aceasta este Lexie, soția mea. O să avem un copilăș.

Asistenta păru amuzată de răspunsul lui.

— Observ asta. Dar rolul dumneavoastră deocamdată este să o susțineți. Pe hol se află un automat pentru gheață, așa că poți să-i aduci oricât de multe cuburi de gheață dorește. Lângă chiuvetă sunt niște șervețele umede pe care le puteți folosi ca să-i ștergeți fruntea. Dacă va dori să se plimbe, stați aici ca să o ajutați. Uneori contracțiile se produc brusc, iar picioarele îi devin nesigure; nu trebuie să o lăsați să cadă.

— Pot face asta, zise el, repetând lista în minte.

— Dacă veți avea nevoie de o asistentă, apăsați pe butonul acesta. Va veni cineva cât mai repede posibil.

Asistenta porni spre ușă.

— Stați... Plecați? întrebă Jeremy.

— Trebuie să verific ce mai face o altă pacientă. Și, în momentul acesta, nu pot face altceva decât să-l pun la curent pe doctorul anestezist. Voi reveni să văd cum vă simțiți peste puțin timp.

— Ce trebuie să facem între timp?

Asistenta se gândi o clipă.

— Cred că ați putea să vă uitați la televizor dacă vreți. Telecomanda este lângă noptieră.

— Soția mea e în travaliu. Nu cred că are chef de uitat la televizor.

— Sau nu, zise asistenta. Dar, cum am spus, e posibil să mai stați aici un timp. Odată, am avut o femeie cu un travaliu de aproape treizeci de ore.

Jeremy păli, la fel și Lexie. Treizeci de ore? Dar nu mai avură timp să se gândească la asta pentru că începu o nouă contracție, așa că atenția lui Jeremy fu distrasă nu numai de disconfortul lui Lexie, ci și de durerea pe care o simți când ea își înfipse unghiile în mâna lui.

Peste o jumătate de oră porniră televizorul.

Nu părea un lucru normal, dar nu s-au putut gândi la altceva de făcut între contracții, care se declanșau în continuare tot la opt minute distanță. Jeremy începea să creadă că fetița avea de gând să-și urmeze propriul ritm. Nici măcar nu se născuse încă, și deja era foarte la modă, lăsându-se așteptată. Chiar dacă nu ar fi știut dinainte, ar fi putut băga mâna în foc că

era fetiță.

Lexie se simțea bine. El știa nu numai pentru că întrebase, dar și pentru că, după aceea, ea îl lovise cu pumnul în braț.

O oră mai târziu, își făcu apariția Doris, îmbrăcată în ținuta ei de duminică, ceea ce părea mai mult decât nimerit pentru ziua aceea specială. Întorcându-se cu gândul înapoi, Jeremy se bucură că făcuse duș. Contractiile nefiind foarte des, mai aveau suficient timp.

Doris părea să ia în stăpânire salonul, agitându-și brațele și arătând de parcă ar fi năvălit înspre pat. Susținea că, întrucât ea născuse un copil, știa exact la ce să se aștepte, iar Jeremy vedea că Lexie era bucuroasă de venirea ei. Când Doris întreabă dacă se simțea bine, Lexie nu o lovi cu pumnul. Pur și simplu, îi răspunse la întrebare.

Asta îl deranjase un pic. De fapt, îl deranja și faptul că Doris chiar se afla acolo. El știa că era un fapt neînsemnat, că ea o crescuse pe Lexie și că voia să împartă cu ea ziua aceea specială, dar o parte din Jeremy credea că momentul acela era ceva care trebuia împărțit doar de ei doi. După aceea, aveau să aibă timp berechet să se îmbrățișeze și să se bucure de moment. Se mută pe un fotoliu din colțul salonului și nu mai scoase niciun cuvânt. Era unul dintre momentele acelea când, oricât ești de diplomat, tot riști să faci vreo gafă.

El își petrecu următoarele patruzeci și cinci de minute ascultând parțial conversația lor și urmărind și *Good Morning America*. O mare parte din emisiune era dedicată campaniilor în desfășurare ale lui Al Gore și George W. Bush, și, ori de câte ori cei doi deschideau gura, Jeremy se trezea că nu mai era atent la ele. Dar era mai plăcut decât să audă fără să vrea cât de egoist fusese când ea îl trezise în dimineața aceea.

— Își tăia unghiile? zise Doris, uitându-se la el și prefăcându-se furioasă.

— Erau cam lungi, zise el.

— Și pe urmă a condus ca un nebun, adăugă Lexie. Cauciucurile realmente scrâșneau.

Doris clătină din cap, dezamăgită.

— Mi-am închipuit că era pe punctul să nască, zise Jeremy încercând să se apere. De unde era să știu că mai aveam atâtea ore la dispoziție?

— Ascultă, zise Doris, eu am trecut prin asta, așa că m-am oprit la o drogherie pe drum și ți-am cumpărat câteva reviste. Chestii ușoare, dar te vor ajuta să-ți treacă timpul.

— Mulțumesc, Doris, zise Lexie. Mă bucur că ești aici.

— Și eu, răspunse Doris. Aștept momentul ăsta de mult timp.

Lexie zâmbi.

— Mă duc la parter să iau o ceașcă de cafea, bine? Doris continuă. Te superi?

— Nu, sigur că nu.

— Vrei ceva, Jeremy?

— Nu, mă descurc, zise el, ignorând chiorăiturile stomacului său.

Dacă Lexie nu putea mânca, atunci nici el nu avea să mănânce. Așa i se părea corect.

— Pe curând, ciripi Doris. În drum spre ușă, ea îi atinse umărul lui Jeremy și se aplecă spre el. Nu-ți face griji din cauza acestei dimineți, zise ea. Soțul meu a făcut exact același lucru. L-am găsit făcându-și curat în birou. E normal.

Jeremy dădu din cap aprobator.

Contracțiile deveniseră mai dese. Mai întâi, la șapte minute, apoi la șase minute. Peste o oră, păreau să se fi stabilizat din nou la cinci minute. Joanie și Iris – o altă asistentă – păreau să facă cu schimbul, alternându-și vizitele.

Doris nu urcase încă, așa că Jeremy se pomeni întrebându-se dacă fusese capabilă să-i înțeleagă dorința de a fi singur. Televizorul continua să meargă cu toate că niciunul din ei nu-i dădea prea multă atenție. Din cauza contracțiilor care se succedau mai rapid, Jeremy îi ștergea fruntea lui Lexie și o alimenta cu bucațele de gheață. Ea nu dorise încă să se plimbe. În schimb, ochii păreau să-i stea lipiți de monitorul pe care urmărea bătăile inimii copilășului.

— Ești speriat? întrebă Lexie în cele din urmă.

El observă îngrijorarea de pe fața ei. Nu era surprins, de vreme ce momentul se apropia.

— Nu, zise el, chiar nu. Nu au trecut nici două săptămâni de la ultima ecografie, și atunci fetița se simțea foarte bine. Cred că dacă exista posibilitatea ca brida să se atașeze, ar fi făcut-o până atunci. Și, chiar dacă s-ar fi întâmplat, doctorul a spus că fetița era suficient de departe, încât problemele ar fi minore.

— Dar dacă se atașează de cordonul ombilical în ultima clipă? Ce se va întâmpla dacă va întrerupe circulația sângelui?

— Nu se va întâmpla, o asigură el din nou. Sunt convins că totul are să

fie foarte bine. Dacă doctorul ar fi îngrijorat, sunt sigur că ai fi conectată la mult mai multe aparate și ar fi discutat cu o mulțime de alți doctori deja.

Ea dădu din cap aprobator, sperând că el avea dreptate, dar neputând sta liniștită până când nu știa cu certitudine. Până când va putea să-și țină în brațe copilașul, ca să vadă cu ochii ei.

— Cred că ar trebui să aibă un frate sau o soră, zise Lexie. Nu vreau să fie unicul copil, ca mine.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Știu, dar totuși, îmi amintesc că, pe măsură ce creșteam, îmi doream să am ceea ce aveau cei mai mulți dintre prietenii mei. Să am pe cineva cu care să mă joc în zilele ploioase, pe cineva cu care să stau de vorbă la cină. Tu ai crescut împreună cu cinci frați. Nu ți s-a părut minunat?

— Uneori, recunosc Jeremy. Dar alteori nu a fost chiar așa de grozav. Fiind cel mai mic, am profătat foarte mult, mai ales în timpul dimineților. Obișnuiam să le spun oamenilor că a fi cel mai mic din cei șase însemna o mulțime de dușuri reci și prosoape ude learcă.

Ea zâmbi.

— Totuși, eu mai vreau un copil.

— Și eu. Dar să-l avem pe ăsta mai întâi. Pe urmă, vom vedea ce se va întâmpla.

— Putem să adoptăm? întrebă ea. Adică... mă rog, știi tu...

— Dacă n-ai să mai rămâi gravidă din nou?

Ea dădu aprobator din cap.

— Da, zise el. Putem adopta. Am auzit totuși că poate dura mult timp.

— Atunci, poate că ar trebui să începem procedura.

— Nu cred că ești în starea necesară pentru a începe ceva chiar acum.

— Nu, adică atunci când copilașul va avea două luni, sau cam așa. Putem continua să încercăm să avem un copil prin metoda obișnuită, și, dacă nu se întâmplă nimic, vedem cealaltă soluție. Nu vreau să fie foarte depărtați ca vârstă.

El îi șterse fruntea din nou.

— Te gândești prea mult la problema asta.

— Mă gândesc de când am aflat de brida amniotică. Când am descoperit că există riscul să pierdem copilașul, am înțeles cât de mult doream să fiu mamă. Și, indiferent ce se va întâmpla, tot mai doresc.

— Nu se va întâmpla nimic, zise el. Dar înțeleg ce vrei să spui.

Ea se întinse după mâna lui și-i sărută degetele.

— Te iubesc, știi?

— Da, zise el, știu.

— Tu nu mă iubești?

— Te iubesc mai mult decât numărul peștilor din mare și până dincolo de lună. Ea îl privi curioasă, iar el ridică din umeri. Așa obișnuia mama să ne spună când eram mici.

Ea îi sărută din nou degetele.

— La fel o să-i spui și lui Claire?

— În fiecare zi.

Imediat se declanșă o nouă contracție.

Doris reveni puțin mai târziu, și, pe măsură ce orele treceau încetul cu încetul, contracțiile începeau să se producă și mai des. La cinci minute, apoi la patru minute și jumătate. La patru minute, lui Lexie i se verifică din nou colul uterin – nu tocmai cea mai grozavă imagine, se gândi Jeremy – dar, după aceea, Joanie le aruncă o privire semnificativă.

— Cred că e timpul să-l aduc pe anestezist, zise ea. Ai deja o dilatație de șase centimetri.

Jeremy tocmai se miră cum de calculase atât de exact, dar socoti că nu era momentul să întrebe.

— Contracțiile sunt mai intense? întrebă Joanie, aruncându-și mânușa la gunoi.

Când Lexic dădu aprobator din cap, ea făcu semn spre monitor.

— Până acum, copilașul se comportă foarte bine. Dar, fii liniștită, imediat ce ți se va face epidurala, nu vei mai avea nicio durere.

— Bine, zise Lexie.

— Ai putea totuși să te răzgândești, dacă vrei să naști fără anestezie, sugerează Joanie.

— Refuz, zise Lexie. Cât crezi că mai durează?

— E totuși dificil de spus, dar, dacă continui în ritmul ăsta, poate dura cam o oră.

Inima lui Jeremy bătu din nou puternic. Cu toate că ar fi putut fi doar imaginația sa, își închipui că și inima copilașului bătea la fel. Încercă să-și calmeze respirația.

Câteva minute mai târziu, apărură anestezistul, și Joanie îl rugă pe Jeremy să părăsească salonul. Se supuse, dar, în timp ce stătea pe hol cu Doris, se gândi că ideea aia de intimitate era puțin ridicolă. Ce șanse erau ca o anestezie epidurală să fie la fel de intimă ca acțiunea de măsurare a colului

ei uterin.

— Lexie a spus că scrii din nou, începu Doris.

— Da, zise Jeremy. Am scris într-adevăr câteva articole în ultima săptămână.

— Ceva idei de reportaje importante?

— Câteva. Dar va trebui să vedem dacă le fac. Cu nou-născutul, nu știu cât s-ar bucura Lexie dacă mi-aș lua zborul pentru câteva săptămâni. Dar am un alt reportaj pe care cred că îl pot realiza de acasă. Nu va fi ca acela despre Clausen, dar e suficient de convingător.

— Felicitări, zise Doris. Mă bucur pentru tine.

— Și eu, zise el, iar ea râse.

— Aud că ai de gând să-i dai fetiței numele Claire, zise ea.

— Da.

— Mereu mi-a plăcut numele ăsta, zise Doris cu o voce calmă.

În tăcerea care urmă, Jeremy se gândi că ea își amintea de fiica ei.

— Ar fi trebuit să o fi văzut când a scos capul. Avea un cap plin de cel mai negru păr pe care l-ai văzut vreodată și era tare gălăgioasă. Am știut imediat că aveam să fiu obligată să o țin mereu sub supraveghere. Era sălbatică încă de la început.

— Era sălbatică? întrebă Jeremy. De la Lexie am rămas cu impresia că era frumoasa tipică din sud.

Doris râse.

— Glumești? Era un copil bun, recunosc, dar forța tot timpul limitele. În clasa a treia, a fost trimisă acasă de la școală pentru că, în pauză, sărutase toți băieții de pe terenul de joacă. Pe vreo doi dintre ei îi făcuse chiar să plângă. Deci dăduse de dracu', nu? Obligată să rămână acasă pentru restul zilei, i-am spus să-și facă curat în cameră, așa că i-am împuiat capul, explicându-i că nu avusese o comportare tocmai adecvată. În consecință, a doua zi, la școală, a făcut din nou același lucru. Când am venit să o luăm, ne-am ieșit din pepeni, dar ea a spus, pur și simplu, că îi plăcea să sărute băieții chiar dacă după aceea era pedepsită și i se interzicea să mai iasă din casă.

Jeremy râse.

— Lexie știe asta?

Nu sunt sigură. Nu știu nici măcar de ce am adus vorba. Dar copiii îți schimbă viața ca nimic altceva. Rămân cel mai dificil și cel mai grozav lucru pe care l-ai realizat în viață.

— Abia aștept, zise Jeremy. Sunt pregătit.

— Serios? Pentru că pari îngrozit.

— Nu, minți Jeremy.

— Hmm, zise Doris. Pot să te țin de mână când spui asta?

Ultima dată când îl ținuse de mână, Jeremy avusese senzația ciudată că îi citise gândurile. Chiar dacă nu credea că se întâmplase cu adevărat, pentru că... ei bine, nu era posibil.

— Nu, dacă e așa, nu poți, zise el.

Doris zâmbi.

— E firesc să fii puțin agitat. Și speriat, pe deasupra. Este o mare responsabilitate. Dar o să te descurci foarte bine.

Jeremy dădu aprobator din cap, gândindu-se că în mai puțin de patruzeci de minute avea să afle.

După anestezie, Lexie nu mai avea dureri, așa că acum trebuia să urmărească monitorul pentru a vedea că avea o contracție. În douăzeci de minute, colul ei uterin se dilatase până la opt centimetri. La zece centimetri, distrația avea să înceapă. Inima copilășului continua să bată perfect normal.

Fără dureri, dispoziția ei se îmbunătăți spectaculos.

— Mă simt *bine*, zise ea, aproape strigând ultimul cuvânt.

— Pari de parcă ai băut două beri.

— Dar chiar așa mă și simt, zise Lexie. Este mult mai bine decât înainte. Îmi place această injecție epidurală. De ce ar vrea cineva să nască fără anestezie? Travaliul este *dureros*.

— Am aflat și eu. Mai vrei puțină gheață?

— Nu. Mă simt grozav acum.

— Arăți și mai bine.

— Nici tu nu arăți rău.

— Eu am făcut un duș azi-dimineață.

— *Știu*, zise ea, strigând din nou cuvântul. Nu-mi vine să cred că ai făcut-o.

— Voiam să arăt bine în poze.

— O să le spun tuturor prietenilor mei.

— Arată-le doar pozele.

— Nu, mă refer la faptul că tu îți vedeai de treabă pe îndelete, în timp ce eu mă zvârcoleam în agonie.

— Tu vorbeai la telefon cu Doris. Nu te zvârcoleai.

— Mă zvârcoleam pe dinăuntru, zise ea. Sunt rezistentă, și nu arăt când

sufăr.

- Și frumoasă, nu uita.
- Da, și asta. Ești un bărbat norocos.
- Da, sunt, zise el întinzând mâna după mâna ei. Te iubesc.
- Și eu te iubesc, zise ea.

Era timpul.

Asistentele începură agitate pregătirile în sala de nașteri. În cele din urmă, apărură și doctorul, care, la fel ca asistentele, verifică din nou colul uterin al lui Lexie. Apoi, aplecându-se înainte pe scaun, explică rapid ce urma să se întâmple. Cum el îi va cere lui Lexie să împingă imediat ce contracțiile se declanșau și cum era posibil să-i ceară să împingă de două sau de trei ori până ce copilul avea să iasă. Că, între o contracție și alta, ea trebuia să-și păstreze energia. Lexie și Jeremy sorbeau fiecare cuvânt al doctorului.

— Acum, mai există încă problema bridei amniotice, zise el. Bătăile inimii sunt corespunzătoare și constante, așa că nu mă aștept la ceva neobișnuit în timpul nașterii. Nu cred că brida e atașată de cordonul ombilical, așa că fetița nu pare a fi în pericol. Există totuși posibilitatea ca brida să se mai poată răsuci pe cordonul ombilical în ultima clipă, așa că nu putem face nimic altceva decât să scoatem copilul cât mai repede posibil, iar eu sunt pregătit pentru asta. Vom avea un pediatru în sală care va examina copilul să vadă dacă are sindromul de bridă amniotică, dar din nou, cred că suntem norocoși.

Lexie și Jeremy dădură aprobator din cap, părând totuși neliniștiți.

— O să te descurci de minune, zise el. Îmi urmezi sfaturile, și în câteva minute veți deveni părinți, bine?

Lexie respiră adânc.

- Bine, zise ea, întinzând mâna după mâna lui Jeremy.
- Eu unde merg? întrebă Jeremy.
- Unde ești acum e foarte bine.

În timp ce doctorul punea la punct ultimele detalii, o altă asistentă intră în sală împreună cu medicul pediatru, pe care o prezentă ca fiind doctor Ryan. O tavă sterilizată cu instrumente chirurgicale fu adusă spre pat. Doctorul părea foarte liniștit; doctorița Ryan discuta încet cu asistenta.

Când se declanșă următoarea contracție, doctorul îi spuse lui Lexie să se apuce de picioare și să împingă. Lexie făcu o strâmbătură de efort, iar doctorul verifică din nou bătăile inimii copilului. Lexie se încordă,

strângând cu toată puterea mâna lui Jeremy.

— Foarte bine, bine, zise el, mutându-se într-o poziție mai bună. Se făcu comod pe scaunul rulant. Acum, relaxează-te o clipă. Ține-ți respirația, și vom încerca din nou. Împinge puțin mai tare dacă poți.

Ea dădu aprobator din cap. Jeremy se întrebă dacă era posibil să împingă mai tare, dar Lexie părea să fie de acord, și începu să împingă din nou.

Doctorul se concentra.

— Bine, bine, zise el. Continuă!

Lexie continuă să împingă în timp ce Jeremy ignora durerea pe care o simțea la mână. Contractia se sfârși.

— Relaxează-te din nou. Te descurci foarte bine, o asigură el.

Lexie își ținu respirația în timp ce Jeremy îi șterse transpirația de pe frunte. Când se produse următoarea contracție, o luară de la capăt. Ochii îi erau închiși, dinții strânși și fața îmbujorată de efort. Asistentele stăteau pregătite. Jeremy continua să o țină de mână, uimit de modul rapid în care lucrurile păreau să progreseze în momentele acelea.

— Bine, bine, zise doctorul. Mai împinge încă o dată, și suntem gata...

După asta, totul s-a încetșat, așa că Jeremy nu putea spune cum se întâmplase. Mai târziu, avea să constate că își putea aminti doar frânturi, și uneori se simțea vinovat din cauza asta. Ultima sa amintire clară cu Lexie era din momentul când se declanșase o nouă contracție și ea se ținea de picioare. Fața îi era lucioasă de transpirație și respira greu în timp ce doctorul îi spunea să împingă pentru ultima oară cu toată puterea. I se păruse că o vede zâmbind.

Și pe urmă? Nu era sigur, pentru că privirea îi era atrasă spre picioarele lui Lexie, spre mișcările fluide și rapide ale doctorului. Cu toate că se considera bine informat și cu experiență, deodată, își dădu seama că aceea era prima – și poate unica – dată că avea să fie martor la nașterea copilului său, așa că în momentul acela încăperea păru să se micșoreze. Pe neașteptate, devenise doar vag conștient că Doris se mai afla în sală; în schimb, o auzise pe Lexie gemând și văzuse cum Claire începea să apară. Mai întâi capul, și apoi, cu o mișcare rapidă a mâinilor doctorului, umerii, urmați aproape imediat de restul trupului. Într-o clipă, Jeremy devenise tată, și privea încremenit de uimire la noua viață din fața sa.

Acoperită cu lichid amniotic și încă atașată de cordonul ombilical, Claire era o masă alunecoasă de nuanțe gri, roșii și maro, și, la început,

părea să gâfâie; într-o clipă, doctorița Ryan o așeză pe o masă și îi introduse în gură un tub aspirator, să-i elibereze gâtul. Abia atunci, Claire începu să plângă. Pediatra o examinează. Din locul unde se afla, Jeremy nu putea vedea dacă fetița era bine. Universul continua să se micșoreze. I se păru că o aude pe Lexie suspinând.

— Nu observ nicio urmă de atașare a bridei amniotice, zise doctorița Ryan. Are toate degetele la mâini și la picioare și e o ființă mică și drăguță. Are o culoare sănătoasă și respiră foarte bine. Scorul Apgar²⁷ este opt.

Claire continua să țipe, iar Jeremy se întoarse, în cele din urmă, spre Lexie. În momentul acela, toate lucrurile se mișcă atât de repede, încât el se mai chinuia să înțeleagă.

— Ați auzit? întrebă el.

Atunci, în timp ce o privea pe Lexie, auzise semnalul sonor lung și constant de la aparatul din spatele său. Lexie avea ochii închiși și capul îi căzuse pe pernă ca și cum ar fi adormit.

Primul său gând fu că era cam ciudat faptul că ea nu întindea gâtul să vadă copilașul. Apoi, dintr-odată, doctorul se ridică așa de repede, că scaunul se îndreptă cu viteză spre peretele din spatele său. Asistentă strigă ceva despre cod, iar doctorul îi ceru celeilalte asistente să-i scoată pe Jeremy și pe Doris din sala de nașteri imediat.

Jeremy simți o zvâcnire în piept.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Asistentă îl apucase de braț și începuse să-l tragă afară din încăpere.

— Ce se petrece? Ce i s-a întâmplat? Stai...

— Vă rog! strigă asistentă. Trebuie să mergeți acum!

Ochii lui se dilată de spaimă. Nu putea să-și ia privirea de la Lexie. Nici Doris. Ca prin vis, o auzi pe asistentă strigând după ajutor la infirmiere. Doctorul era aplecat deasupra lui Lexie, apăsând-o pe piept...

Părea panicat. Toți erau panicați.

— Nuuuu! țipă Jeremy.

El încercă să se desprindă de asistentă.

— Scoate-l de aici! strigă doctorul.

Jeremy simți cum altcineva îl apucă de braț. Fu tras din încăpere. „Nu se poate întâmpla așa ceva. Ce e în neregulă? De ce nu se mișcă? Ah, Dumnezeule, o să fie bine? Nu se poate întâmpla așa ceva. Trezește-te, Lexie... ah, te rog, Dumnezeule, trezește-te...”

²⁷ Modalitate de evaluare a nou-născuților la naștere (n. red.)

— Ce se întâmplă? țipă el din nou.

Fu condus pe hol, abia auzea vocile care îi spuneau să se liniștească. Cu coada ochiului zări o targă care era adusă la rezezeală pe hol de două infirmiere care dispărură în sală.

Alte două infirmiere îl țineau pe Jeremy lângă perete. Abia mai respira, iar trupul îi era la fel de tensionat și de rece ca un cablu de oțel. O auzea pe Doris plângând în hohote, dar abia dacă înțelegea ce era acel zgomot. Era înconjurat de oameni foarte grăbiți, dar, în același timp, absolut singur. Asta însemna spaimă pură. O clipă mai târziu, Lexie fu scoasă la rezezeală din sală pe un pat cu rotile. Doctorul continua să stea aplecat deasupra ei, făcându-i resuscitare cardiopulmonară. Fața lui Lexie era acoperită cu o mască.

Apoi, pe neașteptate, timpul păru să-și încetinească ritmul. Imediat ce Lexie dispăru dincolo de ușile turnante, trupul său se relaxă în sfârșit. Brusc, se simți atât de vlăguit, încât abia se mai putea ține pe picioare. Era amețit.

— Ce se întâmplă? întrebă el din nou. Unde o duc? De ce nu se mișcă?

Niciuna din cele două infirmiere și nici asistenta nu-l puteau privi în ochi.

El și Doris fură conduși într-o cameră specială. Nu era o sală de așteptare, niciun salon de spital, ci un alt loc. Scaune capitonate cu vinil albastru se înșirau pe lângă cei doi pereți ai încăperii mochetate. Pe o măsuță laterală erau împrăștiate reviste pe care cădea o lumină fluorescenta rece. O cruce de lemn era atârnată pe peretele îndepărtat. O încăpere goală doar pentru ei doi.

Doris era palidă și tremura, privind în gol. Jeremy stătea alături de ea; se ridică să se plimbe prin cameră, apoi se așeză din nou. O întrebase ce se întâmplase, dar Doris nu știa mai multe decât Jeremy. Și-a dus mâinile la față și a început să plângă.

Jeremy nu putea înghiți. Nu era în stare să gândească, încerca să-și aducă aminte ce se întâmplase, încerca să pună lucrurile cap la cap, dar nu se putea concentra. Timpul se scurgea încet.

Secunde, minute, ore... Nu știa cât timp trecuse, nu știa ce se întâmpla, nu știa dacă Lexie era bine, nu era sigur ce trebuia să facă. Ar fi vrut să se năpustească înapoi pe coridor să afle răspunsurile. Mai mult decât atât, avea nevoie să o vadă pe Lexie, să știe că era bine. Doris continua să plângă lângă el, cu mâinile tremurânde, strânse într-o rugăciune disperată.

În mod ciudat, își amintea totul despre sala de așteptare, dar, oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti chipul avocatului spitalului, care, în cele din urmă, venise la el, și, chiar și doctorul arăta altfel acum față de felul cum îi păruse în sala de nașteri sau în cursul întâlnirilor lor anterioare. Tot ce își amintea era spaima rece pe care o simțise dintr-odată când îi văzuse făcându-și apariția. El stătea în picioare, la fel și Doris, și, cu toate că își închipuia că voia răspunsurile, își dorea totodată ca ei să nu mai spună absolut nimic. Doris îl ținea de braț, sperând ca Jeremy să fie suficient de puternic încât să o sprijine și pe ea.

— Cum se simte? întrebă Jeremy.

Doctorul părea epuizat.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să vă aduc la cunoștință vestea asta, încep eu, dar credem că soția dumneavoastră a suferit o embolie de fluid amniotic...

Pe Jeremy îl cuprinse iarăși amețeala. Încercând să-și mențină echilibrul, se concentră asupra petelor de sânge și de lichid care împeștriseră halatul doctorului în timpul nașterii. Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite de la mare distanță, dar doctorul continuă:

— Nu credem că brida amniotică a avut vreo legătură... erau lucruri complet diferite... Probabil că lichidul amniotic a pătruns în unul dintre vasele din uter. Nu aveam nicio posibilitate de a prevedea asta... Nu puteam face nimic...

Încăperea se strânse în jurul său, iar Doris se prăbuși lângă el, în timp ce vocea ei devenea aspră:

— O... nu... zise ea. Nu... nu...

El se forță să respire. Incapabil să se miște, îl auzi pe doctor vorbind mai departe:

— Se întâmplă foarte rar, dar, odată ce lichidul a pătruns în vas, probabil s-a deplasat spre inimă. Regret, dar ea nu a supraviețuit. Totuși, copilul e bine...

Doris se clătină, dar Jeremy reuși să o susțină. Cum, nici el nu putea spune. Nimic din toate astea nu avea sens. Lexie nu putea fi moartă. Ea se simțea bine. Era sănătoasă. Discutaseră amândoi acum câteva minute. Ea născuse copilașul. Ea împinsese.

Nu se putea întâmpla așa ceva. Nu putea fi adevărat...

Dar era.

Chiar și doctorul părea șocat în timp ce continua să dea explicații. Jeremy privea cu ochii pierduți, printre lacrimi, amețit și cu o senzație de

greață.

— Pot să o văd? rosti el brusc, cu o voce răgușită.

— Este la secția de puericultura, zise doctorul, părând bucuros că în sfârșit i se adresa o întrebare la care putea să răspundă. Era un om cumsecade, așa că îi era și lui greu să înfrunte acea situație. Cum am spus, se simte foarte bine.

— Nu, zise Jeremy cu o voce sugrumată. Făcea eforturi să vorbească. Pe soția mea. Pot să o văd pe soția mea?

DOUĂZECI

Jeremy se simțea amorțit în timp ce își croia drum pe coridor. Doctorul îl urma îndeaproape fără să spună nimic.

Jeremy nu voia să creadă, nu se putea concentra să înțeleagă cuvintele doctorului. Doctorul se înșelase, se gândea Jeremy; Lexie nu murise cu adevărat. În timp ce doctorul vorbea, cineva observase ceva, activitatea cerebrală sau o bătaie slabă a inimii, așa că ei acționaseră rapid. Chiar în clipa aceea, se ocupau de ea, și ea se simțea cât de cât mai bine. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră, fusese un adevărat miracol, dar Jeremy știa că ea avea să treacă și peste asta. Era tânără și puternică. Tocmai împlinise treizeci și doi de ani, și era imposibil să moară. Ea nu era moartă.

Doctorul se opri în fața unui salon de lângă Secția de terapie intensivă, iar Jeremy își simți inima oprindu-se în loc la gândul că era posibil ca doctorul să nu se fi înșelat.

— Am cerut să fie mutată aici ca să puteți avea puțină intimitate, zise doctorul. Avea fața întunecată, și își puse o mână pe umărul lui Jeremy. Aveți tot timpul la dispoziție. Îmi pare foarte rău.

Jeremy ignoră vorbele doctorului. Mâna îi tremura în timp ce o întinse spre ușă. Ușa cântărea o tonă, zece tone, o sută, dar, de bine, de rău, reuși să o deschidă. Privirea îi fu atrasă de silueta din pat care zăcea nemișcată, fără niciun fel de echipament agățat, fără monitoare, fără perfuzii. Arătase în felul acela de sute de ori, în oricare dintre dimineți. Parcă dormea, cu părul împrăștiat pe pernă... Dar, în mod ciudat, brațele îi erau pe lângă corp. Drepte, ca și cum ar fi fost așezate în poziția aceea de cineva care nu o cunoștea.

Simți un nod în gât și avu viziunea unui tunel în care toate lucrurile erau întunecate, în afară de ea. Ea era singurul lucru pe care îl putea vedea, dar el nu voia să o vadă așa. Nu în felul acela. Nu cu brațele așezate în poziția aceea. Ea trebuia să se simtă bine. Avea doar treizeci și doi de ani. Era sănătoasă și puternică, și era o luptătoare. Ea îl iubea. Ea era *viața* lui...

Dar brațele acelea... brațele acelea erau așezate greșit... Ar fi trebuit să fi fost îndoite la coate, o mână să-i stea sub cap sau pe abdomen...

Nu mai putea respira.

Soția sa murise...

Soția sa...

Nu era un vis. În clipa aceea, își dădu seama, așa că lăsă lacrimile să curgă nestingherite, convins că nu aveau să se oprească niciodată.

Nu se știe când, mai târziu, a intrat și Doris să-și ia rămas-bun, iar Jeremy a lăsat-o singură cu nepoata ei. El a mers ca în transă pe hol, abia reușind să observe asistentele care treceau pe lângă el și pe cineva împingând un cărucior. Păreau să-l ignore cu totul, așa că el nu știa dacă acești oameni evitau să se uite în direcția lui pentru că știau ce se întâmplase sau pentru că nu știau.

Se întoarse în încăperea unde se întâlnise cu doctorul, simțindu-se vlăguit și neputincios. Nu mai putea plânge. Nu mai avea nicio lacrimă și, pur și simplu, nu mai avea energie. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să nu se prăbușească. Reluă de nenumărate ori în minte imaginile din sala de nașteri, încercând să descopere momentul exact când embolia se declanșase, imaginându-și că ar fi putut observa ceva care să-l avertizeze de ceea ce se petrecea. Fusese atunci când ea suspinase? Se întâmplase o clipă mai târziu? Nu reușea să scape de sentimentul de vinovăție – poate că ar fi trebuit să o fi convins să nască prin cezariană... sau măcar dacă nu s-ar fi încordat așa de mult – de parcă eforturile ei extenuante ar fi declanșat embolia. Era supărat pe el, supărat pe Dumnezeu, supărat pe doctor. Și era supărat și pe copilaș.

Nici măcar nu dorea să vadă copilașul, crezând că, în schimbul vieții primite, copilașul luase viața mamei. Dacă n-ar fi fost copilul, Lexie ar fi fost acum alături de el. Dacă n-ar fi fost copilul, ultimele lor luni petrecute împreună ar fi fost lipsite de stres. Dacă n-ar fi fost copilul, el ar fi putut să facă dragoste cu soția lui. Dar, în momentul acela, toate erau pierdute. Copilul luase totul. Din cauza copilului, soția sa murise. Iar Jeremy se simțea și el mort.

Cum ar putea să o iubească vreodată? Cum ar putea să o ierte vreodată? Cum ar putea să o vadă, să o țină în brațe și să uite că ea luase viața lui Lexie în schimbul vieții ei? Cum ar putea să nu o urască pentru ceea ce-i făcuse femeii pe care el o iubea?

Era conștient de absurditatea sentimentelor sale și își dădea seama de cât de insidioase și de malefice erau. Era urât din partea lui, și contravenea tuturor lucrurilor pe care un părinte trebuia să le simtă, dar cum putea să-și facă inima să tacă? Cum putea el să-și ia rămas-bun de la Lexie într-o clipă, și în următoarea să-și salute copilul? Și cum trebuia să procedeze? Trebuia să o ia în brațe și să o alinte cum făceau alți tați? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic cu Lexie?

Și pe urmă, ce? După ce ea venea acasă de la spital? Pentru moment, nu se putea imagina având grijă de altcineva; tot ce putea face în clipa aceea era să nu se trântescă la pământ. Nu știa nimic despre copii, și singurul lucru de care era sigur era că aceștia trebuiau să fie cu mamele lor. Lexie era cea care citise toate cărțile. Lexie era cea care fusese babysitter în copilărie. În decursul sarcinii, el se simțise comod în ignoranța lui, încredințat că Lexie avea să-i arate ce să facă. Dar copilașul avusese alte planuri...

Copilul care îi omorâse soția.

În loc să se îndrepte spre Secția de puericultura, se prăbuși din nou pe unul dintre scaunele aflate în sala de așteptare. Nu voia să aibă asemenea sentimente pentru copil, știa că nu trebuia să simtă asta, dar... Lexie murise la naștere. În lumea modernă, într-un spital, acest lucru nu se întâmpla. Unde erau vindecările miraculoase? Momentele pregătite pentru televiziune? Unde exista în toate astea legătura cu realitatea, pentru numele lui Dumnezeu? Închise ochii, convins că, dacă s-ar concentra suficient de mult, s-ar putea trezi din coșmarul în care viața sa ajunsese pe neașteptate.

În cele din urmă, Doris îl găsi pe Jeremy. El nu o auzise intrând în încăpere, dar, când mâna ei îi atinse umărul, ochii lui se deschiseră brusc, cuprinzând cu privirea chipul ei desfigurat, brăzdat de lacrimi și umflat. La fel ca Jeremy, ea părea să fie pe punctul de a ceda.

— I-ai sunat pe părinții tăi? întrebă ea cu o voce răgușită.

Jeremy clătină din cap.

— Nu sunt în stare. Știu că trebuie, dar, pur și simplu, nu sunt în stare să o fac în clipa asta.

Umerii ei începură să se cutremure.

— Ah, Jeremy, rosti ea pe nerăsuflăte.

Jeremy se ridică și o cuprinse în brațe. Plângeau împreună, ținându-se unul de altul, într-o încercare disperată de a se salva unul pe celălalt. La un moment dat, Doris se trase din brațele lui și își șterse lacrimile.

— Ai văzut-o pe Claire? șopti ea.

Numele copilului îi făcu sentimentele de mai devreme să revină brusc.

— Nu, zise Jeremy. N-am văzut-o din sala de nașteri.

Doris schiță un zâmbet trist, un zâmbet care aproape îi zdrobi ceea ce-i mai rămăsese din inimă.

— Seamănă leit cu Lexie.

Jeremy se întoarse într-o parte. Nu voia să audă asta, nu voia să audă nimic despre copil. Era de așteptat ca asta să-l bucure? Avea să mai fie fericit vreodată?

Nu-și putea imagina. Ceea ce trebuia să fie cea mai fericită zi din viața sa devenise pe neașteptate cea mai urâtă zi, și în viață nimic nu putea pregăti o persoană pentru un astfel de moment. Și acum? Nu numai că trebuia să supraviețuiască inimaginabilului, dar mai trebuia și să aibă grijă de altcineva? De micuța care îi omorâse soția?

— E frumoasă, zise Doris rupând tăcerea. Ar trebui să mergi să o vezi.

— Eu... ăă... nu pot, murmură Jeremy. Nu încă. Nu vreau să o văd.

Simți cum Doris îl privea ca și cum i-ar fi citit gândurile prin negura durerii ei.

— E fiica ta, zise Doris.

— Știu, răspunse Jeremy, deși nu simțea decât furia mocnită care îi pulsa sub piele.

— Lexie ar vrea ca tu să ai grijă de ea. Doris se întinse să-i ia mâna. Dacă nu o poți face pentru tine, atunci fă-o pentru soția ta. Ea ar dori să ai grijă de copilul vostru, să ții la copilul vostru. Da, este greu, dar nu poți spune nu. Nu-i poți spune nu lui Lexie, nu-mi poți spune nu mie și nu-i poți spune nu lui Claire. Acum vino cu mine!

Nu știa unde găsisese Dorise puterea de a-l împinge de la spate, dar ea îl luă de braț, și înaintară pe coridor spre Secția de puericultură. El se deplasa ca un robot, dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, simțea cum neliniștea creștea. Era înspăimântat la gândul întâlnirii cu fiica sa. Cu toate că știa că mânia pe care o simțea față de ea era nelalocul ei, se temea în același timp că, la momentul respectiv, furia avea să se risipească și asta i se părea la fel de nepotrivit – ca și cum absența mâniei ar fi însemnat că ar fi iertat-o pentru ceea ce se întâmplase cu Lexie. Tot ce știa cu certitudine era că nu era pregătit pentru niciuna din variante.

Dar Doris nu dădea înapoi. Ea trecu prin câteva uși turnante, iar Jeremy zări în saloanele aflate pe ambele părți femei însărcinate și femei devenite mame de curând, înconjurate de familiile lor. Spitalul zumzăia de activitate, asistentele se deplasau cu un scop precis. Trecu pe lângă sala unde se petrecuse totul, și se văzu obligat să se sprijine cu o mână de perete ca să nu se prăbușească.

Trecură de cabinetul asistentelor și dădură colțul spre Secția de puericultura. Plăcile de faianță împeștrite cu cenușiu îl zăpăceau și îl făceau să se simtă amețit. Dorea să se elibereze din strânsoarea lui Doris și să fugă. Voia să îi telefoneze mamei sale și să-i spună ce se întâmplase, își dorea să plângă în receptor, să găsească o scuză să scape, să fie scutit de acea responsabilitate...

Mai în față, un grup de oameni adunați pe hol se uitau atenți prin peretele de sticlă de la salonul cu copii. Arătau cu degetul și zâmbeau, iar el le auzea murmurele: „Ea are nasul lui“ sau „Cred că ea va avea ochii albaștri“. Nu cunoștea pe niciunul dintre ei, dar brusc simți cum îi urăște pentru că ei trăiau bucuria și emoția care ar fi trebuit să fi fost și ale lui. Nu se putea imagina obligat să stea alături de ei, să le îngăduie să-l întrebe pe care dintre copii venise să-l vadă, să-i asculte în timp ce ei, în mod inevitabil, aveau să laude farmecul sau frumusețea ei. Dincolo de ei, îndreptându-se spre birouri, o zări pe asistenta care fusese în sală când Lexie murise văzându-și de treaba ei, ca și cum ziua aceea ar fi fost o zi absolut obișnuită.

Se simți copleșit la vederea ei; de parcă și-ar fi dat seama de ceea ce simțea, Doris îl strânse de braț și se opri.

— Pe aici intri, zise ea făcând semn spre ușă.

— Nu vii cu mine?

— Nu, zise ea, voi aștepta aici.

— Te rog, imploră el, vino cu mine!

— Nu, zise ea. E un lucru pe care trebuie să-l faci singur.

Jeremy o privi fix.

— Te rog, șopti el.

Expresia lui Doris se îmbună.

— Ai s-o iubești, zise ea. De îndată ce ai să o vezi, ai s-o iubești.

Oare chiar este posibilă dragostea la prima vedere?

El nu putea lua în considerație această posibilitate. Intră în salonul pentru copii cu pași nesiguri. Expresia asistentei se schimbă imediat ce-l

văzu; cu toate că nu fusese prezentă în sala de nașteri, povestea făcuse turul spitalului. Că Lexie, o femeie tânără, sănătoasă și plină de viață, murise pe neașteptate, lăsând în urmă un soț șocat și un nou-născut orfan de mamă. Ar fi fost ușor să-și arate compasiunea sau chiar să-i întoarcă spatele, dar asistenta nu făcu niciuna, nici alta. În schimb, schiță un zâmbet forțat și arătă spre unul dintre pătuțurile de lângă geam.

— Fiica dumneavoastră este în partea stângă, zise ea. Ea păru a ezita, și asta fu suficient pentru a-i reaminti cât de falsă era scena aceea. Lexie ar fi trebuit să fie și ea prezentă acolo. Lexie. I se tăie respirația, simțind brusc că nu mai avea aer. Dintr-un loc foarte îndepărtat, o auzi pe asistentă murmurând: E frumoasă.

Jeremy se deplasă ca un robot spre pătuț, dorindu-și să se întoarcă înapoi, dar dorindu-și totodată să o și vadă. Se simțea de parcă ar fi urmărit totul prin ochii altcuiva. El nu se afla acolo. Persoana lui nu exista de fapt. Acela nu era copilul lui.

Ezită când zări numele lui Claire scris pe o bandă plasticată în jurul gleznei ei, și i se puse iar un nod în gât când văzu numele lui Lexie. Își alungă lacrimile și privi încremenit spre fiica sa. Micuța și vulnerabilă sub lămpile de încălzire, era înfășurată într-o pătură și purta o căciuliță, iar pielea ei delicată era de un roz sănătos. Se mai vedea unguentul care îi fusese aplicat la ochi, și avea gesturile ciudate ale tuturor nou-născuților: mișcărilor brațelor erau din când în când spasmodice, de parcă s-ar fi străduit din răputeri să se obișnuiască să respire după ce se obișnuise cu oxigenul pe care îl primise de la mama ei. Pieptul i se ridica și cobora repede, în timp ce Jeremy stătea aplecat deasupra ei, fascinat de cât de ciudat de necontrolate îi păreau mișcărilor. Și totuși, deși abia se născuse, ea semăna cu Lexie la forma urechilor și la vârful delicat al bărbiei. Asistenta apăru peste umărul lui.

— E un copil minunat, zise ea. Doarme în cea mai mare parte a timpului, dar, când se trezește, abia scoate un scâncet.

Jeremy nu spuse nimic. Nu simțea nimic.

— S-ar putea ca mâine să o puteți lua acasă, continuă ea. N-au intervenit niciun fel de complicații, și poate deja să sugă. Uneori, asta e o problemă cu cei atât de mici, dar ea s-a dus direct la biberon. O, iată, se trezește.

— Bine, murmură Jeremy, abia auzind-o.

Nu era în stare decât să privească.

Asistenta își așază o mână pe pieptul micuț al lui Claire.

— Bună, scumpete. Tăticul tău e aici.

Brațele copilului se mișcă din nou spasmodic.

— Ce e asta?

— E normal, zise asistenta, aranjând pătura. Bună, scumpete, zise ea din nou.

Dincolo de geam, Jeremy o simțea pe Doris uitându-se la el.

— Vreți să o țineți în brațe?

Jeremy îngھیی în sec, gândindu-se că părea atât de fragilă, încât orice mișcare putea să o frângă. Nu dorea să o atingă, dar cuvintele îi ieșiră din gură înainte ca el să le poată opri:

— Am voie?

— Bineînțeles, răspunse asistenta.

Ea o luă pe Claire în brațe, făcându-l pe Jeremy să se mire de ușurința și de priceperea firească cu care puteau fi copiii mânuiți.

— Nu știu ce să fac, șopti el. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

— Este simplu, răspunse asistenta cu voce slabă. Era mai în vârstă decât Jeremy, dar mai tânără decât Doris, iar Jeremy se întrebă brusc dacă și ea avea copii. Luați loc în balansoar, și eu o să v-o dau. Nu trebuie decât să o țineți cu un braț sub spate și să vă asigurați că-i sprijiniți capul. Și apoi, foarte important, iubiți-o tot restul vieții ei.

Jeremy se așază, îngrozit, luptându-se cu impulsul de a izbucni în lacrimi. Nu era pregătit pentru momentul acela. Avea nevoie de Lexie, simțea nevoia să plângă și avea nevoie de timp. Zări din nou fața lui Doris dincolo de geam; i se păru că-i vede un zâmbet foarte firav. Asistenta se apropie, înmânându-i copilul cu ușurința și detașarea cuiva care făcuse gestul acela de mii de ori.

Jeremy își ridică mâinile, și simți trupul ușurel al lui Claire în timp ce o prindea bine. O clipă mai apoi, ea se cuibări în brațele sale.

În momentul acela, o mie de emoții se năpustiră asupra lui Jeremy: ruptura pe care o simțise în cabinetul doctorului cu Maria, șocul și groaza pe care le trăise în sala de nașteri, senzația de deșertăciune din timpul plimbărilor pe holurile spitalului și neliniștea pe care o trăise cu doar o clipă mai înainte.

În brațele sale, Claire își ridică privirea spre el, în timp ce ochii ei argintii păreau să se concentreze asupra feței lui. Nu se putea gândi decât la faptul că ea era tot ce-i rămăsese de la Lexie. Claire era fiica lui Lexie, ca trăsături și atitudine, așa că Jeremy se pomeni ținându-și respirația. Imagini cu Lexie îi treceau prin minte: Lexie, care avusese suficientă încredere în el

încât să aibă un copil împreună; Lexie, care se căsătorise cu el știind că, deși nu avea să fie niciodată perfect, avea să fie genul de tată pe care Claire îl merita. Lexie își sacrificase viața ca să i-o dăruiască pe Claire, și, dintr-odată, fu copleșit de convingerea că Lexie ar fi procedat exact la fel dacă ar fi luat-o de la capăt. Doris avea dreptate: Lexie ar fi vrut ca el să o iubească pe Claire la fel cum ea ar fi iubit-o, și, în momentele acelea, Lexie avea nevoie ca el să fie puternic. Claire avea nevoie de el să fie puternic. În ciuda multitudinii de emoții prin care trecuse în ultima oră, își privea copilul și clipea, convins dintr-odată că singurul motiv pentru care fusese lăsat pe pământ era pentru a face exact ce făcea acum. Să iubească o altă persoană. Să aibă grijă de altcineva, să ajute o altă persoană, să ducă el tot greul și neliniștile până când ea devenea suficient de puternică. Să iubească pe cineva necondiționat, pentru că în final asta era ceea ce dădea vieții sens. Și Lexie îi dăduse lui Claire viață, știind că Jeremy era capabil să facă toate lucrurile acelea.

Și, în clipa aceea, în timp ce își privea fiica printre o mie de lacrimi, o îndrăgi pe loc, și nu își mai dori nimic decât să o țină în brațe pe Claire și să o protejeze toată viața.

EPILOG

Februarie 2005

Jeremy deschise brusc ochii când auzi telefonul sunând. Casa era încă tăcută, învelită într-o plapumă groasă de ceață, iar el se forța să se ridice, uimit că dormise cât de cât. Noaptea trecută nu dormise, și, în ultimele două săptămâni, nu dormise decât câteva ore pe noapte. Își simțea ochii umflați și iritați, îl dureau capul, și știa că arăta la fel de epuizat cum se simțea. Telefonul sună din nou, așa că întinse mâna să răspundă.

— Jeremy, zise fratele său, ce se întâmplă?

— Nimic, mormăi Jeremy.

— Dormeai?

Instinctiv, Jeremy se uită la ceas.

— De doar douăzeci de minute. Așa că nu m-ai deranjat.

— Ar trebui să te las.

Observându-și jacheta și cheile pe scaun, Jeremy se gândi din nou la ceea ce dorea să facă în seara aceea. Îl aștepta o altă noapte cu doar câteva ore în care putea să doarmă, așa că se simți dintr-odată recunoscător pentru puiul acela de somn neașteptat.

— Nu. Nu voi adormi din nou. Mă bucur să te aud. Ce faci?

Aruncând o privire pe hol, ascultă să vadă ce făcea Claire.

— Te-am sunat pentru că am primit mesajul tău, zise fratele său, simțindu-se vinovat. Cel pe care l-ai lăsat acum două zile. Păreai total absent. Parcă erai un zombi, sau ceva de genul ăsta.

— Îmi pare rău, zise Jeremy. Am stat treaz toată noaptea.

— Iar?

— Ce pot să spun? replică Jeremy. Se întâmplă.

— Nu crezi că se întâmplă puțin cam des în ultima vreme? Chiar și mama este îngrijorată din cauza ta. Ea crede că, dacă situația asta mai continuă, o să te îmbolnăvești.

— Mă simt bine, zise el, întinzându-se.

— Nu pari să te simți bine. Pari mai degrabă pe jumătate mort.

— Dar arăt de milioane.

— Mda, bag mâna în foc pentru asta. Mama mi-a spus că te roagă să dormi mai mult, și mă alătur și eu rugămintelor ei. Acum că te-am trezit, adică. Așa că du-te înapoi la culcare!

Deși era epuizat, Jeremy râse.

— Nu pot. Nu acum, în orice caz.

— De ce nu?

— Nu m-ar ajuta cu nimic. Aș sfârși-o zăcând aici cât e noaptea de lungă.

— Nu toată noaptea, zise el.

— Ba da, zise Jeremy, corectându-l, toată noaptea. Asta înseamnă insomnie.

El îl auzi pe fratele său ezitând la celălalt capăt al firului.

— Tot nu pot să înțeleg, zise el cu nedumerire. De ce nu poți dormi?

Jeremy se uită pe fereastră. Cerul era de nepătruns, peste tot plutea o ceață argintie, și se pomeni gândindu-se la Lexie.

— Coșmaruri, zise el.

Coșmarurile apăruseră cu o lună în urmă, exact după Crăciun și fără niciun motiv aparent.

Ziua începuse relativ normal: Claire îl ajutase pe Jeremy să facă omletă,

și mâncaseră împreună. După aceea, Jeremy o luase pe Claire la băcănie, și apoi o lăsase la Doris să stea câteva ore după-amiază. Acolo, ea urmărise *Beauty and the Beast*²⁸, un film pe care îl văzuse deja de nenumărate ori. La cină mâncaseră curcan și macaroane cu brânză, și, după baia ei, citiseră aceleași povești pe care le citeau dintotdeauna. Ea nu era nici agitată și nici indispusă când se dusese la culcare, și când, peste douăzeci de minute, Jeremy verificase să vadă ce făcea, dormea dusă.

Dar, imediat după miezul nopții, Claire se trezise țipând.

Jeremy alergase în dormitorul ei și o mângâiase în timp ce fata plângea. În cele din urmă, ea se liniștise, iar el o învelise cu grijă înainte de a o săruta pe frunte.

Peste o oră, ea se trezise țipând din nou.

Apoi iarăși.

Continuase așa aproape toată noaptea, dar de dimineață ea părea să nu-și mai amintească nimic din ceea ce se întâmplase. Jeremy, cu ochii sticloși și epuizat, era fericit că se terminase. Sau așa credea el. Cu toate acestea, același lucru se întâmplase și în noaptea aceea. Și în următoarele.

După o săptămână, o dusese pe Claire la doctor, și primise asigurări că nu se întâmpla nimic cu ea din punct de vedere fizic, dar că spaimile nocturne, deși neobișnuite, nu erau total ieșite din comun. Cu timpul, afirmase doctorul, aveau să treacă.

Dar nu trecuseră. La drept vorbind, păreau să se înrăutățească. De unde altădată obișnuia să se trezească de două sau de trei ori pe noapte, acum se întâmpla de patru sau de cinci ori, ca și cum ar fi avut un coșmar în fiecare serie de vise, și singurul lucru care părea să o liniștească erau cuvintele blânde ale lui Jeremy, pe care acesta obișnuia să i le șoptească în timp ce o legăna. Încercase să o mute în patul său, să doarmă el în al ei, și o ținea ore în șir în brațe. Încercaseră cu muzică, cu lumina stinsă sau aprinsă, îi schimbaseră regimul alimentar, dându-i lapte cald înainte de ora de culcare. O sunase pe mama lui, pe Doris; când Claire își petrecuse noaptea în casa bunicii sale, se trezise și acolo țipând. Nimic nu părea să ajute.

Dacă pe el lipsa de somn îl făcea să se simtă încordat și neliniștit, Claire era la fel de încordată și de neliniștită. Accesele de furie erau tot mai dese, lacrimile neașteptate se înmulțeau și la fel și răspunsurile insolente. La vârsta de patru ani, Claire nu era capabilă să-și stăpânească izbucnirile, dar, când Jeremy se trezise răstindu-se la rându-i la ea, nu putuse folosi lipsa de

²⁸ *Frumoasa și Bestia* (1991), desen animat în regia lui Garz Trousdale și Kirk Wise (n.tr.)

maturitate drept scuză. Epuizarea îl făcea să se simtă nervos, mereu gata să izbucnească. La fel și neliniștea. Situația asta chiar îl deranja. Teama că era ceva în neregulă, că, dacă ea nu începea să doarmă din nou liniștită, avea să i se întâmple ceva îngrozitor. El supraviețuia, el putea să aibă grijă de el, dar Claire? El era răspunzător pentru ea. Ea avea nevoie de el, și el o dezamăgea.

Își amintise cum se comportase tatăl său în ziua când fratele său mai mare, David, avusese un accident de mașină. Mai târziu în noaptea aceea, Jeremy, care avea opt ani, își descoperise tatăl stând în fotoliu și privind în gol, cu gândurile aiurea. Lui Jeremy i se păruse că nu-și recunoștea tatăl. I se păruse mai mic, și, pentru o clipă, își închipuise că înțelesese greșit când părinții îi explicaseră mai devreme că David se simțea bine. Poate că fratele său murise, și ei se temuseră să-i spună adevărul. Își amintise cum simțise brusc că i se taie respirația, dar, tocmai când era pe punctul de a izbucni în lacrimi, tatăl său își revenise din starea aia. Jeremy se furișase pe genunchii lui, și simțise asprimea favoriților tatălui său. Când întrebase despre David, tatăl său clătinase din cap.

— Se va face bine, spusese tatăl său, dar asta nu te oprește să-ți faci griji. Ca părinte, îți faci mereu griji.

— Ți faci griji și pentru mine? întrebuse Jeremy.

Tatăl său îl trăsese mai aproape.

— Îmi fac griji pentru voi toți, tot timpul. E ceva ce nu se sfârșește niciodată. Crezi că se va sfârși, că, odată ce copiii ajung la o anumită vârstă, te poți opri. Dar nu o faci niciodată.

Jeremy se gândi la povestea aceea în timp ce privea spre Claire, chinuit de dorința de a-i fi aproape, măcar pentru a ține coșmarurile la distanță. Ea dormea de o oră, iar el știa că era doar o chestiune de timp până ce avea să se trezească și să țipe din nou. Aflat în dormitor, el îi urmărea mișcările delicate ale pieptului în timp ce respira.

Ca de obicei, Jeremy se trezi gândindu-se la coșmarurile ei, întrebându-se ce imagini se creau în mintea lui Claire. Asemenea tuturor copiilor, ea se dezvoltă într-un ritm extraordinar, însușindu-și limba și comunicarea non-verbală, dezvoltându-și coordonarea, testând până unde putea merge și învățând regulile societății. Pentru că ea nu înțelegea suficient de multe lucruri despre viață cât să fie chinuită de temeri care îi țineau treji pe adulți noaptea, el bănuia că acele coșmaruri erau fie un produs al imaginației ei prea active, fie încercarea minții ei de a înțelege complexitatea lumii. Dar

în ce mod se manifestau toate astea în visele ei? Vedea monștri? Era urmărită de ceva înspăimântător? El nu știa și nici nu bănuia. Minteaa unui copil rămânea un mister.

Și totuși, el se întreba câteodată dacă era cumva vinovat. Își dădea ea seama că era altfel decât alți copii? Înțelegea ea că, atunci când mergeau în parc, el era de cele mai multe ori, singurul tată prezent? Se întreba ea de ce toți păreau să aibă o mamă, în timp ce ea nu avea? El știa că nu era vina lui, că nu era vina nimănui. Era, după cum își reamintea adesea, rezultatul unei tragedii fără vină, așa că într-o zi el avea să-i povestească lui Claire despre propriul coșmar.

Coșmarul său se petrecea mereu într-un spital, dar pentru el nu era niciodată un simplu vis.

O lăasă dormind, se îndreptă în vârful picioarelor spre dulap și deschise încet ușa. Trase o jachetă de pe un umeras, se opri să se uite prin cameră, și își aminti de uimirea lui Lexie când văzuse că el singur decorase camera copilului.

Asemenea lui Claire, camera se schimbasesc de atunci. Acum era vopsită în nuanțe de galben și roșu-închis. De la jumătate în sus, peretele era acoperit cu un tapet cu fetițe cu chip de înger îmbrăcate ca pentru biserică. Claire îl ajutase să îl aleagă, și, în timp ce el lipise tapetul, ea stătuse în cameră cu picioarele încrucișate.

Deasupra patului atârnavu două dintre lucrurile pe care Jeremy ar fi sărit să le salveze în cazul unui incendiu. Cât Claire fusese mică, el aranjase ca un fotograf să facă nenumărate prim-planuri în alb și negru. Câteva instantanee erau cu picioarele lui Claire, altele cu mâinile, și altele cu ochii, urechile și nasul. El montase fotografiile în două colaje mari înrămate, și, ori de câte ori Jeremy le vedea, își amintea cât de mică fusese când o ținuse în brațe.

În acele săptămâni de după nașterea lui Claire, Doris și mama lui munciseră cot la cot să-i ajute pe Jeremy și pe Claire. Mama lui Jeremy, care își schimbasesc planurile și venise într-o vizită prelungită, îl ajutase să deprindă cunoștințele elementare necesare creșterii unui copil: cum să schimbe un scutec, temperatura potrivită pentru biberon, maniera cea mai potrivită de a-i da medicamentul încât Claire să nu-l scuipe. Pentru Doris, hrănitul copilășului era ca o terapie, iar după aceea o legăna și o ținea în brațe pe Claire ore în șir. Mama lui Jeremy se simțea datoare să o sprijine și pe Doris, și, uneori, în serile târzii, Jeremy le auzea pe amândouă

discutând încet în bucătărie. Din când în când, o auzea pe Doris plângând, în timp ce mama lui murmură cuvinte de alinare.

Se plăceau una pe cealaltă, și, cu toate că le era amândurora greu, refuzau să-l lase pe Jeremy să trăiască în suferință. Îi îngăduiau momente de singurătate și preluau unele dintre sarcini, dar insistau totodată ca Jeremy să se achite la rându-i de responsabilități, indiferent cât de mult se chinuia. Și amândouă îi aminteau fără întrerupere că el era tatăl, iar Claire era responsabilitatea lui. În această privință, erau amândouă de aceeași părere.

Puțin câte puțin, Jeremy se văzuse obligat să învețe cum să aibă grijă de copil, și, odată cu trecerea timpului, durerea începea încetșor să se risipească. Dacă la început se simțea copleșit din clipa în care se trezea până în momentul când se prăbușea pe pat, acum descoperea că uneori uita de suferință, fiind preocupat să aibă grijă de fiica sa. Dar Jeremy acționa inițial ca un robot, și, atunci când venise momentul ca mama lui să plece, se panicase la gândul că rămânea singur. Mama sa îi repetase totul de câteva ori și îl asigurase că nu trebuia decât să sune dacă avea vreo problemă. Îi amintise că Doris se afla în preajmă și că putea întotdeauna să discute cu medicul pediatru, dacă l-ar fi neliniștit ceva.

Își aminti calmul cu care mama sa îi explicase toate lucrurile, dar, chiar și așa, el o implorase să mai rămână un timp.

— Nu pot, zisese ea. Și, în plus, cred că trebuie să faci asta fără ajutor. Ea depinde de tine.

În prima sa noapte singur cu Claire, verificase de nenumărate ori să vadă ce făcea. O ținea în coșul de lângă patul său, și pe măsura laterală avea o lanternă pe care o folosea ca să se asigure că respira. Când se trezise plângând, o hrănise și o ținuse în brațe să elimine gazele nedorite; dimineața, îi făcuse baie, și se panicase din nou atunci când o văzuse tremurând. Îi luase mult mai mult timp să o îmbrace decât își imaginase. O culcase pe o pătură în living și o supraveghease în timp ce își băuse cafeaua. Își închipuse că avea să lucreze în timp ce ea trăgea un pui de somn, dar nu putuse; își imaginase același lucru când ea trăsese al doilea pui de somn, dar din nou el își ignorase munca. În prima lună, nu reușise decât să-și mențină la zi e-mailurile.

În timp ce săptămânile se făceau luni, el înțelese în cele din urmă, rostul lucrurilor. Treaba lui se redusese treptat cam la schimbatul scutecelor, hrănit, baie și vizitele la doctor. O duse pe Claire la vaccin, și îl sunase pe medicul pediatru văzând că piciorul ei mai era umflat și roșu,

câteva ore după aceea. Îi fixa scaunul în mașină și o lua când se ducea la cumpărături sau la biserică. Înainte de a-și da el seama, Claire începuse să zâmbească și să râdă; adesea, își întindea degetele spre fața lui, iar el era în stare să-și petreacă ore în șir uitându-se la ea în același fel în care și ea se uita la el. Făcuse sute de fotografii cu Claire și luase camera video să înregistreze momentul când ea plecase de lângă măsuța laterală și făcuse primii pași.

Treptat, întotdeauna treptat, zilele de naștere și vacanțele veneau și plecau. În timp ce Claire creștea, personalitatea ei devenea tot mai puternică. Când era un copilăș, purta doar roz, apoi albastru, și acum, la vârsta de patru ani, roșu-închis. Îi plăcea să coloreze, dar nu-i plăcea să picteze. Haina ei de ploaie preferată avea un ecuson cu Dora the Explorer²⁹ pe mânecă, și o purta chiar și atunci când soarele strălucea. Era capabilă să-și aleagă hainele, să se îmbrace singură, mai puțin să-și lege șireturile la pantofi, și era în stare să recunoască majoritatea literelor din alfabet. Colecția ei de DVD-uri cu filme Disney ocupa cea mai mare parte din raftul de lângă televizor, și, după baie, Jeremy îi citea trei sau patru povești înainte de a îngenuchea alături de ea pentru a spune rugăciunile.

Jeremy avea parte de bucurie, dar și de plictiseală, iar timpul însuși îi juca feste ciudate. I se părea că timpul zbura ori de câte ori încerca să plece de acasă – întotdeauna întârzia câte zece minute –, și totuși putea să stea pe podea, jucându-se cu păpuși Barbie sau colorând în caietul Blue's Clues, clipe întregi care păreau a fi ore, doar ca să-și dea seama că, de fapt, trecuseră doar opt sau nouă minute. Existau momente când simțea că trebuia să facă mai mult pentru viața sa, și totuși, când reflecta asupra problemei, își dădea seama că nu avea niciun chef să schimbe ceva.

Așa cum prevăzuse Lexie, Boone Creek era locul ideal unde să crească Claire, iar el și Claire se duceau adesea la Herbs. Cu toate că Doris se deplasa mult mai încet, îi făcea mare plăcere să-și petreacă timpul cu Claire, iar Jeremy nu putea decât să zâmbească ori de câte ori zărea o femeie însărcinată intrând în restaurant. Acum i se părea normal ca femeile însărcinate să vină la Doris. În urmă cu trei ani, Jeremy se hotărâse să accepte oferta lui Doris în legătură cu jurnalul și făcuse aranjamente pentru o demonstrație. În total, Doris s-a întâlnit cu nouăzeci și trei de femei și făcuse prezicerile, iar când documentele fuseseră deschise, peste un an, se dovedea că Doris nu se înșelase în niciunul dintre cazuri.

²⁹ Personaj de desene animate (n.red.)

Un an mai târziu, cartea pe care el o scrisese despre Doris fusese pe lista bestsellerurilor timp de cinci luni; în sinea sa, Jeremy recunoștea că nu exista nicio explicație științifică.

Jeremy își croi drum spre living. După ce aruncă jacheta lui Claire lângă a sa, se duse la fereastră și trase deoparte perdeaua. La distanță, aproape ascunsă vederii, se afla grădina pe care el și Lexie o începuseră după ce se mutaseră în casă.

Se gândea adesea la Lexie, mai ales în noapțile liniștite ca aceea. De-a lungul anilor, de când ea își dăduse duhul, el nu se întâlnește cu nicio femeie și nici nu simțea vreo dorință în acest sens. Știa că lumea își făcea griji din cauza lui. Unul câte unul, prietenii săi și familia îi vorbiseră despre alte femei, dar răspunsul său era mereu același: era prea ocupat să aibă grijă de Claire pentru a se mai putea gândi la o altă relație. Cu toate că explicația era oarecum adevărată, el nu le spunea că partea aceea a sufletului său murise împreună cu Lexie. Ea avea să fie mereu cu el. Când și-o imagina, nu o vedea niciodată zăcând pe un pat de spital. Îi vedea zâmbetul în timp ce ea privea orașul de pe culmea dealului Riker sau îi vedea expresia când simțiseră copilașul mișcându-se pentru prima oară. Auzea veselia contagioasă a râsului ei sau îi vedea expresia de concentrare cât ea citea o carte. Ea era vie, mereu plină de viață, și el se întreba cine ar fi fost el dacă Lexie n-ar fi intrat niciodată în viața lui. S-ar fi recăsătorit vreodată? Ar fi continuat să locuiască în marele oraș? Nu știa, nu avea să știe niciodată, dar, când se întorcea cu gândul înapoi, uneori i se părea ca viața sa ar fi început în urmă cu cinci ani. Se întreba dacă în alți câțiva ani avea să-și amintească ceva despre viața lui din New York sau despre persoana care fusese.

Și totuși, nu era nefericit. Era mulțumit de bărbatul care devenise, de tatăl care devenise. Lexie avusese dreptate tot timpul când spunea că dragostea era cea care dădea sens vieții sale. Îi plăcea la nebunie momentele când Claire cobora pe scări dimineața în timp ce Jeremy citea ziarul și își sorbea cafeaua. Aproape tot timpul pijamaua îi stătea strâmb, o mânecă ridicată, burtica la vedere, pantalonii ușor răsuciți, iar părul ei negru îi era răvășit. În lumina strălucitoare din bucătărie, ea se oprea pentru o clipă și se uita printre gene, înainte de a-și freca ochii.

— Bună, tati, spunea cu vocea ei abia auzită.

— Bună, iubito, răspundea el, și Claire i se arunca în brațe.

În timp ce el o ridica și se lăsa pe spate, ea își sprijinea capul pe umărul

lui și își aduna brațele ei mici în jurul gâtului său.

— Te iubesc foarte mult, spunea Jeremy, simțind mișcarea ușoară a pieptului ei în timp ce respira.

— Și eu te iubesc, tati.

În momente ca acelea, îl durea că nu avea să-și cunoască niciodată mama.

Venise momentul. Jeremy își puse în grabă jacheta și îi încheie fermoarul. Apoi, îndreptându-se pe hol cu jacheta ei, pălăria și mănușile, intră în dormitorul lui Claire. Își puse mâna pe spatele ei, și îi simți ritmul rapid al inimii.

— Claire, draga mea? șopti el. Trebuie să te trezești.

O clătină ușor, și ea își legănă capul dintr-o parte în cealaltă.

— Hai, scumpo, zise el, întinzând mâinile spre ea.

O luă încet în brațe, gândindu-se cât de ușoară părea, în câțiva ani, nu avea să mai fie în stare să o ridice.

Ea suspină ușor.

— Tati? șopti ea.

El zâmbi, gândindu-se că era cel mai frumos copil din lume.

— E timpul să mergem.

Ea continua să-și țină ochii închiși în timp ce îi răspundea:

— Bine, tati.

El o așeză pe pat, îi puse cizmele de cauciuc peste pijamaua groasă cu care se culcase și îi aranjă jacheta la umeri, uitându-se cum își băga brațele în mâneci. Îi puse mănușile, apoi pălăria, și o ridică din nou în brațe.

— Tati?

— Da?

Ea căscă.

— Unde mergem?

— Mergem să facem o plimbare, zise Jeremy în timp ce trecea cu ea prin living.

O prinse mai bine în brațe, își pipăi buzunarul să se asigure că avea cheile.

— Cu mașina?

— Da, zise el, cu mașina.

Ea se uită în jur, pe chip zărintu-i-se confuzia pe care el ajunsese să o adore. Ea se întoarse spre fereastră.

— Dar e întuneric, zise ea.

— Da, zise Jeremy din nou. Și e și ceață.

Afară, aerul era rece și umed, iar drumul pustiu care trecea pe lângă casa lor arăta ca și cum un nor fusese lăsat să cadă peste el. Pe cer nu se zăreau nici luna și nici stelele, ca și cum însuși universul ar fi fost desființat. El o mută pe Claire în brațe, ca să poată scoate cheile, și apoi o așează în scaunul special.

— E înspăimântător afară, zise ea. Ca în *Scooby-Doo*³⁰.

— Cam așa, recunosc el, încheindu-i cataramele. Dar noi suntem la adăpost.

— Știu, zise ea.

— Te iubesc, adăugă el. Știi cât de mult?

Ea își dădu ochii peste cap ca și cum ar fi fost acțiță.

— Mai mult decât numărul peștilor din mare și până dincolo de lună. Știu.

— Ah, zise Jeremy.

— Este frig, adăugă ea.

— De îndată ce pornesc mașina, dau drumul la căldură.

— Mergem la bunica?

— Nu, zise el. Bunica doarme. Mergem într-un loc special.

Dincolo de geamul mașinii, străzile din Boone Creek erau tăcute, iar orașul părea adormit. Cu excepția verandelor luminate, majoritatea caselor erau întunecate. Jeremy conducea încet, șofând cu atenție printre dealurile de țară învăluite în ceață.

Când opri în fața cimitirului Cedar Creek, scoase o lanternă din torpedo. Desfăcu centura de la scaunul lui Claire, și intrară în cimitir, cuprinzând mâna lui Claire în pumnul său.

Când se uită la ceas, Jeremy văzu că era trecut de miezul nopții, dar știa că mai avea la dispoziție câteva minute. Claire ținea lanterna, și, în timp ce el mergea alături de ea, auzea frunzele foșnindu-le sub tălpi. Din cauza ceții nu puteai vedea decât la câțiva pași, în orice direcție, dar Claire nu avu nevoie decât de o clipă să își dea seama unde erau.

— Mergem la mami? întrebă ea. Pentru că ai uitat să aduci flori.

În dățile trecute, când o adusesese acolo, aduceau întotdeauna flori. În urmă cu mai mult de patru ani, Lexie fusese înmormântată alături de părinții ei. Fusese nevoie de o dispensă specială de la oficialitățile

³⁰ Film de desene animate, creat în 1969 (n.tr.)

districtului ca să fie înmormântată acolo, dar primarul Gherkin o obținuse la insistențele lui Doris și ale lui Jeremy.

Jeremy se opri.

— Vei vedea, îi promise el.

El îi strânse mâna.

— Vei vedea, repetă el.

Merseră câțiva pași în tăcere.

— Putem să vedem dacă florile mai sunt acolo?

El zâmbi, încântat că ei îi păsa și că nu se temea, deși veniseră acolo în toiul nopții.

— Sigur că putem, scumpo.

De la înmormântare, Jeremy venea la cimitir cel puțin o dată la două săptămâni, și, de obicei, o lua pe Claire cu el. Era locul unde ea aflase despre mama ei; el îi povestise despre plimbările lor pe culmea dealului Riker, îi mărturisise că acolo își dăduse seama pentru prima dată că o iubea pe Lexie, îi zisese că se mutase acolo pentru că nu-și putea imagina viața fără ea. Vorbise mai ales cu scopul de a o păstra pe Lexie vie în amintirea sa, nefiind sigur că Claire îl asculta. Și totuși, chiar dacă nu împlinise cinci ani, era capabilă să reproducă toate istorisirile lui de parcă le-ar fi trăit. Ultima oară când o adusesse acolo, ascultase în tăcere, iar la plecare fusese foarte retrasă. „Aș vrea ca ea să nu fi murit“, spusese ea pe drumul de întoarcere spre mașină. Discuția avusese loc la puțin timp după Ziua Recunoștinței, așa că Jeremy se întreba dacă avea vreo legătură cu coșmarurile ei. Acestea începuseră abia la o lună după, dar nu putea fi sigur.

Înaintând cu greu prin noaptea umedă și răcoroasă, ajunseră în sfârșit la morminte. Claire îndreptă lanterna spre ele. El reuși să vadă numele lui James și al lui Claire, iar alături de ele erau numele lui Lexie Marsh și florile pe care ei le așezaseră în fața mormântului în ziua dinaintea Crăciunului.

După ce o conduse pe Claire spre locul unde el și Lexie văzuseră pentru prima dată luminile, el se așeză jos și își luă fiica pe genunchi. Jeremy își aminti povestea pe care Lexie o spusese despre părinții ei și despre coșmarurile pe care ea le avusese când era copil, iar Claire, înțelegând că urma să se întâmple ceva deosebit, rămase aproape nemișcată.

Claire îi semăna lui Lexie în mai multe aspecte decât își dădea el seama, pentru că, atunci când luminile începură să danseze de-a curmezișul cerului, el o simți pe Claire sprijinindu-se de el. Claire, a cărui străbunică o

asigurase că fantomele erau reale, privea transfigurată la spectacolul care avea loc în fața ei. Era numai o impresie, dar, în timp ce o ținea în brațe, Jeremy avu certitudinea că Claire nu va mai avea coșmaruri. În seara aceea, ele aveau să se sfârșească, iar Claire avea să doarmă liniștită. Nu, nu reușea să-și explice – și, mai târziu, avea să i se dovedească faptul că avusese dreptate –, dar, în ultimii ani, el învățase că știința nu avea toate răspunsurile.

Luminile, ca întotdeauna, erau o minune celestă, ridicându-se și coborând spectaculos, așa că Jeremy fu la fel de fascinat ca fiica sa. În seara aceea, luminile păreau să dureze câteva secunde mai mult decât de obicei, și, datorită strălucirii lor, el reuși să zărească expresia de teamă și de uimire de pe chipul fiicei sale.

— E mama? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea ei era la fel de șoptită ca vântul care foșnea printre frunzele de deasupra lor.

El zâmbi, simțind cum i se pune un nod în gât. În tăcerea nopții, era ca și cum ei doi ar fi fost singurii oamenii din univers. Jeremy respiră adânc, reamintindu-și de Lexie, convins că ea se afla acolo cu ei și, că, dacă ar fi putut-o vedea în clipa aceea, ea ar fi zâmbit de bucurie și ar fi fost mulțumită că fiica și soțul ei aveau să fie bine.

— Da, zise el, strângând-o în brațe cu putere. Cred că a dorit să te cunoască.

SFÂRȘIT

CUPRINS

PROLOG.....	5
UNU.....	6
DOI.....	17
TREI.....	24
PATRU.....	41
CINCI.....	50
ŞASE.....	64
ŞAPTE.....	76
OPT.....	92
NOUĂ.....	104
ZECE.....	112
UNSPREZECE.....	121
DOISPREZECE.....	134
TREISPREZECE.....	144
PAISPREZECE.....	148
CINCISPREZECE.....	152
ŞAISPREZECE.....	159
ŞAPTESPREZECE.....	169
OPTSPREZECE.....	182

NOUĂSPREZECE.....	193
DOUĂZECI.....	211
EPILOG.....	218
CUPRINS.....	230

MULȚUMIRI

Pentru acest roman, trebuie să-i mulțumesc în mod deosebit soției mele, Cathy, care, nu numai că mi-a inspirat personajul Lexie, dar, cât timp am scris eu cartea, a dat dovadă de o răbdare uimitoare. Mă trezesc în fiecare zi conștient de faptul că sunt foarte norocos că mi-e soție. Am avut norocul să mă căsătoresc cu ea.

Copiilor mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie și Savannah –, care nu m-au lăsat niciodată să uit că, deși sunt scriitor, înainte de toate sunt tată.

Theresa Park, agentul meu literar, merită mulțumirile mele pentru că îmi îngăduie să o bat la cap ori de câte ori am chef. Dar, mai mult decât atât, întotdeauna știe exact ce să spună atunci când drumul devine dificil. Sunt norocos să lucrez cu ea.

Jamie Raab, editorul meu, merită și de această dată recunoștința mea eternă. Nu este numai perspicace, dar și fermecătoare, și fără ea n-aș fi reușit să scriu această carte.

Larry Kirshbaum, ilustrul șef de la Time Warner Book Group, se îndreaptă spre alte sfere de activitate, dar nu-l pot lăsa fără un ultim cuvânt de laudă. Știu că a fost o decizie dificilă, dar sunt convins că știi ce este mai bine pentru tine. Am fost onorat și privilegiat să lucrez cu tine, așa că aș vrea să-ți doresc tot norocul din lume, indiferent ce te așteaptă în viitor.

Maureen Egen, o altă persoană importantă de la Time Warner Book Group, a fost mereu o desfătare. Este cât se poate de ageră, și m-am bucurat de toate momentele pe care le-am petrecut împreună.

Denise Di Novi, îngerul meu păzitor în lumea de la Hollywood, este și a fost mereu o binecuvântare în viața mea.

Howie Sanders și Dave Park, agenții mei la UTA³¹, m-au îndrumat întotdeauna, așa că sunt fericit să lucrez cu ei.

Jennifer Romanello și Edna Farley, agenții mei de publicitate, sunt în același timp și fantastice, și talentate. Sunt comorile mele, și datorită lor sunt încă în stare să ies și să mă întâlnesc cu cititorii mei.

Lynn Harris și Mark Johnson, responsabili pentru *Jurnalul unei iubiri*, sunt și vor fi mereu prietenii mei.

Scott Schwimer, avocatul meu, nu are doar un suflet bun, ci și capacitatea extraordinară de a se încredința că toate contractele sunt

³¹ UTA – United Talent Agency

întocmai cum ar trebui să fie.

Flag, cel care îmi realizează coperte; Harvey-Jane Kowal, cea care se ocupă de editare; Shannon O'Keefe, Sharon Krassney și Julie Barer merită, de asemenea, recunoștința mea.

Aș vrea să le mai mulțumesc câtorva persoane. Mai întâi, doctorului Rob Patterson care a discutat cu mine despre sindromul de bandă amniotică. Dacă am priceput ceva, este datorită lui; toate erorile puneți-le pe seama mea. Apoi, lui Todd Edwards, care a recuperat acest roman pe hard disk atunci când computerul meu s-a defectat. Nu pot decât să-i fiu recunoscător că s-a aflat prin preajmă.

În final, aș vrea să le mulțumesc lui Dave Simpson, lui Philemon Gray, lui Slade Trabucco și atleților de la New Bern High School și TRACK EC (programul olimpic de juniori) pe care am avut plăcerea să-i cunosc și să-i antrenez. Știu că ați dat tot ce-ați avut mai bun în voi.

Jeremy Marsh era foarte sigur de câteva lucruri: nu va părăsi niciodată New Yorkul, nu se va mai îndrăgosti vreodată după mariajul eşuat și nici nu va deveni părinte.

Acum Jeremy locuiește în micuțul orașel Boone Creek din Carolina de Nord, este logodit cu Lexie Darnell, marea lui dragoste, și așteaptă cu nerăbdare sosirea pe lume a fiicei sale. Însă tocmai când viața pare să se aștearnă pe un fâgaș plin de fericire deplină, un e-mail misterios și tulburător declanșează un lanț de evenimente care va schimba cursul destinului tânărului cuplu.

Continuând povestea îndrăgostiților din *Miracolul*, romanul lui Sparks surprinde romantismul, dragostea și întâmplările neașteptate care există întotdeauna în viața unor tineri căsătoriți.

Cât de bine îi cunoaștem cu adevărat pe cei pe care îi iubim? Cum putem să facem față inevitabilelor îndoieli, temerilor legate de responsabilitățile unui părinte și obstacolelor care ni se ivesc în cale?

O poveste uimitoare despre dragostea dintre un bărbat și o femeie și dintre un părinte și un copil, *Dragoste la prima vedere* vorbește despre sfârșituri care aduc noi începuturi, tragedii care duc la bucurii neașteptate și, mai mult decât orice, despre magia dragostei nepieritoare.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS

Trimite un SMS

cu textul „RAO” la 1771

Detalii pe www.raobooks.com

SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8255-31-6

9 786068 255316

www.rao.ro
www.raobooks.com